

У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ - Веће за ратне злочине, у већу састављеном од судија Винке Бераха Никићевић - председника већа, Веска Крстајића и Снежане Николић Гаротић - чланова већа, са записничарем Сњежаном Ивановић, у кривичном предмету против **оптужених Митровић Радослава**, чији су браниоци адвокат Петронијевић Горан и Несторовић Мирјана, **Репановић Радојка**, чији су бранилац адвокат Игор Исаиловић и Ненад Војиновић, **Јовановић Ненада**, чији је бранилац адвокат Ђурђић Вељко, **Чукарић Слађана**, чији је бранилац адвокат Дозет Ђорђе, **Нишавић Милорада**, чији је бранилац адвокат Лековић Татомир, **Петковић Мирослава**, чији је бранилац адвокат Фолић Горан, те **Петковић Зорана**, чији је бранилац адвокат Бирман Милан, **због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ**, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије, КТРЗ бр. 5/2005 од 25.04.2006.године, која је прецизирана дана 03.03.2009.године, након одржаног главног и јавног претреса дана 08.04.2009. године донео је, а дана 23.04.2009. године у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Миољуба Виторовића, оптужених, бранилаца оптужених адвоката Горана Петронијевића, Мирјане Несторовић, Игора Исаиловића, Дозет Ђорђа, Горана Фолића и Милана Бирмана и пуномоћника оштећених Наташе Кандић, јавно објавио

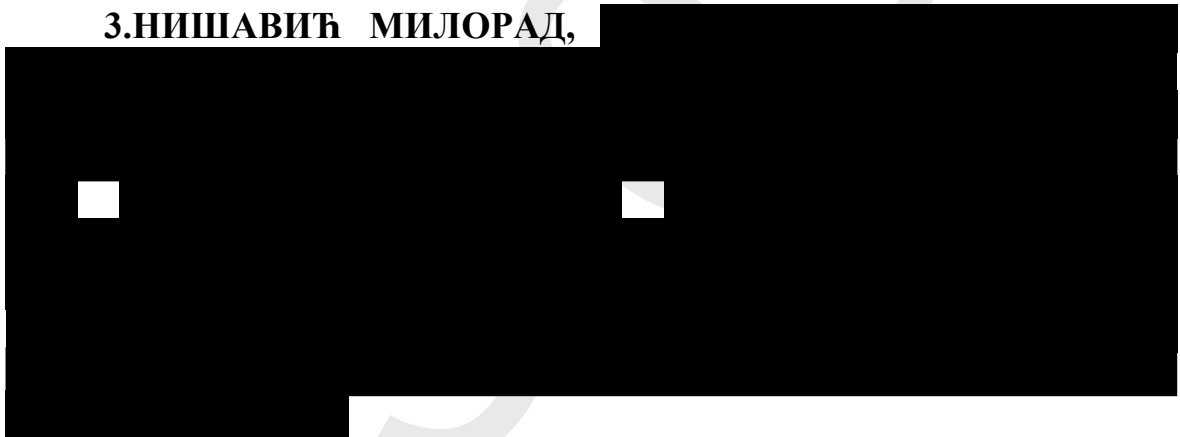
ПРЕСУДУ

I

Оптужени:

1.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО,

2.ЧУКАРИЋ СЛАЂАН,**3.НИШАВИЋ МИЛОРАД,****4.ПЕТКОВИЋ МИРОСЛАВ,**

КРИВИ СУ

Што су:

дана 26. марта 1999. године почев од 12 часова у Сувој Реци, Аутономне Покрајине Косово и Метохија за време оружаног сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије са једне стране и припадника наоружане војне формације «Ослободилачке војске Косова» (ОВК, УЧК) са друге стране, те истовремено између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО пакта,

кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 3 став 1 тачка 1 А и Д Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола I о заштити жртава међународних оружаних сукоба, те члана 4 и члана 13 Допунског протокола II о заштити жртава немеђународних сукоба и то:

А.Опт.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО **- у својству командира ОУП-а Сува Река-**

користећи ситуацију борбених активности припадника 37. одреда ПЈП и Пете борбене групе 549. моторизоване бригаде Војске СРЈ, у реону села Раштане-Студенчане, против припадника ОВК,

одредио групу сачињену од 10-так припадника активног и резервног састав ОУП-а Сува Река, у којој су се налазили опт. Чукарић Слађан, опт.Петковић Мирослав и сада пок. Тановић Радован и друга НН лица, наредио им да крену у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Раштанског пута, беришанско насеље, где су се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице, а потом одредио другу групу припадника полиције ОУП Сува Река којој је издао наредбу да заједно са припадницима Цивилне заштите лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места.

Б. Опт.ЧУКАРИЋ СЛАЋАН

- у својству активног полицајца ОУП-а Сува Река-

Опт.ПЕТКОВИЋ МИРОСЛАВ

- у својству резервног полицајца ОУП-а Сува Река-

Опт.НИШАВИЋ МИЛОРАД

- припадник детаשמана Сува Река који је припадао Центру
Призрен Ресора државне безбедности МУП РС-

и то:

**1.Оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав заједно са
сада пок.Тановић Радованом,**

извели притвореника Ељшани Абдулаха из притворске јединице ОУП-а Сува Река, па га је **опт.Чукарић Слађан** одвео до куће Неџада Берише на око 100 метара удаљене и ту испред куће из аутоматске пушке испалио један пројектил у пределу груди, а када је овај пао на земљу пришао му и из непосредне близине испалио још један метак наневши му тако устрелне ране од којих је преминуо.

**2.Оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић
Милорад, заједно са сада пок.Тановић Радованом и НН лицима
припадницима полиције,**

а)опколили две куће породице Бериша, кућу Весела Берише и кућу Фаика Берише, те **опт.Петковић Мирослав** и два НН лица **припадника полиције**, насилно ушли у део куће Фаика Берише, који је припадао Фатону Бериша, и вршили претрес а потом је и запалили, док су **опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован** и друга НН лица **припадници полиције** из куће Бериша Весела извели све укућане, као и чланове породице Неџада и Фатона који су у кућу Весела Берише прешли 25. марта, раздвојили мушкарце од жена и деце, те опколили тако раздвојене групе.

б)док су за то време **опт.Чукарић Слађан** заједно са сада пок.Тановић Радованом и другим НН лицима, код куће Бериша Фаика лишили живота Бериша Фатона и Бериша Фатиму рафалном палбом из својих аутоматских пушака, а НН лица из својих аутоматских оружја лишили живота Бериша Седата и Бериша Бујара у дворишту између кућа Весела и Фаика Бериша.

в)**опт.Нишавић Милорад**, поред куће Фаика Берише, и то у левом углу гледано са Раштанског пута, у делу куће где је живела породица Неџада Берише, из свог пиштоља испалио 3 пројектила у Бериша Неџада наневши му смртоносне повреде.

г) Када су преживели чланови породице Бериша, жене, деца и мушкарци кренули трчећи према Занатском центру, из својих аутоматских пушака **опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован и Петковић Мирослав и још три НН лица**, пуцају у њиховом правцу пазећи да нико из те групе не побегне, те су их тако натерали да уђу у просторије пицерије «Калабрија», при чему су тешко телесно повредили Бериша Неџмедина, кога је његова супруга Лирија, која је била у осмом месецу трудноће, вукла ка Занатском центру, који је услед задобијених повреда преминуо, а Лирија је отишла у просторије пицерије. Потом су НН лица лешеве оних који су убијени код кућа Бериша, Бериша Фатиме, Фатона, Неџада и Ељшани Абдулаха пренели до куће Фаика Бериша, која је већ горела, поред које су тела ових лица заједно са телима Седата и Бујара Бериша изгорела, након чега су НН лица припадници полиције запалили и кућу Бериша Весела, те су обе куће у насталом пожару изгореле.

д) **Опт. Чукарић Слађан и Петковић Мирослав**, након што је сада пок. Тановић Радован бацио две ручне бомбе, које су експлодирале у пицерији, у којој су се налазили преживели чланови породице Бериша, ушли у пицерију и пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле, а потом је **опт.Чукарић Слађан**, Бериша Јашара којег је довео Јовановић Тодор, одвео иза камиона у који су утоваривани посмртни остаци чланова породице Бериша из пицерије, и у њега испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди, услед чега је овај задобио смртоносне повреде, па су тако:

-лишили живота укупно 50 лица и то:

а.1)Ељшани Абдулаха

2)Бериша Јашара

б.Четрдесет осам лица (48) чланова породице Бериша

и то:

Из породице Бериша (Шабана) Весела:

3) Весел – стар ■ годину, његова мајка, 4) Хатице –стара ■ година и његова супруга 5)Софије – стара ■ година, кћи 6)Фатмире – стара ■ године, синови 7)Хајдин – стар ■ година и снаја 8)Михрије – стара ■ година, и син 9)Бесим – стар ■ година, и снаја 10) Мевљуде – стара ■ година, унуци 11)Генц – стар ■ године, и 12)Гранит – стар ■ године,

Из породице Бериша (Рамадана) Весела:

супруга 13) Хава – стара █ године, син 14) Седат – стар █ година, и унуци 15) Дафина – стара █ година, 16) Дрилон – стар █ година, син 17) Бујар – стар █ година, и снаја 18) Флорије – стара █ година, и унуци 19) Влоријан – стар █ година, 20) Едон – стар █ година, 21) Дорентина – стара █ године, син 22) Неџмедин – стар █ година, снаја 23) Лирије – стара █ године (у осмом месецу трудноће),

Из породице Бериша (Рамадана) Фаика:

син 24) Неџад – стар █ године и унуци 25) Мајлинда – стара █ година, 26) Херолинда – стара █ година, 27) Алтин – стар █ година и 28) Редон – стар █ годину и снаја 29) Фатиме – стара █ године, супруга Исмета Берише, унук 30) Фатон – стар █ година, и његова супруга 31) Себахате – стара █ година и њихова деца 32) Исмет – стар █ године и 33) Ерон стар █ месеци, као и Фатанова сестра 34) Шерине Бериша – стара █ година

Из породице Бериша Сахита:

супруга 35) Ханумшахе – стара █ година, син 36) Мусли – стар █ година и снаја 37) Нефија – стара █ године, и њихова деца – кћери 38) Зимрите – стара █ година и 39) Виолета – стара █ године, 40) Африм – стар █ године, син 41) Авди – стар █ година, и снаја 42) Фатима – стара █ године и њихов син малолетни 43) Куштрим – стар █ година, син 44) Хамди – стар █ године, и супруга 45) Зелије – стара █ године, и њихове кћери 46) Арта – стара █ година, 47) Зана – стара █ година, 48) Мерита – стара █ година и 49) Ханмушахе – стара █ година, син 50) Мират – стар █ година.

Док су **Бериша Шурета, Бериша Вјолца и Бериша Грамос** који су преживели, а утоварени у камион заједно са посмртним остацима убијених, искочили из камиона који је био у кретању на путу ка Призрену и који је превозио посмртне остатке, задобили тешке телесне повреде и то:

Бериша Шурета у виду устрелине десног рамена и десне бутине, рану у стомаку од шрапнела, више устрелина удова,

Бериша Вјолца у виду бројних устрелина у пределу ногу и стомака, а њен мал.син Бериша Грамос прострелну рану у пределу левог рамена.

Након чега су:

-посмртне остатке НН лица у два наврата камионом превезли у правцу Призрена, да би потом били сахрањени у масовну гробницу на «војном стрелишту» код села Љубижде и Коруше, да би априла месеца 1999. године, у ноћним часовима за сада НН лица – припадници полиције, као и Ђогај Али, те и други радници Комуналног предузећа «Хигијена» ову масовну гробницу грађевинским машинама откопали и посмртне остатке утоварили у два камиона, одвезли их у непознатом правцу, а након чега су тела пронађена на полигону САЈ-а у Батајници,

-а посмртне остатке Бериша Седата, Бериша Бујара, Бериша Неџада, Бериша Фатиме, Бериша Фатона, радници Цивилне заштите и Комуналног предузећа «Сува Река», сахранили на гробљу у Сувој Реци.

Чиме су:

Оптужени Репановић Радојко, Чукарић Слаћан, Нишавић Милорад и Петковић Мирослав,

извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ.

Па их суд применом наведеног законског прописа и чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ћ У Ј Е

и то:

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКА на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 26.10.2005.године, када је лишен слободе, па надаље.

ОПТ.ЧУКАРИЋ СЛАЋАНА на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 26.10.2005.године, када је лишен слободе, па надаље.

ОПТ.НИШАВИЋ МИЛОРАДА на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 26.10.2005.године, када је лишен слободе, па надаље.

ОПТ.ПЕТКОВИЋ МИРОСЛАВА на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 26.10.2005.године, када је лишен слободе, па надаље.

На основу члана 206 ЗКП-а, оштећени се упућују на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

II

На основу члана 355 тачка 3 ЗКП-а

1.ОПТ.МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ,

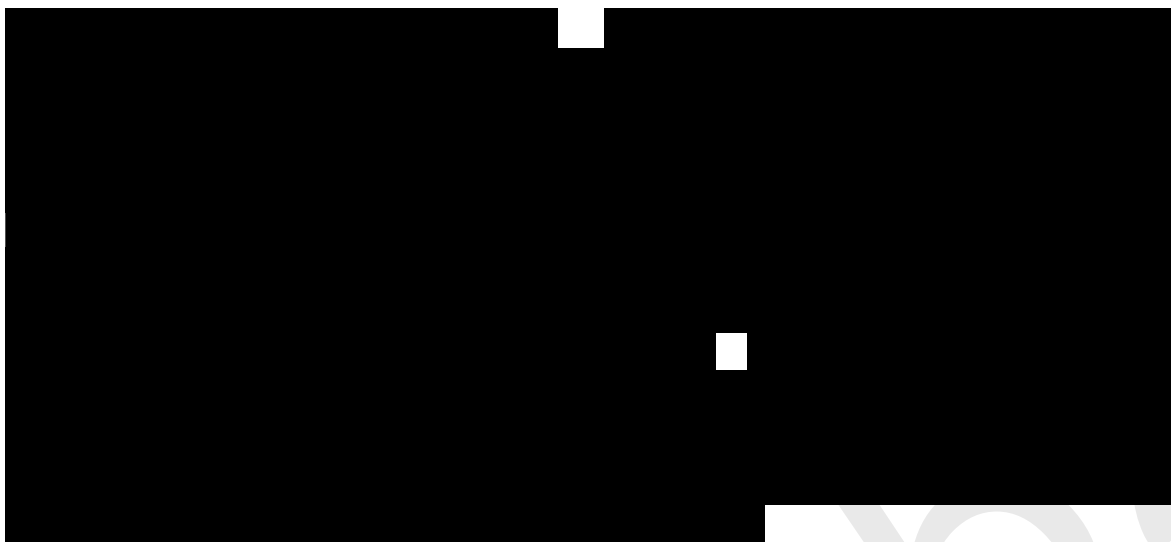

2.ОПТ.ЈОВАНОВИЋ НЕНАД,

3.ОПТ. ПЕТКОВИЋ ЗОРАН,

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБИ

Да су:

кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 3 став 1 тачка 1 А и Д Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола I о заштити жртава међународних оружаних сукоба, те члана 4 и члана 13 Допунског протокола II о заштити жртава немеђународних сукоба, на тај начин што су:

ОПТ. МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ -у својству команданта 37. здруженог одреда ПЈП (37. и 87. одред ПЈП), команданта 37. одреда ПЈП и руководиоца - команданта борбене операције чишћења терена на потезу, троуглу Призрен - Сува Река – Ораховац, односно дела борбене операције здружених снага Војске Југославије и јединица МУП-а

-по наредби Штаба МУП-а на Косову и Метохији, иако је знао да у самој Сувој Реци нема наоружаних припадника «ОВК», припадницима Треће чете 37. одреда ПЈП и припадницима ОУП-а Сува Река, пре отпочињања акције чишћења терена у делу од Раштанског пута према Слапужанима, наредио да изврше напад на цивилно становништво албанске националности у Сувој Реци у делу око Раштанског пута од полицијске и аутобуске станице према Слапужанима и то тако што је

-претходно испланирао и наредио да припадници Треће чете 37. одреда ПЈП, дана 26.03.1999. године око 12 часова дођу камионима до полицијске станице у Сувој Реци и да се одатле крећу пешке са леве и

десне стране Раштанског пута развијени у стрелце, да врше претрес и паљење албанских кућа, да пуцају на цивиле албанске националности и лишавају их живота, а опт. Репановићу да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река да учествују у овој операцији чишћења терена и у убијању цивила албанске националности,

-а затим на лицу места испред полицијске станице у Сувој Реци, када су се припадници Треће чете 37. одреда ПЈП развили у стрелце и почели да претресају и пале албанске куће, истерују цивиле из тих кућа, и пуцају на њих, наредио опт. Јовановићу и припадницима ОУП-а Сува Река који су се налазили испред полицијске станице и били одређени од стране опт. Репановића у групу која ће учествовати у нападу и убијању албанских цивила, да се укључе у напад говорећи опт. Јовановић Ненаду: «крећите, шта чекате...јел то ја требам да радим уместо вас»,

-након чега се ова група прикључила припадницима Треће чете 37. одреда ПЈП, на тај начин што су у садејству са њима претресали и палили албанске куће, истеривали из тих кућа цивиле и неке убијали на лицу места, а друге пуцајући усмеравали ка Занатском центру.

ОПТ.ЈОВАНОВИЋ НЕНАД – у својству помоћника командира полиције ОУП-а Сува Река,

-након што му је опт.Митровић издао наредбу да се припадници ОУП-а Сува Река укључе у напад, наредио да се одабрана група припадника ОУП-а Сува Река укључи у напад и убијање албанских цивила, говорећи: «ајде, ајде, крените».

ОПТ.ПЕТКОВИЋ ЗОРАН – припадник Територијалне одбране у Сувој Реци,

-заједно са опт. Чукарић Слађаном, Петковић Мирославом, Нишавић Милорадом и пок.Тановић Радованом опколили две куће породице Бериша, кућу Весела Бериша и кућу Фаика Бериша, у којима су се налазили њихови чланови породица, њих око 50, насилно ушли у куће и вршили претресе, а затим из куће Бериша Весела извели све укућане, раздвојили мушкарце од жена и деце, опколили тако раздвојене групе, а потом пуцањем у њиховом правцу, заједно са припадницима Треће чете 37. одреда ПЈП, усмеравали групу у којој су се већином налазиле жене и деца, да се креће према Тржном центру и пицерији,

-да је гласно позивао Бериша Бујара да изађе, вичући «где су вам ваши Американци – долазите овамо – неће остати живих Албанаца – елиминисаћемо их», да је рафалном паљбом из аутоматског оружја лишио живота Бериша Бујара,

-чиме би извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

III

На основу члана 354 став 1 ЗКП, према

ОПТ.ПАПИЋ РАМИЗУ,

ОДБИЈА СЕ ОПТУЖБА

из разлога одустанка од оптужбе, тужиоца за ратне злочине на главном претресу дана 03.03.2009. године.

На основу члана 196 став 4 ЗКП, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Оптужницом Тужиоца за ратне злочине КТРЗ 5/05 од 25.04.2006. године, која је измењена и прецизирана поднеском од 03.03.2009. године, стављено је на терет оптуженима Митровић Радославу,

Репановић Радојку, Јовановић Ненаду, Чукарић Слађану, Нишавић Милораду, Петковић Мирославу, Петковић Зорану и Папић Рамизу извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СРЈ, у саизвршилаштву, у вези чл.22 КЗ СРЈ.

На главном претресу дана 03.03.2009. године *заменик тужиоца за ратне злочине* је одустао од оптужбе у односу на оптуженог Папић Рамиза.

У својој завршној речи на главном претресу дана 06.04.2009. године, након анализе изведених доказа, *заменик тужиоца за ратне злочине* сматра, да је у току доказног поступка несумњиво утврђено, да су оптужени извршили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ, које им се ставља на терет и за које су кривично одговорни. Истиче да је на суду да жртвама поврати достојанство, тако што ће утврдити истину и осудити окривљене.

Пуномоћник оштећених у завршној речи дана 06.04.2009. године, навела је да је оптужницом обухваћен само догађај од 26. марта 1999. године, иако је таквих догађаја по броју жртава било и 22. и 25. марта 1999. године у самој Сувој Реци. Према подацима из више извора, 22. марта убијено је 11 албанских цивила, а 25. марта у Сувој Реци било је убијено више од 30 албанских цивила, од којих је осморо нађено на Рештанском путу, и о чему постоји записник о увиђају од 30. марта 1999. године. Указала је да је циљ овог суђења као и сваког другог кривичног суђења да се утврди одговорност оптужених и да се у складу са законом донесе правична пресуда за оптужене која ће задовољити правду коју очекују жртве, односно њихове породице. Ово суђење је донело део истине, одговорности појединих оптужених. Суд није имао на располагању велики број материјалних доказа, очигледно је да су релевантна документа о догађајима у Сувој Реци намерно уништила сама полиција, ОУП Сува Река, СУП Призрен, команда 37.одреда, ПЈП и Државна безбедност Србије након рата, у акцији уништавања документације. Међутим, трагови и докази о почињеним злочинима су ипак остали, иако још увек нису нађена тела свих убијених 26.марта.

Одбране оптужених

Оптужени Репановић Радојко се на почетку истраге бранио ћутањем, а када су изведени докази током истраге, изнео је своју одбрану дана 05.04.2006.године при којој је остао и током главног

претреса 03.10.2006. године као и 05.11.2007. године, изјављујући да није починио кривично дело које му се ставља на терет. За масовно убиство у Занатском центру касније је сазнао од грађана и полицајаца, а детаље када је напустио Суву Реку и када је почео процес у Хагу против сада пок.Слободана Милошевића.

У својој одбрани наводи да је у време када је почело бомбардовање 24.03.1999.године, био командир Полицијске станице у Сувој Реци, а која је функционисала у оквиру Одељења унутрашњих послова, односно ОУП-а. Начелник ОУП-а у то време био је Добривоје Витошевић, заменик командира, тј.његов заменик био је Борисављевић Драган, а помоћник командира у то време био је Јовановић Ненад.

Дана 25.03.1999. године у преподневним сатима, одредио је групе полицајаца који су добили задатак да штите комуникацију на делу села Ћиновце, док је друга група добила исти задатак, тј. да штити један мост на Сополској реци у селу Топличане. Такође, биле су и три групе у самом граду, једна у делу где махом живи српско становништво, друга у самом центру, а трећа негде у реону код робне куће. Осим ових делатности, функционисала је и дежурна служба а у оквиру ње и ауто-патрола, чији је задатак био да врши обилазак ужег дела града и пружа помоћ колегама тамо где је потребно на терену. Полицијска станица је била посебно обезбеђена са четири стражарска места и једним истуреним местом на звонику код цркве у близини полицијске станице где је било једно место као осматрачко. На том осматрачком месту били су припадници махом резервног састава. У смени били су обично два-три полицајца који су се међусобно мењали, те је њихов задатак био да осматрају, тј. да прате да не дође до напада на полицијску станицу и били су строго усмерени у правцу Рештанског пута где је претила опасност. Са звоника био је преглед дела према аутобуској станици и на део Рештанског пута. Видљиво је све до Занатског центра, а чим почиње Занатски центар ту се затвара тај Рештански пут и више се не може видети.

Наредног дана, 26. марта 1999. године, сви припадници полиције који су били одређени на напред наведеним тачкама су остали преко ноћи, те су наставили са службом и наредног дана. Наводи да је требало да организује исхрану за људство, да организује измештање полицијске станице, те да организује саму службу, а укупан број припадника полиције у то време је био око 60 полицајаца, а од тог дела 20 полицајаца на челу са замеником командира припадали су Посебној јединици полиције и они су 25.03. отишли у Призрен, односно припојили се својој чети. Четири до пет полицајаца било је у полицијском одељењу у селу Мушотиште, а то одељење је у саставу полицијске станице Сува

Река, те је било три или четири полицајца у селу Мовљане, један део је био на боловању, тако да је свега остало можда 20-ак полицајаца на располагању тог 25.03.

Дана 25.03. и 26.03. у ауто-патроли мисли да су били Тановић Радован, Чукарић Слађан и још два припадника резервног састава, сведок «А» и Петковић Мирослав. Активан полицајац је вођа патроле и он је тај који одређује како и на који начин треба да се изврши посао и да се одради задатак, колико се сећа 26. марта је Тановић био вођа патроле.

Даље наводи да су дана 26. марта, наређења била заштита српског становништва, заштита објеката, обилазак места где су постављени припадници полиције, те да се укаже помоћ ако затреба. Никада није слао припаднике полиције да иду у куће Албанаца и да им говоре да се исељавају. Тога дана није било избегличких колона, касније су се појавиле колоне да пролазе кроз Суву Реку у правцу Призрена. Чак је свог помоћника Јовановић Ненада и полицајца Папић Рамиза једном приликом послао да врате колону у село Пећани, а која је кренула из Пећана у вечерњим сатима, да им не би створило проблеме и пометњу у граду и да се не исељавају. Кренули су блиндираним возилом и том приликом су на њих испалене гранате од стране припадника терористичких групација.

У преподневним сатима, у 08,00 часова кренула је дежурна служба и интервентна патрола да раде своје редовне послове. Тог дана или претходног, припадник Државне безбедности Нишавић Милорад обавестио га је да има података и сазнања да у кући где је боравила мисија ОЕБС-а, на Рештанском путу, постоји неки уређај – локатор, како га је он назвао, а који су поставили посматрачи који су претходних дана отишли, те с обзиром да тај локатор има тачне координате, постоји опасност да може бити гранатирана полицијска станица. У преподневним сатима послао је групу полицајаца да изврше преглед у наведеној кући. Колико се сећа тај задатак је дао другим полицајцима, а не ауто патроли.

У међувремену указала му се потреба и обавеза, да иде до фабрике «Балкан», где је тражио камионе да би техничка средства – наоружање, муницију, убацио у камионе и извукао из полицијске станице, тј. дислоцирао комплетну опрему која постоји у полицијској станици. Имао је такође обавезу да пронађе локацију где би изместио полицијску станицу.

Након тога, а било је већ у поподневним сатима, обишао је положај, односно пунктове село Ђиновце и Топличане, и том приликом није излазио из возила, а управљао је цивилним путничким возилом «Опел аскона» црвене боје. Тог јутра, а по повратку из села Топличане и Ђиновце, чуо је пуцњаву на делу према Рештану. Када се вратио из Ђиновца дошао је у сам центар Суве Реке, те је чуо интензивнију паљбу односно пуцање у делу према полицијској станици, па је помислио да је нападнута полицијска станица или нешто слично у том делу града. Застао је у граду, јер није смео одмах да крене, из безбедносних разлога, с обзиром да је био сам. Путем радио станице никога није контактирао из полицијске станице јер се није снашао у том моменту. Тек када се то смирило кренуо је и дошао до општине. Када је стигао до општине приметио је групу припадника територијалне одбране и сада пок. Бобана Вуксановића. Приметио је да се ту нешто дешавало и застао је возилом. Мисли да је изашао и стао поред возила. Том приликом пришао му је др Бобан Вуксановић, из правца Занатског центра, видно узбуђен и узрујан. Питао је Вуксановић Бобана шта се дешава, а исти му је рекао нешто у смислу «почео је рат, покушали су да нападну, да уђу у град». Показао му је један леш мало даље од њега, у Занатском центру. Извадио је из џепа ознаке ОВК, показујући му их, дајући му до знања да се ради о припаднику терористичке организације.

Рекао је Бобану «мислим да знаш шта радиш», на шта му је овај одговорио «ово је мој посао, ти немаш ништа овде». Видевши да је доста изгубљен и узбуђен, вратио се у возило и наставио у правцу полицијске станице. Када је дошао у полицијску станицу, био је обавештен да је пронађена нека кутија и ЦД у кући где је боравила мисија ОЕБС-а, те је и обавештен да је све то предато одмах Државној безбедности. На делу према Рештанима, запазио је да је нешто било запаљено, тачније видео је дим на Рештанском путу. Нешто касније неко од грађана или од припадника полиције, у поподневним сатима, дојавио је да има лешева и убијених на потезу Рештанског пута. Као командир полицијске станице затражио је да се формира екипа од СУП-а Призрен и да се изврши увиђај на лицу места. Не може да се сети да ли је тога дана или неког од наредних дана дошла екипа, али поуздано зна да је увиђај извршен на делу Рештанског пута, где су постојали лешеве. Не може поуздано да се сети ко је вршио увиђај, али зна да је то одрађено по пропису.

Звао је СУП у Призрену да формира екипу да се изврши увиђај.

Што се тиче увиђајне екипе наводи да није видео када је дошла, али је био обавештен о томе и мисли да су била два оперативна радника, крим-техничар, а после су се прикључили и људи из цивилне заштите.

Послао је полицајце који ће вршити обезбеђивање екипе док врши увиђај, а то је било негде можда око 10-11 сати пре подне. Увиђајна екипа се испред полицијске станице састала са крим-техничарем из Суве Реке и са екипом цивилне заштите и полицајцима који су били задужени првенствено да врше обезбеђење увиђаја. Могуће да је свом помоћнику Јовановић Ненаду рекао за увиђај на Рештанском путу.

Од старешина из ПЈП-а који су били у Сувој Реци, познавао је Сикетић Зорана, командира Крушевачке чете и пок. Горана Величковића командира чете из Прокупља. Они су били смештени још пре рата у Сувој Реци, и њих је најчешће виђао. Командант одреда у то време био је Митровић чије име није знао тада. Упознат је са тиме да су постојала два одреда ПЈП-а, «А» и «Б» формација. Одред «А» формације, је главни одред ПЈП-а, док је «Б» формација више служила за позадински део, за држање одступница и положаја. Командант «Б» формације био је сада пок. Ранђеловић Зоран, са којим је можда једанпут имао контакт, док је са Митровићем имао можда пар пута контакт пре рата, а за време рата га је једном видео. Међутим, на почетку бомбардовања Митровића није виђао. Наводи да му Митровић никада није издавао наређења, нити је за то био задужен, нити би његова наређења извршио. Са старешинама ПЈП-а никада нису имали састанке, али су ови пре рата више пута долазили у полицијску станицу.

Дана 26.03. у дежурној служби, вођа смене је био Гогич Милован, а његов помоћник Ђокић Горан. Вођа дежурне смене, био је задужен за притворску просторију, те је он имао кључ од исте, у дежурној служби. Притворска просторија је коришћена само за кратко задржавање, а када је у питању притвор обично се лице води у СУП Призрен и тамо се задржава. Наводи да тих дана у станици нису имали притворена лица.

У то време, у магацину ОУП-а Сува Река, који је водио Стефановић Милош, од оружја имали су аутоматске пушке, полуаутоматске пушке, снајперске пушке, одређени број минско експлозивних средстава, што значи и ручне бомбе итд. Припадници ПЈП из ОУП-а дужили су бомбе, и то у Секретаријату, док у Сувој Реци активни састав се није наоружавао са ручним бомбама.

Не може тачно да се сети датума када је измештена полицијска станица, али мисли да је то било 3-4 дана од почетка бомбардовања, а на главном претресу дана 05.11.2007. године навео је да је могуће да је измештена и 26.03.1999. године у вечерњим сатима. У почетку станица је била измештена у подруму Дома здравља, где је била прва локација измештања. После одређеног времена су дошли до сазнања да ће бити напад на Дом здравља, па су се сместили у зграду Шумског газдинства,

која се налази ван града. Након тога, изместили су се у једну приватну кућу, у самом центру.

Даље наводи да је помоћник Јовановић Ненад у односу на резервни састав имао посебно задужење, водио је рачуна о броју и списку, што значи да је он поред осталих послова и задатака које је имао, дужио и резервни састав, те је оптуженом помагао у том делу.

За опт.Петковић Зорана наводи да никада није био припадник полиције, нити резервног нити активног састава.

Није му познато име Абудулах Ељшани. У случају политичког криминала ако се приведу лица, полицајац апсолутно нема шта да разговара са њим, нити да обавља разговор са таквим лицима. Ако се приведу, са њима стриктно разговара припадник државне безбедности.

Што се тиче распореда рада објаснио је да распоред рада у принципу води командир полицијске станице. Конкретно за Суву Реку, као командир полицијске станице, водио је тај распоред. Распоред се ради писмено, те постоји одређени програм на компјутеру, уписује се смена дежурне службе, смена ауто-патроле, смена на сектору, позорника и остале сужбе. У тим сменама се назначи време од – до, колико траје радно време. За сваки дан се правио распоред, данас за сутра. Обично направи распоред пре подне, да би полицајци видели када сутра раде, те да би имали довољно времена да благовремено дођу на посао. Када је почео рат није водио распоред тако редовно, али је вођен сигурно. Међутим у распореду није могао да набраја обезбеђење, Ћиновце, Топличане, него је само водио као обезбеђење, групу људи по имену. Напише 15 њих који су били у Ћиновцима, али не стоји да су они били у Ћиновцу, већ се види да раде послове обезбеђења или послове ауто-патроле или послове дежурне службе, те послове обезбеђења полицијске станице. Ако у распореду напише «обезбеђење» онда их све води под обезбеђењем, али им је усмено одређивао где ће ко да буде, што значи да је допуњавао сам тај распоред. Наводи да је распоред водио до последњег дана, односно до напуштања Косова и Метохије.

Дневник догађаја води дежурна служба, а надлежан за тај дневник био је вођа смене. Све што се пријави дежурној служби дужни су да региструју и заведу. У принципу догађаји се сви бележе, све што дежурни сазна, што неко дојави, пријави, што значи да је дежурни дужан да све то упише у дневник догађаја. Оптужени наводи да кад дође до интервенције, нпр.да он одреди групу људи да изврше претрес одређене куће то се не уводи у дневник догађаја, али ако се том приликом десио

догађај у тој кући, односно инцидент, те је дошло до употребе средстава принуде, употребе ватреног оружја онда се уписује у дневник догађаја.

Дана 25. марта било је пуцњаве према селу Рештане, чула се спорадична паљба, али шта се дешавало он о томе нема сазнања. Обавештен је од стране начелника полиције Секретаријата из Призрена, да ће у том делу бити акције војних и полицијских снага.

Наводи да је у Сувој Реци била Посебна јединица полиције, и то Нишки одред, тј. биле су две чете, чета СУП-а Крушевац и чета СУП-а Прокупље. Они су били смештени у хотелу «Балкан», а дошли су још 1998. године и у наведеном хотелу била је смештена цела чета. После избијања рата, односно НАТО агресије они су напустили хотел «Балкан». Мисли да су већ 24.03. или 25.03. напустили «Балкан» с обзиром да нису смели више да буду у тим просторијама, али не зна где су се они дислоцирали.

Критичног дана, 26.03. у Сувој Реци оптужени није видео припаднике ПЈП-а.

Носио је плаву маскирну униформу као и остали припадници ОУП-а. Припадници вода ПЈП имали су и маскирну СМБ униформу, значи зелену НАТО униформу. Бобан Вуксановић приликом њиховог сусрета испред Занатског центра имао је униформу, војничку, и био наоружан аутоматском пушком.

Маскирне прслуке имала је Посебна јединица полиције док редовна није, осим уколико би се неко, снашао од војске.

Што се тиче Ђорђевић Мирослава који је обухваћен оптужницом, тврди да такав полицајац не постоји и да никада није постојао у Сувој Реци.

У својој завршној речи опт. Радкојко Репановић у свему се придружио речи свог браниоца, додајући да му је као човеку, као полицајцу ове државе и као некадашњем командиру полицијске станице најискреније жао то што се десило том народу и дубоко саосећа у болу тих породица и свих других породица, које су изгубиле своје најмилије у том наметнутом прљавом рату који је однео много живота. Тужилаштво за ратне злочине га је оптужило и темељило оптужницу на речима које никада ниједан сведок овде није изговорио. Тврди да тога дана у време критичног догађаја није се налазио у полицијској станици, у дворишту или испред зграде, нити се видео са опт. Митровић Радославом, па није могао да добије никакву његову наредбу или да изда неко наређење

припадницима полиције, нити је могао да зна да ће било шта да се деси тога дана. Предложио је ослобађајућу пресуду.

Бранилац оптуженог Репановић Радојка, адвокат Игор Исаиловић у својој завршној речи наводи да ни једним доказним средством није утврђено да су се Митровић и Јовановић тога дана уопште сусрели са Репановићем. На несумњив начин је утврђено да се Митровић и Јовановић тога дана, тачније тог немилог догађаја уопште и нису сусрели са Репановићем. Није доказано да је Репановић икада издао било коју наредбу која је супротна позитивним прописима. У доказном поступку саслушани су готово сви припадници ОУП-а Сува Река, и готово сви сведоци су рекли једно те исто, да Радојко Репановић никада није издао било које незаконито наређење. Такође су утврђене карактерне црте личности окривљеног Репановића, да је реч о смиреном, неострашћеном човеку, човеку о коме су сведоци имали позитивно мишљење, човеку коме су материјалне вредности на последњем месту, а породица на првом. Човеку који није имао непријатеље, који је помагао, тачније вршио службену дужност на идентичан начин било да су у питању Албанци, било да су у питању Срби. Мотиве за овакав злочин Репановић дакле није имао, а без мотива је незамисливо да било ко изврши било који злочин, а посебно злочин који се оптуженом ставља на терет, тако да суд приликом одлучивања посебно има у виду и ову чињеницу. Дакле, несумњиво се може закључити да оптужени није извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет, те да су одлучне чињенице за доношење ослобађајуће одлуке утврђене на несумњив начин.

Бранилац оптуженог Репановић Радојка адв.Ненад Војиновић такође истиче да су током поступка саслушани бројни сведоци, али се он пре свега осврће на полицајце који су се налазили на пунктовима у селима Ђиновце и Топличане, који напомињу да су тамо отишли 25.марта дакле дан раније од критичног догађаја. Наредна три, четири дана колико су тамо остали редовно их је посећивао командир Радојко Репановић и то је чинио са цивилним возилом црвеном «опел аскона». Имајући у виду све изведене доказе, имајући у виду да сви докази подржавају апсолутно одбрану коју је дао окривљени Репановић, да је против њега инициран поступак само због исказа једног сведока чији су искази у потпуној супротности са свим осталим изведеним доказима, а и чији су сами искази у потпуној контрадикторности једно с другим, то предлаже да суд у односу оптуженог Репановића донесе ослобађајућу пресуду.

Оптужени Чукарић Слађан се на почетку истраге бранио ћутањем, а када су изведени докази током истраге, дана 11.04.2006. године изнео је одбрану, при којој је остао и на главним претресима одржаним дана 05.10.2006. године и 05.11.2007. године, наводећи да не може да се сети где је био 26.03.1999. године, с обзиром да му тај дан не значи ништа, може бити дан као и сваки други 26-ти. О страдању великог броја цивила сазнао је преко штампе касније када је неко сведочио у Хагу.

Поступао је по налогу претпостављених старешина, а у дневном распореду тачно пише где се он налазио и са ким је био на задатку. Припадник МУП-а постао је неких 5 месеци пре бомбардовања, а у време наведеног догађаја, имао је непуних 5 месеци рада у полицији, дакле био је полицајац приправник.

Носио је плаву маскирну униформу са качкетом, а био је задужен аутоматском пушком и пиштољем «ЦЗ 9 мм», а бомбе није имао. Наведено наоружање задужио је у ОУП-у Ораховац где је почео радни однос. Од средстава везе, он лично ништа није имао.

Имао је надимак, пријатељи су га звали «Божо», а колеге «Чуки» или «Чуко», по презимену.

Није му познато, да ли је у Сувој Реци за тих 20-ак дана колико је ту боравио, у ОУП-у било притворених лица.

Нишавић Милорада, овде оптуженог, није лично познавао, већ је само чуо о њему као раднику ДБ-а. Митровића је лично видео и упознао у Жандармерији 2001. или 2002. године, а затим у ЦЗ-у.

На главном претресу одржаном дана 02.03.2009. године, оптужени Чукарић Слађан је навео да жели да исприча све што му је познато о критичном догађају, те је и изнео своју измењену одбрану. На првом саслушању бранилац по службеној дужности га је саветовао да се брани ћутањем, а након тога бранилац адв.Владица Васиљковић му је рекао да је најбоље за њега да каже да о догађају не зна ништа и да није био приустан том приликом.

У својој измењеној одбрани наводи да када је дошао тог критичног јутра у станицу полиције, испред га је сачекао полицајац сада пок.Тановић Радован и рекао му да ће радити са њим и да је он вођа патроле. Било је и уобичајено да старији полицајац буде вођа патроле, а оптужени као приправник да буде само уз њега. Тановић му је рекао да оде по блиндирано возило УАЗ које је патрола користила и да стане

испред СУП-а, а да ће са њима у патроли бити Петковић Мирослав, као и сведок «А». Њих четворица су ушли у возило и кренули до раскрснице Дуље, да би ступили у контакт са полицијом која се налазила на том пункту, а то је полиција из Врања. Када су стигли на напред наведени пункт, ти полицајци су се представили као Врањанци. Тановић је са њима разговарао и питао их да ли има неких кретања и запажања на шта су они одговорили да нису ништа приметили већ да су само чули неку пуцњаву по дубини Будакова и Језерца. Том приликом један полицајац из Врања рекао је Тановићу да они знају да је нека акција чишћења терена, те им је Тановић рекао да обрате пажњу и да терористи могу да налете на њих.

Након тога кренули су назад и када су стигли испред ОУП-а, Тановић је рекао да ту сачека код возила, да би он видео шта има конкретно од задатака у дежурној служби. Потом је поново дошао и рекао му да пређе са возилом иза јер треба потоварити воду, храну и муницију, те однети на два, три пункта у правцу Призрена, где се налазила полиција, као и у село Мушотиште где је било истурено полицијско одељење ОУП-а Сува Река. Сведоку «А» је рекао да он остане у ОУП-у док се они не врате, јер није било места у возилу.

У обилазак пунктова кренуо је са Тановићем и Петковић Мирославом. Када су се вратили у град, испред општине са десне стране приметили су једну групу цивила и униформисана лица у зеленим маскирним војним униформама који су носили пушке у руци. Даље код аутобуске станице, тачније мало изнад аутобуске станице према СУП-у са леве стране видели су једну већу групу, били су у полицијским униформама неадекватно обучени, и нису му баш личили на полицајце, било је и Рома са пушкама у руци. У тој групи поред њих је био и Мишко Нишавић и још један у зеленој маскирној униформи, такође са оружјем у руци. Том приликом Тановић му је рекао да заустави возило да би видели о чему се ради. Стали су са десне стране на тротоар, на самом ћошку где завршава парк полицијске станице. Тановић је изашао, отишао до Мишка Нишавића и до човека поред њега у зеленој маскирној униформи, која је доста слична полицијској, нешто су разговарали и Тановић се вратио. Тановић му саопштава «Чуки пребаци оно гориво из оног другог резервоара», и окренуо се те му руком показао према једној белој великој кући и каже «дођи тамо видиш ону белу кућу велику, дођи тамо». Мики Петковића је позвао и повукао га за рукав рекавши му «ајде ти са мном, нека акција је у току тамо, да видимо шта се то дешава», отишли су, а он је остао да пребаци гориво.

Око пребацивања горива задржао се неких 5 до 10 минута, потом је сео у возило и кренуо у правцу те беле куће. Када се укључио на пут

према Ораховцу, пут од станице који води ка Ораховцу, зачуо је појединачну пуцњаву међутим није могао да утврди из ког правца се дејствује јер је био у блиндираном возилу које је било и бучно. Наставио је да се креће и тада су испред њега на неких 60 до 70 метара истрчали цивили, људи, жене и деца њих 15 до 20. Оптужени ни тога тренутка није знао о чему се ради, а видео их је да избежумљено трче у правцу аутобуске станице.

Када је стигао тачно испред беле куће прво је уочио ту Нишавић Мишка и тог њему непознатог у зеленој маскирној униформи. Када је приметио њих двојицу видео је такође и 4 леша. Прво тело је било на ћошку беле куће с десне стране, а на другом ћошку куће била су три тела која су лежала беспомоћно на земљи и лично је видео како Мишко Нишавић ногом гура једно мушко тело и притиска га на груди објашњавајући овоме поред себе у зеленој маскирној униформи нешто.

Стао је поред једне мале зграде испред те велике беле куће на неких 10 – 15 метара са десне стране на тротоару и изашао је (из возила). Када је изашао видео је преко пута велике беле куће сведока «А» у униформи и још једног који је био поред њега такође у полицијској униформи, којег није познавао, претпостављао је да је био неки резервиста, а поред њих су били и Роми њих 5 или 6 који су имали такође пушке у рукама.

По изласку из возила тог момента је зачуо рафалну паљбу која није трајала дуже од десетак секунди. То се зачуло иза велике беле куће. Такође је и уочио нешто као пут или пролаз, јер се иза те велике беле куће налазила још једна кућа где је видео како се крећу неки у полицијским униформама. Видео је и једног у зеленој маскирној војној униформи који је имао браду и неку мараму око главе. Неки су улазили, неки излазили и то је трајало можда неких 10 до 15 секунди. После те пуцњаве појавио се Тановић, а за њим још двојица у полицијским униформама који нису били баш адекватно обучени, један је имао кошуљу, други јакну тако да му нису личили на озбиљне полицајце. Они су пролазили поред Нишавића и тог у зеленој маскирној униформи, нешто су комуницирали и чуо је када је Мишко Нишавић рекао Тановићу и тој двојници који су били у полицијским униформама «је ли све готово, има ли неко да је остао иза тамо», Тановић му је одговорио «да остали су ови твоји иза још, они су остали». Мишко Нишавић се потом обратио Тановићу и руком му показао на оне који су лежали «Носите тамо иза куће и завршите то тамо и све запалите и дођите одмах код општине што пре». Тог момента уочио је и Мирослава Петковића који је долазио такође са те стране иза, и деловао је чудно и видно

уплашено с обзиром да је са чуђењем гледао у Тановића и ову двојицу, некако као да је био уплашен.

Нишавић Мишко је кренуо ка аутобуској станици са тим у униформи, а за њим су отишли и Роми, сведок «А» и онај који је био поред њега у полицијској униформи. Тановић га је видео и кренуо према њему. Рекао му је «Чуко иди ти сам заврши тамо с ручком». Сео у возило и наставио даље у правцу пута неких 100 – 150 метара те скренуо лево и изашао код робне куће те се укључио на пут и отишао до ресторана.

Иначе хранили су се у ресторану, међутим с обзиром да нису сви могли да иду возилима патрола је сваког дана ишла по ручак, а то су били неки сендвичи које су им у ресторану паковали у картонској кутији које би носили до станице полиције, за обезбеђење станице, за обезбеђење робне куће и још једне зграде испод робне куће где је такође била једна група на обезбеђењу.

Након ресторана кренуо је ка станици и када је дошао испред општине Тановић је изашао с леве стране, преко пута општине, подигао руку и рекао му да окрене возило те је показао руком поред једног киоска где је сведок «А» чучао држећи се за стомак. Тановић му је рекао «окрени се Слађане треба да возиш овог идиота у Дом здравља». Он је окренуо возило, изашао да помогне сведоку «А» поред кога су били неки млади Роми на које се Тановић издрао «Шта је мечка не игра ајде губите се». Сведока «А» су сместили на сувозачево место и тада је чуо како човек који је био код те беле куће заједно са Мишком, у оној зеленој униформи, каже Тановићу «Водите га у дом здравља и кажите да сам га ја послао». Ту је такође видео Мишка Нишавића поред кога су била још двојица у зеленој маскирној униформи, а један од њих је имао мараму око главе, брадицу која није била дуга, онако необријан, двојица такође са марамама око главе у полицијским униформама. Микија Петковића је видео мало даље једно двадесетак метара у дубини преко пута општине где је стајао. Тановић је рекао (везано за сведока «А») «Вози га у Дом здравља јер овај није ни заслужио да буде овде».

Кренуо је ка Дому здравља са сведоком «А» и уз пут га је питао шта је то било, шта се десило, он му је рекао «мука ми је, стомак ме боли, ови нису нормални шта су урадили» и почео је да јауче. Наводи да је сведок «А» смрдео чудно на алкохол. Медицинска сестра је прихватила сведока «А», док је он чекао испред Дома здравља. Наишла је једна девојка и почела да виче «шта је то са мојим братом, шта му се догодило». Тог момента је изашао сведок «А» и замолио да га одвезе до стана. Задржали су се неко време, а он му је предложио да остане. Рекао

је да му је добро и пошли су у ОУП. Када су стигли испред ОУП-а, Тановић их је ту сачекао и ушао у возило и рекао «Чуко, Чуки вози изнад ОУП-а». Удаљио се једно 200 метара изнад ОУП-а, Тановић му је рекао «сачекај овде», а сведоку «А» је рекао «изађи, треба да идемо на једно место». Вратили су се и Тановић му је понудио новац, 200 до 300 ДМ али је он одбио да узме. Упутили су се до полицијске станице и Тановић је рекао сведоку «А» да може да иде кући. Испред ОУП-а сведок «А» је изашао и отишао кући. Након тога склонили су возило код фабрике «Балкан». Изашли су из возила и том приликом га питао «Чуко виде ли ти ово што се десило», а када га је питао шта је било и зашто Тановић му је одговорио да су то Мишкови људи, неки добровољци који спавају у хотелу «Бос» код Мишка. Мишко Нишавић и његов брат као и тај командант кога је он (Тановић) представио као доктора да је то командант за Суву Реку, те да су то они урадили, и да је то лични обрачун између те породице јер су наводно двојица били команданти ОВК-а. Један од њих је 1998. године страдао заслугом Нишавића и када су то из ОВК-а то сазнали, покушали су три атентата на Мишка. Тановић му је и рекао да је њему Мишко рекао да се у тој белој великој кући договарало и да се ковао план да њега убију, да нападну станицу полиције и да заузму читав град Суву Реку. Објашњава да је потом питао ко су били људи испред општине у зеленим маскирним униформама на шта му је Тановић рекао да је то био командант кога је ословљавао «доктор», још један исто ту, као и Мишков брат. Када му је Тановић говорио о добровољцима није му рекао о кавим се добровољцима ради одакле су и шта су, само му је рекао да су смештени у хотелу «Бос» и да је за њих Мишко главни. Потом му је Тановић рекао «знаш шта у вези овог случаја никоме ни речи не бих ти предложио да ишта будеш причао и разговарао некеме што сам ти рекао и шта си видео јер Мишко и овај командант нису људи за зајebанцију, води рачуна, језик за зубе, нит си чуо, нит си видео», што је оптужени све то јако озбиљно схватио.

Питао је Тановића шта је било са сведоком «А» зашто му је припала мука, на шта му је овај одговорио «Пусти уплашио се, видео је ту да су ови неке Шиптаре побили преко пута општине у неком локалу и припало му тешко, малтене што није пао у несвест», а када га је питао ко је то урадио Тановић је одговорио «То су урадили ови Мишкови људи, како и зашто не знам изгледа да је то нека освета», а на питање где су ти људи рекао је «Они су потоварени у камион и отерани, а где су их отерали то само зна Мишко Нишавић и командант» кога је Тановић час ословљавао доктор, час командант града «И нико више никад неће сазнати где су и о томе немој ником ни да причаш». Ту су се растали.

Што се тиче лешева које је видео код куће наводи да је један леш био испред прве куће с десне стране мало на ћошку, а како каже, овамо су била још три леша, један од њих је био женски, а то се видело по димијама и два мушкарца.

Догађај није пријавио командиру јер је он био само пратилац, а вођа патроле је био Тановић, уосталом био је и уплашен с обзиром да му је Тановић све оно саопштио.

Што се тиче надимка «Јајце», наводи да тај надимак потиче из његовог детињства, међутим када је пошао у средњу школу он се супротстављао жестоко свакоме ко би му се тако обратио јер је то сматрао као вређање. Одговорно тврди да су га његови најбољи другови из детињства звали Божо, док су га неке колеге звале Чуки или Чуко скраћено по презимену, док је тај надимак «Јајце» сматрао увредом.

Даље наводи да је тога дана Нишавић био у цивилном, имао је кожну црну јакну, фармерке, а носио је и црни «хеклер».

Што се тиче особе за коју му је Тановић рекао да је доктор тек током овог поступка чуо је да је то доктор Бобан, међутим тада у Сувој Реци то није знао, већ је тог човека видео само испред велике беле куће и преко пута општине и никад више у животу.

Даље наводи да ујутро док су примали смену он само претпоставља да је ту био командир Репановић у станици јер је Тановић улазио у ОУП док он није улазио. Међутим лично није видео Репановића нити Јовановића.

За Јашара Беришу чуо је тек у току овог поступка. Тог човека никада није видео.

Наводи да код беле куће није видео помоћника Јовановића, нити је код општине видео Репановића, али мисли да је тога дана када је стајао испред ресторана где су узимали храну и када је хтео да уђе у ресторан видео Репановића како је прошао возилом из правца Призрена према центру града.

Тoga дана није видео ни Петковић Зорана ког је имао прилику да упозна касније. Можда га је упознао на бензинској пумпи или једном приликом када су свратили код њега са његовим братом почетком априла.

Што се тиче увиђајне екипе која је долазила из Призрена није му познато како је Тановић ступио у контакт са њима, мисли путем радио везе или преко дежурне службе. Кад би они стигли Тановић је са њима комуницирао. Никада није малтене контактирао са увиђајном екипом, то је Тановић све радио. Том приликом ишао је први са возилом. С десне стране је ишао Тановић и Мики Петковић, гледали су да нешто не уоче, а сведок «А» је био поред њега у возилу, гледао с леве стране и када су наишли код столарске радионице где су врата била отворена сведок «А» је први уочио и позвао га, те му рекао да ту има лешева, када је изашао ови из увиђајне екипе су били иза њих.

Оптужени Чукарић Слаћан у потпуности прихвата завршну реч свог браниоца, и истиче као доказ невиности да његови родитељи, браћа и највећи део родбине и даље живи и ради у родном месту Велика Хоча, која се иначе налази на 10, 15 километара од Суве Реке. Њихов живот колко, толко је нормалан, са безбедносног аспекта стабилан, без претњи, уцена и прогона. У ситуацији када се на Косову све зна, посебно о догађајима у току рата 1999.године, када су на Косову још присутни принципи крвне освете, када је прогон српског живља присутан за безазлене догађаје, намеће се једини закључак да он није ни на који начин био упућен у догађаје који су му стављени на терет. Да неким случајем јесте, не да нико од његових ближњих не би могао да остане у родном месту, већ од њихових кућа и имања, камен на камен не би остао. Такође наглашава да његова супруга и троје малолетне деце повремено несметано путују и бораве у његовом родном месту Велика Хоча.

Бранилац оптуженог Слаћана Чукарића адв.Ђерђе Дозет изнео је у завршној речи да његов браћеник нема сазнања о броју убијених људи у Сувој Реци 26.03.1999. године, његов браћеник тврди да у том злочину није учествовао, али се његов браћеник осмелио да каже шта је видео, и он тренутно има третман издајника. Његов браћеник тај исказ није дао зато што је прихватио понуду коју је тужилац јавно рекао свима, ко жели бенефицирати свој статус нека се јави има статус сведока сарадника, не, он се није нудио да буде сведок сарадник, он је напосто изашао овде да каже шта зна о томе. Потом наводи да оптужени види само једну особу која може носити статус апостола истине, а то је Ширета Бериша. Логика живота, логика њеног понашања у судници јесте да особа њених година која је преживела то што је она преживела, не заборавља, у њеним очима, ушима и души остаје оно што је доживела као филм, и она га стално врти. У том филму нема Слаћана Чукарића. Ако и суд затвори очи и уши од свега што чини притисак и тражи правду за жртве по сваку цену и ако се буде држао оних основних принципа који треба да важе у свакој судници, а то је законитост,

истинитост и праведност, тада ће Чукарић Слађан из ове суднице изаћи уздигнуте главе.

Оптуђени Нишавић Милорад се на почетку истраге бранио ћутањем, а када су изведени докази током истраге, дана 04.04.2006. године изнео је одбрану при којој је остао и током главних претреса 05.10.2006. године и 05.11.2007. године, негирајући извршење кривичног дела које му је стављено на терет. Наводи да је био припадник службе ДБ. Дана 26. марта у јутарњим часовима био на послу. На посао је дошао у јутро, као и сваког дана све док су били стационарани у станици милиције у Сувој Реци. Од своје куће кренуо са Јаблановић Миланом, који је са њим радио, и који се све време док се нису повукли са Косова и Метохије, није одвајао од њега. Није могао тачно да се сети свега што је било, али се сигурно видео са командиром, Радојком, са начелником Витошевићем, можда су и кафу попили, јер је већина њих било напољу у дворишту. Наглашава да је сваки дан ишао за Призрен, док је могло да се иде. Тог критичног дана, не може да каже у које време тачно, 10 или 11 часова, отишли су он и Јаблановић за Призрен. Задржали су се колико се сећа до 15 часова. Вратили су се негде после подне, али тачног времена се не сећа. По повратку из Призрена не сећа се да ли је отишао кући или у станицу полиције. Сигурно је да је после подне био у станици полиције.

Тих дана носио је шарену војничку униформу, и то из разлога његове личне безбедности. Такође, и Јаблановић је носио исту униформу, а које су добили од народне одбране, такорећи приватно.

Наводи да критичном приликом није био ту, нити је видео шта се догодило, нити ко је то урадио. Нико пред њим није споменуо овај случај. Када се тог дана вратио из Призрена, увече се причало да се догодило неко убиство, код Беришанаца, о томе су причали Роми.

Наводи да је 2001. године, на сопствену иницијативу, а у конкретном случају, сачинио службену белешку, те дао изјаву републичком јавном тужиоцу. Радило се о почетним подацима до којих је дошао. Међутим, тада је аутоматски прекинут у даљем раду, те истеран из службе, наводно као нераспоређен. Наведена белешка сачињена је 2001. године у Крагујевцу, те пренета начелнику РДБ-а у Крагујевцу, Радивоју Марковићу, те му је након извесног времена речено да напише изјаву, која је требала да оде републичком јавном тужиоцу, али оптужени не зна да ли је отишла. Даље наводи да се о догађају почело причати одмах, и то од стране Срба, али бојажљиво, односно да се десило убиство породице Беришанаца. Обавестио је Савић

Миливоја да су се десила нека убиства, али о којима конкретно није знао ништа, да има паљевина, и реферисао му каква је ситуација.

Даље наводи да је његова породица заједнички направила хотел у насељу Широко, а који је издат америчкој мисији. У вези закупа наведеног хотела, истог дана су дошли на преговоре са његовим братом представници америчке мисије «Кејдом» и ОЕБС-а. Како је америчка мисија је понудила боље услове, то је уговор о закупу закључен са њима, а са ОЕБС-ом више нису имали никакав контакт. Представници ОЕБС-а били су распоређени по албанским кућама, по задатку, с обзиром да оптужени зна по природи свог посла да су имали задатак да буду распоређени по албанским, а не по српским кућама. Са породицом Бериша никада није био у лошим односима, то је било једно велико племе, те је један из куће Беришанаца спасио живот његовом оцу испод трактора. Зна Јашара Беришу, за чије је убиство сазнао касније, тих дана, из приче.

За време рата оптужени је носио аутоматску «Заставину» пушку, док «хеклер» није носио, иако је истим био задужен.

Наводи да је тих дана, у време бомбардовања, било припадника полиције који су дошли на испомоћ, из уже Србије. Били су стационирани у хотелу «Балкан» где су били и пре бомбардовања и за време бомбардовања и задњи су изашли из Суве Реке, када је потписан Кумановски споразум. Објашњава да не зна како су се они тачно звали, али у станици милиције није било људи са стране, већ само локална полиција. Припадници полиције који су дошли са стране, носили су плаве маскирне полицијске униформе, а мисли да за време рата нису носили чинове. На глави су имали качкете на којима је био знак полиције, док није обратио пажњу да ли су имали нека обележја на рукаву.

Потом наводи да у станици полиције нису имали притвор, већ су људе водили у Призрен, а у станици милиције су само кратко задржавани. Уколико би припадници полиције задржали неко лице које је безбедносно интересантно за њега, доводили би га горе у његову канцеларију која се налазила у истој згради где је био смештен и ОУП Сува Река. Са њим би обављао разговор.

Наводи да никада није имао ниједну акцију са припадницима полиције.

Предочена му је одбрана опт.Репановић Радојка у делу где наводи да се 25-ог или 26-ог састао са радником Државне безбедности Нишавић

Милорадом, који је дошао код њега и том приликом му предложио, односно пренео да има сазнања да у кући у близини полицијске станице где је боравила мисија ОЕБС-а постоји локатор и да прети опасност да на основу њега може бити гранатирана полицијска станица. Опт.Нишавић Милорад је тврдио да није имао такав податак, него само да обрете пажњу и да провере да ли има локатора, при чему је остао и приликом суочења са опт.Репановић Радојком.

Везано за паравојне јединице, наводи да не зна да ли их је у то време било. Виђао само локалне униформе, војничке униформе, плаве маскирне, као и зелене маскирне, а неки су носили и мараму и то поједини припадници полиције, млађи људи који су дошли са стране.

Приликом одласка код свог старешине Савић Миљивоја, био је у цивилу, али је одлазио и у униформи, међутим не може да прецизира да ли је тих првих дана када је одлазио био у униформи или у цивилу.

У вези сопственог изгледа, наводи да је у то време имао бркове. Када је био у цивилу имао је црну кожну јакну, али истиче да тог дана, односно 26. марта кожну јакну није носио и не сећа се тачно да ли је 24. или 25. исту носио.

Познаје и др Бобана Вуксановића који је био и председник општине, као и један од виђенијих људи при ТО-у. Свуда се мешао, али је био и велики ауторитет. Наводи да је др Бобана видео 24, 25, 26. односно тих дана, у пролазу, и том приликом је Вуксановић носио зелену војничку униформу. Др Бобан Вуксановић званично није могао никоме да нареди, јер није био припадник службе, али је то могао да учини својим ауторитетом. Покојног Тановића оптужени је такође познавао, али са њим није имао контакта, док лице по имену Ђорђевић Мирослав не познаје.

Објаснио је да је његов најмлађи брат (Нишавић Миомир) радио у обезбеђењу док је мисија боравила у њиховом хотелу, као и док је мисија ОЕБС-а боравила у кући породице Бериша, све до повлачења исте.

У својој завршној речи опт.Нишавић Милорад изнео је да прихвата завршну реч свог браниоца. Тврди да су потпуно неосноване оптужбе које му је тужилаштво ставило на терет, за дело које није починио, а у доказном поступку није ни доказано. Жели да истакне да у овом процесу испред овог већа сведочио је око 119 сведока, прочитано око 30 изјава, од којих сви осим једне изјаве Шурете Берише сведоче да он уопште

није извршио злочин нити да је био на лицу места где је извршен наведени злочин.

Његов бранилац адв. Татомир Лековић је у завршној речи изнео чињеницу да нити у просторији за препознавање, нити у судници ошт.Ширета Бериша није деловала убедљиво приликом препознавања Нишавића. Тачно је да је показала на Нишавића, али поред Нишавића показала је на још једно лице. Стога се не може ослонити у том делу на њено казивање. Нема разлога нити Бардуљ Бериша, нити остале Берише који су овде саслушавани, да говоре у прилог Милорада Нишавића, а да говоре против својих рођака. Милорад Нишавић се интересовао о томе, ко је починио злочин, интересовао се прво као припадник службе којој је припадао, интересовао се као пријатељ покојног убијеног Јашара, радника на бензинској пумпи, према коме је имао приватни морални дуг, моралну обавезу, јер је отац Јашаров у једној прилици спасио живот Милорадовом оцу. Али Милорад Нишавић од оног тренутка кад је почео да се интересује за тај случај, на неки чудан волшебан начин, пао је у немилост. Нишавић је, као што је неспорно овде утврђено био шеф детаשמана у Сувој Реци. Одмах по повлачењу снага безбедности са Косова и Метохије, деградиран је, узета су му три чина и пребачен је из Службе државне безбедности у Службу јавне безбедности. Избачен је из центра Крагујевца на периферију, у варош Лапово, која је саставни део Секретаријата у Крагујевцу и «унапређен» је у чин позорника, који шета и чува излоге. На крају, сматра да у случају Милорада Нишавића нема кривице и да треба донети ослобађајућу пресуду.

Оптужени Петковић Мирослав се на почетку истраге бранио ћутањем, а када су изведени докази током истраге, дана 11.04.2006.године изнео је одбрану при којој је остао и током главних претреса 06.10.2006. године и 05.11.2007. године, и на каснијим претресима, наводећи да није починио кривично дело које му се ставља на терет.

Наводи да је у резервни састав полиције мобилисан јануара или фебруара 1998. године. Пред сам почетак бомбардовања, можда 2 месеца пре, био је ангажован у ауто-патроли. Људство ауто-патроле се често мењало, а у складу са потребама. У задње време у патроли био је Чукарић Слађан, Тановић, сведок «А» и он. Ауто-патрола је била ангажована на пословима доставе хране, оружја, муниције и воде, снагама које су биле на разним пунктовима, у Ђиновцу, Будакову, Мовљану и неким другим селима.

Дана 26. марта 1999. године, негде око 08 – 08,15 часова, дошао је на радно место у ОУП. Њихов блинидирани УАЗ био је паркиран испред зграде. Зна да му је неко, а то је вероватно био Чукарић, рекао да убаце у блиндирано возило храну, воду и муницију коју су требали да однесу њиховим јединицама које су биле недељу дана, можда 5-6 дана пре тога већ у Ћиновцу на пункту који су одржавали.

Пошто су убацили храну и воду кренули су за Ћиновце и мисли да су баш њих четворица ту били, да је Чукарић возио, да је Тановић је био испред, сведок «А» иза, а он је био иза Тановића на десној страни. Иначе, Тановић и овде опт. Чукарић Слађан били су му претпостављени, а као вођа сматрао се Чукарић, али Тановић је такође имао ингеренције да нареди полицији која је била у резервном саставу. Ћиновци су удаљени негде 5-6 километара, можда 7. Однели су храну на два пункта, и вратили се након сат и по, најкасније за два сата.

Када су се вратили након два сата, са наведених пунктова кренули су до аутобуске станице, а одмах изнад ње је полицијска станица. Видео је два камиона који су ту већ били испражњени, а који се иначе нису ту налазили када су они одлазили за Ћиновце, што значи да су дошли у међувремену. Из «блинде» изашао је Чукарић на једну страну, а сведок «А» на другу. Камioni су били паркирани са леве стране пута, у правцу према Приштини, а били су затворене маскирне боје, зелено-плаве маскирне боје, обложени лимом и дебелим «тампон» гумама, значи били су заштићени од евентуалних удара метака и зоља. Та возила су била као «сто десетке», како су их они звали.

Том приликом када је изашао из возила, видео је да се створила нека гужва, те да је почело неко претрчавање преко пута улице. Видео је доста припадника те јединице, који су носили зелене маскирне униформе на себи, капе, а доста њих је имало на главама везане мараме, као гусарске. Није видео када су искочили из камиона, али је видео да су стајали и да су се полако развили у стрелце и почели да се крећу Рештанским путем. За њега су то биле непознате јединице. Иначе је у Сувој Реци било разних једница, сви су они били стационирани махом у хотелу «Балкан» и у фабрици «Дампер гума». Том приликом није видео међу припадницима тих јединица, неког официра.

На главном претресу 05.11.2007. године, као и на главном претресу 15.01.2009. године говорећи о непознатим јединицама које су боравиле у Сувој Реци и говорећи о тзв.«црним мамбама» оптужени наводи да може да потврди да су тога дана (26.03.) били у пиратским марамама, вероватно неке Оперативно потерне групе које ником нису биле одговорне. Онога дана када је било пуцања у локалу, и када је

оптужени стајао са стране, а сведок «А» 20-так метара ниже, сведок «А» је морао да види исто њих јер су они били у пиратским марама, те су они тог момента пришли Тановићу. Којој они лутајућој јединици припадају и коме, оптужени не зна, али сви су се знали «црне мамбе». Они су били у једном моменту господари рата у том делу Суве Реке.

Даље наводи да га је критичном приликом Тановић одгурнуо, да је он био у шоку, гледао је како су људи почели да претрчавају те је почело и пуцање. Тановић га је повукао за руку и рекао «хајде, кренимо, нека акција је у току». Такође је навео да је видео и да су нека лица у униформама почели да истрчавају и из станице, те је и оптужени са њима кренуо. Неки људи из станице ОУП-а су претрчавали пут према Рештанском путу. У том претрчавању, наводи да није препознао никога. Прешао је пут заједно са Тановићем, био је Чукарић, био је и сведок «А» и још два до три човека који су били у тим маскирним униформама са капама на главама и повезима. Сећа се су заобишли прву и другу кућу, дошли су до треће куће, можда четврте, на Рештанском путу, тачније са десне стране Рештанског пута. Приликом тога није чуо да је неко издавао наређење, а био је општи метеж и чула се пуцњава из правца свих тих кућа. Није могао да ореди са које стране долазе пуцњи, али је иза било цело албанско насеље, те су вероватно из тих насеља дејствовали према полицијским јединицама. Припадници тих једница, су почели већ да улазе у прве куће, и видео је да су почели да излазе неке жене, деца и одрасли људи.

Није му познато чија је прва кућа била, али зна да је то цело насеље Беришанаца, одакле је дан или два раније пуцано на зграду полиције више пута. Људи који су изашли из прве куће, наставили су пут пешице према доле, али даље није гледао, већ је гледао шта се дешава испред њега. У сваком случају ти људи су ишли према полициској станици и десно према путу, према центру Суве Реке. У том моменту ишао је заједно са Тановићем, а испред њих су ишли Чукарић сведок «А» и двоје, троје припадника ових других јединица.

Приближавајући се једној белој кући у којој су били верификатори, тј. мисија ОЕБС-а чуо је пуцањ, и видео је једно тело које је лежало код саме куће. Наведено тело било је неког крупног мушкарца који је у том моменту, вероватно страдао. Одвојио се од тих припадника непознатих јединица и ушли су у ту белу кућу и требало је Чукарић да уђе заједно са Тановићем, стали су на степениште и пре него што су ушли издали су наређење тј. Чукарић и Тановић, да са сведоком «А» иде изван куће и да им чувају леђа. Видео је када су ушли у кућу. У кућу су прво ушли ти непознати момци, па онда Тановић и Чукарић, објаснио је да је ишао са леве стране, а сведок «А» је отишао са десне стране.

Наводи да када се налазио са леве стране куће у правцу Рештанског пута, а сведок «А» са десне стране, морали су да залегну. Пуцало се са свих страна, те је претпоставио да је неко пуцао на њихове полицијске јединице и да су они вероватно том приликом одговорили на пуцње. Сагао се, почела је пуцњава са свих страна, био је општи метеж. У једном моменту се у његовој непосредној близини чула страховита пуцњава рафалним оружјем, те се окренуо да види да ли је то неко запуцао око њих, али је схватио да нико није могао да приђе са леђа, и да је то само могло да се чује испред, на том путу где су они пришли. Мислио је да је неко ту испред куће запуцао. После пар минута, неко га је позвао, вероватно је то био глас Тановића, који му је рекао «Мики хајде дођи готово је овде», те је он полако пришао. Видео је Тановића који је мењао оквир аутоматске пушке, и стављао нов оквир, хтео је нешто да га пита међутим он му је рекао «шта гледаш, настави у правцу где иде сведок «А». Том приликом видео је поред самог зида куће четири до пет тела која су лежала, препознао је Брку Бујара и Седата Беришу, за које мисли да су браћа. Потом је кренуо, гледао је где је сведок «А», и видео је да он није ишао Рештанским путем, него се вратио истим оним путем готово до самог улаза на Рештански пут, где се прелази пут за станицу полиције. Чукарић је већ кренуо Рештанским путем скоро 20 метара је загазио на Рештански пут, заједно са тим припадницима јединице и они су ишли у правцу целог тог Рештанског пута. Сведок «А» је почео да трчи предњом страном која је била из правца Рештанског пута и која је ишла према аутобуској станици. Потрчао је тада за сведоком «А», био је општи метеж и чула се пуцњава.

Даље наводи да је видео да цивили беже према центру града у правцу према аутобуској станици и према бензинској пумпи, веровано их је неко усмеравао, мада он то није видео. Потрчао је за сведоком «А» и питао га «где идемо», а он каже «прво идемо до аутобуске станице да видимо где иду ови цивили». Дошли су до аутобуске станице која је била удаљена 200 - 250 метара од зграде СУП-а. Стали су на аутобуску станицу, и ту су им се, не зна са које стране, прикључили Чукарић и Тановић. На аутобуској станици су већ били неки други припадници, такође тих јединица које је тада видео, двоје-троје, а можда и више, такође у тим маскирним зеленим униформама. Неко од њих двојице, он или сведок «А», рекао је Тановићу или Чукарићу, да цивили беже према граду, и неко од њих двојице је рекао «идите пазите где ће даље да иду», те су он и сведок «А» пошли заједно.

До саме аутобуске станице је бензинска пумпа, ограда их дели, те је на тротоару видео 2 тела која леже, готово непомична, тела мушкарца и жене старијих година, нешто око 40-50 година. Прошли су поред њих,

те су прошли и бензинску пумпу. Видео је човека који је радио на бензинској пумпи, стајао је на вратима од бензинске пумпе и све то посматрао. Доста је људи било са стране поред пута у полицијским униформама, али не зна да ли су они давали упуте овим цивилима где да беже. Цивили су наставили право према центру.

Тржни центар се налази преко пута општине, и на самом улазу у трговачки центар биле су степенице и ту се налазио један киоск, где су застали он и сведок «А». После неких 5 минута појавили су се Тановић и Чукарић, а пре него што су они дошли, зачуо је два до три пуцња, појединачна, али јако близу. Остали пуцњи су се чули у даљини и нико тог момента их ту није директно угрожавао.

Цивили су, колико је видео кренули у правцу трговачког центра. Тада су се појавили Тановић и Чукарић, видели да су да су он и сведок «А» узнемирени, уплашени. Опет се чула нека пуцњава, рафална, као из Трговачког центра или околине, око бензинске пумпе. Тановић је рекао сведоку «А» «нервозан си иди потрчи до прве продавнице која је ту, донеси ми нешто од пића», те је том приликом сведок «А» отрчао, донео је алкохолно пиће и попили су по чашу, односно из флаше су пили, свако по један гутљај.

Даље наводи да је Тановић потом рекао сведоку «А» да остане ту, а њему је рекао «чувај нам леђа, иди на другу страну трговачког центра». Отрчао је до друге стране Трговачког центра, иза, тамо где су му рекли да треба да буде, али он ту није могао да буде зато што се са те стране чула паљба. Иза Трговачког центра су такође куће Албанаца и доста се чула рафална паљба у том правцу, те се повукао уназад, унутар Трговачког центра, у једном међупролазу. Сведок «А» је био удаљен једно 50-60 метара, и тада је видео да је Тановић извадио кашикару, а он је увек са собом носио 3 кашикаре, две зелене, које је носио код груди, зелене офанзивне М-75 и трећу, а која је била црна кашикара коју је носио увек за појасом Активни припадници полиције су дужили бомбе, док резервни састав није био задужен бомбама. Једну кашикару, видео је да је Тановић извадио, извадио је осигурач, али док још није бацио, пришла су му три – четири човека, такође припадника једнице у тим зеленим маскирним униформама, двоје су имали капе, двоје-троје су били са повезима око главе, пиратским повезима, и нешто су тог момента разговарали. Тановић је затим рекао «склони се Мики, бацам бомбу, гелери да те не закаче», то је било близу, на 15 метара.

Објашњава да се повукао унутар зида и да је бачена једна бомба, а непуних пар секунди после тога бачена је и друга бомба. Онда се чула рафална паљба, дуга рафална паљба, два до три минута се пуцало

интензивно. Када је то стало, хтео је да устане с обзиром да је био у получучећем положају, и тада је видео да је Тановић мењао опет оквир и ти момци су били ту поред њега, то троје или четворо и у том моменту је бачена још једна кашикара. Повукао се унутра, поново се зачула пуцњава и ту се пуцало можда читавих 5 минута интензивније. На главном претресу дана 06.10.2006. године наводи да када је стала пуцњава изашао је из заклона, пришао је Тановићу и питао га шта је било, а он му је одговорио «унутра су терористи који су отворили на нас ватру и ми смо дејствовали на њих».

Оптужени даље наводи да је затим све стало, и да је наједанпут Тановић узео моторолу.

Везано за присуство др Бобана Вуксановића на лицу места, у претходном поступку саслушан дана 11.04.2006. године, навео је да је др Бобан дошао са екипом Рома и са припадницима полиције међу којима је препознао Вељковић Велибора, Недељковића и припадника Територијалне одбране Мирка Ђорђевића. Др Бобан почео је да виче да то мора што брже да се уради, да се избацују тела. Да би се на истом саслушању исправио наводећи да је др Бобан дошао сам, а Роми су дошли два, три минута после њега. Онда је дошао камион и видео је да се једва паркирао, зато што на том делу није било пута, него степенице и једва се паркирао уназад.

На главном претресу саслушан дана 06.10.2006. године, наводи да је др Бобан Вуксановић на лице места дошао са припадником Територијалне одбране Мирком Ђорђевић, а после 10 до 15 минута наишла је група Рома, као и припадници полиције међу којима је препознао Вељковић Велибора и једног Недељковића.

Бобан је почео да виче, да то мора што брже да се уради, да се избацују тела. Стао је са стране као укопан, а Бобан је рекао «обезбеђуј нам ову страну, да неко не запуца». Створио се неописив метеж и гужва, доста је људи било у том моменту присутно, доста цивила. Преко пута општине видео је људе у цивилу и униформи који су то све посматрали.

Почели су да убацују тела. Роми су ушли унутра, неки су рукама убацивали тела, а неки су то чинили са ручним направама за избацивање тела које им је дао Бобан. Тако су тела убацивали и убацивали их у тај камион који је био паркиран. У једном моменту, једно тело које су носили пало је и Тановић је пришао, испалио један, па други метак. Метак је рикошетирао, те је Бобан у једном моменту рекао «Тановићу, не пуцај, повредићеш некога од нас који смо овде, видиш колика је гужва». Даље наводи да је било и «оверавања» од стране Тановића пиштољем.

Након тога, после пар минута Вељковић који је носио тела, је истрчао и рекао «унутра су живи једна жена и један човек». Тановић, пошто је био најближи вратима, ушао је и испалио 4 метка појединачно. Вратио се назад и рекао «нема више живих».

Саслушан на главном претресу 06.10.2006. године, оптужени наводи да је тог момента Тановић ушао заједно са Мики Ђорђевићем, који је био десна рука др Бобана, да се чуло пар пуцњева појединачних унутар пицерије.

Наставили су да избацују тела, и у једном моменту др Бобан је рекао «Мики погледај можда има још неког живог унутра», на шта је он одговорио «па Тановић је рекао да нема више живих». Бобан је доста насилно рекао «не, него иди провери» и он је ушао и притом видео да је унутра све гареж, да је било доста крви по плочицама, и претпоставио је да више нема никог живог. Било је дима и загушљиво, и том приликом видео је једно два тела, није видео никакво оружје. Једно тело је гурнуо ногом, видео је да је човек непомичан, али је ипак испалио рафал, 3 – 5 метака у висини његове главе и изашао те рекао «Бобане јеси ли задовољан, унутра нема живих».

Момци су и даље наставили да избацују тела. У једном моменту један од оних који је носио пиратску мараму заједно са другим дечком који је био са капом, а исто у зеленој маскирној униформи, нешто је разговарао са Бобаном. Они су поново ушли унутра, испалили су по један цео рафал, кратак рафал, а то је од 5-7 метака, и вратили се.

Када су избацили задња тела, Бобану су пришла један или два човека који су били у кожним јакнама са панталонама, фармерицама, и нешто су са њим поразговарали, а Бобан је изјавио да су унутра били терористи који су дејствовали, и који су се измешали са цивилима, а како су дејствовали по полицијским јединицама узвраћено је на ватру, те унутра има погинулих и да они сада износе тела.

Бобан је докле год су избацивали тела, у међувремену, водио неку своју евиденцију. Бобан ушао унутра заједно са тим лицима у локал и изнео 5 аутоматских пушака. Држао је три аутоматске пушке, а онај што је био у цивилној кожној јакни држао је две аутоматске пушке. На главном претресу 06.10.2006. године, оптужени је додао да је др Бобан у руци носио и амблем «ОВК», да је показао тих 5 пушака и рекао да су са тим пушкама терористи дејствовали из локала према полицијским јединицама, а то оружје је кинеске производње које су они (ОВК) иначе користили. До самог тог локала била је књижара, а у оквиру књижаре је

била једна продавница, где су се сакупљали чланови албанске партије ЛДК, демократски савез Косова. Тај пролаз је био повезан заједно са том пицеријом. Бобан је рекао «ево имали су аутоматске пушке». Бобан је забележио те аутоматске пушке у својој свесци у којој је водио документацију.

Према његовој процени у пицерији се налазило можда 25-30 лешева. Били су то старије жене, деца и неки мушкарци. Схватио је да су људи у пицерији, тек када су лешеве почели да износе.

Утоваривање тела трајало је укупно неких 45 минута до сат времена. Када је камион био напуњен, Бобан је наредио да камион крене према Призрену, и он је видео када је камион кренуо. Двојицу који су били у кожним јакнама после тога више није видео. Бобан је позвао Роме који су ту били и рекао им да морају да ћуте, да ником ништа не смеју да говоре о том дану, иначе ће да страдају. Онда је стао ту са полицајцима и рекао да нико ништа не сме ни реч да проговори нити да каже о том догађају. Након тога Бобан се заједно са тим Ромима удаљио и отишао у правцу центра Суве Реке.

Иначе, камион у који су утоварени лешеве возио је један старији човек, око 60 година са качкетом на глави, али га не познаје.

Том приликом видео је и два полицијска аутомобила која су била паркирана, и они су се удаљили један у правцу Призрена, а други у правцу полицијске станице.

Оптужени даље наводи да су Тановић, Чукарић, он и још двојица који су ту били, наставили пешке према аутобуској станици, односно према полицијској станици.

У претходном поступку наводи да непуних 5 минута после тога не зна да ли Чукарић или Тановић или неко ко је био ту, рекао је ево долази трактор један и ићи ћемо на Рештански пут да се скупе тела, ви нас обезбеђујте. Ушли су у блиндирани УАЗ, ишли до Рештанског пута, и на путу према Пећану, те Вељковић Велибор заједно са полицајцима који су били присутни и Ромима, убацивали су тела у тај трактор.

Предочено му је на главном претресу дана 05.11.2007. године, када је главни претрес почео изнова да је у истрази навео да је после догађаја у пицерији отишао на Рештански пут да се скупљају лешеве, да је ту био и Вељковић Велибор, док на главном претресу то уопште није споменуо. На шта је оптужени навео да тога дана 26.марта нису ишли већ када је дошла увиђајна екипа из Призрена, онда су ишли у

обезбеђење, Тановић, Чукарић сведок «А» и он, затим из крим службе Суве Реке Јовановић, а то је било наредног дана када су ишли по наредби Тановића да обезбеђују увиђајну екипу. Објаснио је да се у истрази вероватно збунио, а тачно је ово што наводи дана 05.11.2007. године.

Након тога добили су наређење да се врате у ОУП, а шта је после било са тим телима није му познато. Вратили су се у зграду ОУП-а око 16-17 часова када се све то завршило.

Што се тиче паљења кућа у претходном поступку наводи да је видео да на Рештанском путу једна или две куће горе, и то са десне стране од пута према Рештану, али оптужени мисли да није запаљена кућа где се налазио ОЕБС.

На главном претресу саслушан дана 06.10.2006. године наводи да су спаљене две или три куће преко пута полицијске станице, у моменту када су људи напуштали те куће. Једну кућу запалили су њих тројица или четворица и то кућу која је била даље, можда прва или друга кућа у односу на белу кућу. Кућа је запаљена зато што је такво наређење дао Тановић. Објашњава да улази у кућу заједно са Тановићем, у једном моменту ушао је и сведок «А» и још један припадник непознатих јединица. Палила се течност на степеништу, само зна да је Тановић или један од непознатих момака креснуо упаљач, и кућа је почела да гори, онда су сви изашли напоље. Наводи да је био у кући у којој није било никога. Тановић је издао наређење да се кућа запали, а ситуација је била таква да се морало слушати наређење. Није вршио претрес кућа, а можда су то чиниле јединице које су ишле испред њих.

Даље наводи да осим два камиона који су били блиндирани, маскирно зелени, није видео неки «Ланд ровер» нити плави цип.

Чуо је за шифру «Чегар», то су припадници неких јединица, али не зна којих. Митровић Радослава у то време није познавао.

Репановић Радојка који му је непосредно надређен, није видео у било ком тренутку испред пицерије, нити у близини трговинског центра, као ни Јовановић Ненада.

Затим наводи да Мишка Дебејца тога дана није видео, иначе му је познато да је био радник ДБ-а у Сувој Реци и обично је носио цивилну одећу. У задње време је носио и тамно маскирну униформу војну.

Не сећа се да је приликом обиласка пунктова Ђиновце-Топличане, чуо да је командир полиције Радојко Репановић био у обиласку. Дешавало се да помоћник Ненад Јовановић иде самостално у контролу или да иде са неким од полицајаца да би видео какво је стање и том приликом ишао је белом «Ладом нивом», а некада је ишао заједно са њима ауто-патролом или са другом ауто-патролом са припадницима који су тог момента били на дужности. Међутим, тог критичног дана 26.3.1999. године, помоћник командира Јовановић Ненад није био са патролом у обиласку пунктова, били су само њих четворица, сведок «А», Чукарић, Тановић Радован и он.

У својој одбрани оптужени затим наводи да је тога дана видео свога брата Петковић Зорана када се све завршило, односно када је пошао кући негде око 17 сати, а на главном претресу 06.10.2006. године наводи да је брата који је био припадник Територијалне одбране, видео колико се сећа дан или два касније.

Описујући свој изглед у то време наводи да је био тежине од око 85 килограма, да је имао бркове које је повремено носио, али са сигурношћу не може да се сети да ли је почетком бомбардовања имао бркове. Његов брат Петковић Зоран био је крупнији од њега једно 10-15 килограма и никада није носио бркове нити браду. Наводи да су их у принципу разликовали, али се дешавало да му се неки пут обрете као «Зоран» и то у ситуацији кад није имао бркове.

Не зна ко је Абдулах Ешљани, а у притвору никога нису имали.

У својој завршној реч *опт.Петковић Мирослав* придружио се речи свога браниоца, и истакао је да није крив, да није починио ратни злочин и да никога није убио. Дубоко жали за свима који су невинно страдали на Косову и Метохији, а поготово у Сувој Реци у којој се родио, завршио школу, радио, оженио и створио породицу, у којој је лепо и срећно живео .

Бранилац оптуженог адв.Горан Фолић у завршној речи наводи да је његов браћеник Петковић Мирослав признао да је био присутан све време када се десило убиство породице Бериша у Сувој Реци. На тај начин је допринео да се утврди права истина о страдању породице Бериша, што говори о његовом карактеру. Наводи да су многи искази саслушаних сведока прорачунати на избегавање кривичне одговорности своје или других лица, док су неки изнуђени, тако да је веома мали број сведока рекао праву истину о догађају који се, нажалост, десио у Сувој Реци. Већ из саме одбране, једини је као оптужени, Петковић Мирослав признао да је 26.03.1999. године био у Сувој Реци и био сведок свих

збивања на рештанском путу код беле куће и код пицерије «Калабрија» у Тржном центру, али своју улогу описује као поданичку, каква је била и улога сведока «А» у односу на праве организаторе и извршиоце ових убиства. Убиство породице Бериша не може се приписати његовом браћенику јер је припадао резервном саставу полиције, чије је било задужење да заједно са сведоком «А» обезбеђује активни састав полиције и увиђајне екипе и при томе није могао знати ни претпоставити да ће бити сведок убиства читаве једне породице. У свему томе, он је био један послушни резервиста и нажалост очевидац страдања његових суграђана. Све одлучне чињенице указују на то да његов браћеник никога није убио спорног дана у Сувој Реци, ни пре ни после овог догађаја, па предлаже да га суд ослободи кривичне одговорности.

Оптужени Митровић Радослав се на почетку истраге бранио ћутањем, а када су изведени докази током истраге, дана 04.04.2006.године изнео је одбрану при којој је остао и током главног претреса 02. и 03.10.2006. године и 05.11.2007. године. Наводи да није починио кривично дело које му се ставља на терет, и да је о предметном догађају сазнао тек када је позван на разговор у УБПОК. Његов боравак на Косову почео још од краја 1997. године па до 14.06.1999. године, до завршетка НАТО агресије, односно када су по Кумановском споразуму били дужни да напусте Косово. Био је командант Нишког одреда полиције који су сачињавали СУП Ниш, Прокупље, Крушевац, Лесковац, Врање и Пирот, значи јединице из тих Секретеријата, чете из тих Секретеријата биле су њему подређене.

Његова дужност као команданта одреда била је да изда задатке командирима пет чета. СУП Прокупље улази у састав Крушевачке чете, тако да је из Крушевца било 100 припадника, а из Прокупља 50. Командир чете је био из Крушевца, а заменик командира чете био је из Секретеријата из Прокупља, тако да је он имао командира чете из Ниша, командира чете из Пирота, командира чете из Крушевца, командира чете из Лесковца и командира чете из Врања. Наводи да је био једини и одговорни старешина, односно непосредни виши старешина.

Команда Посебне јединице полиције (ПЈП) је била у Београду, али је команду над њима преузео Штаб МУП-а у Приштини, чији руководиоца је Сретен Лукић. Непосредни старешина му је Штаб МУП-а у Приштини и то генерал Сретен Лукић и Обрад Стевановић. Штаб је тај који руководи. Командант ПЈП је био Обрад Стевановић.

Наводи да је задатак примао од МУП-а у Приштини, где су се мењали чланови, али је претежно био генерал Лукић, Обрад Стевановић

и још други припадници министарства, као што је и Властимир Ђорђевић. Када се планира нека активност, пошто су већ у неком смислу постојале и здружене снаге или нека здружена команда у Приштини коју су сачињавали представници Војске Југославије и Министарства унутрашњих послова. Доносиле су се процене на основу активности терористичких банди и терористичких група, које је подручје најугроженије, када ће да крене која акција, те се донесу одговарајућа документа, карте, задатак, процена непријатеља. Онда одлазе на састанак, упознају се са задатком на лицу места, приме документа, па се врате и разрађују то што су добили у Приштини. Мисли да је заједничка команда већ била исељена у хотел «Гранд», испод нивоа земље. Наведене задатке разрађују са командирима чета, мада је у задатку или заповести, 90 % било већ одређено и то, у ком правцу се иде, којим снагама и са којом борбеном групом Војске Југославије. Био је у Призрену годину дана, са командантом 549. моторизоване бригаде, пуковником Божидаром Делићем.

Даље наводи да је 20. или 21. марта са Божидаром Делићем отишао за Приштину да приме документа за наредне задатке. Акција је замишљена тако што су безбедносне снаге Служба државне безбедности и Служба војне безбедности располагале подацима, да на том простору има између 1500 до 2000 припадника «ОВК» и да постоји опасност да запоседну тај простор, прекину комуникацију, угрозе неалбанско становништво и створе коридор према Албанији и Македонији. Локација «ОВК» је била у том троуглу, у селима Студенчану, а командно место им је било у Оптеруши.

Док је акција у току они одговарају за то подручје, а када освоје тај простор онда Штаб МУП-а добије информацију од начелника СУП-а јер он прати њихове активности и ангажује резервни састав или 87. одред који ће то да обезбеди, а они да продуже даље.

Извођење те акције није подразумевало улазак његове јединице у град Сува Река. Град Сува Река није био предвиђен наредбом за извршење задатка, био је под контролом локалне полиције и резервног састава. Процена је била да Сува Река није угрожена, да би у њој изводили акцију. У граду је редовна полиција радила свој посао и била је Територијална одбрана и 87. одред који је био пре рата и за време рата. Из 87. одреда била је врањска чета, лесковачка и крушевачка. Распоредили су се на правцу Ораховац – Сува Река, а базе су им биле у Сувој Реци у школи.

Крушевачка чета 37. одреда раније је била смештена у хотелу «Балкан» у Сувој Реци, али је морала да изврши дислокацију и налазили су се у другим објектима и по неким околним сеима.

Божидар Делић и он имали су још пар дана да погледају документа. У касарни су се виђали 22. и 23. марта, с обзиром да је у питању зграда до зграде, а ради се о згради Министарства унутрашњих послова као засебног објекта, али је у кругу касарне, тако да је команда Делића неких 100 метара изнад његове. Вршили су размештање јединица, с обзиром да је то било најбитније, да се спасу људи, јер чета 100-150 људи ако буде на једном простору, а падне једна бомба, ради се о катастрофалним губицима. Када су извршили размештање јединице, 24. марта 1999. године, остао је и даље у касарни са људима који су радили позадинске послове.

Даље наводи да је њихов задатак био да јаке терористичке снаге за чије снаге су имали процену од око 1 000 – 1 500, на простору тј. на троуглу Призрен-Сува Река-Ораховац, где су се налазиле јединице УЧК 124, 123, 122. распоређени на разним правцима, те је једној било седиште у Ретимљу, испод Ораховца и између Суве Реке, па је било неопходно да крену да разбијају те снаге што хитније, да би створили повољне услове и обезбедили комуникацију, да би тај простор био чист, и да би био запоседнут од локалне полиције.

Имао је задатак који је добио из Приштине, да са 3 чете крену у правцу Суве Реке, и тај фронт је обухватао 15 километара од левог крила до краја десног и са једном борбеном групом из 549. бригаде крене из правца Суве Реке, али не захватајући активности Суве Реке или не захватајући Суву Реку као место, него од села Рештане, Студенчане, док су друге две чете отишле са његовим замеником Предрагом Грујићем и Божидаром Делићем према Ораховцу. Са три чете је командовао он а Коњиковац Стојан са борбеном групом Војске Југославије. Са две чете које су у правцу Ораховца руководи његов заменик који их и води, а Божидар Делић са борбеним гурпама које он води. Дошао је Новосадски одред са јаким бројчаним снагама да би направили полукружно, такорећи заломили левим крилом и кренули према њему, докле његове јединице буду могле да напредују и где се буду сусрели. Нису форсирали акцију из разлога да не би били демаскирани због бомбардовања, као и из разлога што је иза Раштана, село Студенчане, била прва одбрана тог међупростора према Ораховцу и прва могућност што би они (ОВК) искористили да одатле крену пар километара и заузму Суву Реку и прекину комуникацију Сува Река-Призрен.

Даље наводи да је 24.03. увече гледао дневник када је Јељцин рекао да за пар сати почиње бомбардовање, те оптужени истог момента наређује својим људима из команде одреда, да изађу, а то се дешава око 20 часова, када оптужени, значи 24. из касарне последњи излази. Из касарне су отишли, логистика и позадина, тј. Милојевић Ненад, Бараћ Драган, те одлазе у један објект, у зграду Скупштине општине Призрен, али не у главну зграду, већ у другу зграду, такође Општине Призрен, и то се дешава око 22 часа.

Ујутру око 5 сати су кренули. Познато му је да је Коњиковац Стојан, који је био командир борбене групе Пет, кренуо још раније из Призрена са техником, можда око 2 или 3 сата, имајући у виду да је њихово кретање много спорије као и из разлога што треба да прођу кроз део Суве Реке, на улазу, одмах да скрену лево према том путу који води за Ораховац, а који није асфалтиран и пролази кроз Раштане. Други разлог је да док пролази кроз та насељена места, неко не би угрозио технику и људе неким ручним бацачима, тако да је он можда већ око 4,00-4,30 био у Сувој Реци где га је сачекала чета оптуженог, Крушевачка, чији је командир био Сикетић, те су се заједно извукли кроз тај део Суве Реке који води кроз место Раштане и дошли до пункта полиције који је држала локална полиција и територијални одред, који је такође био упућен исто из Србије и држао је ту пункт између Раштана и Студенчана. Дакле спојили су се на полазној позицији села Раштане. Кренули су и напредовали су само 500-700 метара. Стали су, нису форсирани, с обзиром да су њихово утврђење и та прва борбена линија били изузетно јаки.

Божидар Делић је из правца Мале Круше, Зрза и део, Рандубрава, Ретимља и Ораховца, имао напредовања. Акција је била завршена у року од 3 дана.

Командно место по задатку и по заповести му је било «Метохија вино», испред Суве Реке, где су се тога дана 25. марта, налазили, а налазили су се у винограду, а не у згради. Његов возач, пратилац и он су се са својим белим ципом завлачили у скровита места, с обзиром да је бели цип видљив. Тај дан је био дан заузетог положаја, линије, чекања, прикривања и праћења ситуације. Даље наводи да је са тог положаја гледао село Студенчане, које је испред њега било можда визуелно на неких километар и по до два и видео је где се његове снаге налазе, значи распоред његових чета те њихов положај.

Врањска чета је била крајње десно према селу Нишор. Кренули су од Пећана. Што се тиче Крушевачке чете, Зоран Сикетић је био у директном контакту, заједно са борбеном групом и са техником, а

Коњиковац Стојан према првој борбеној линији, према Студенчану. Нишка чета је била лево кроз винограде и заобилазила је Студенчане са леве стране, вршили су једно сужавање обруча према том селу.

На командну везу имали су право само команданти и командири чета и борбене групе, командант војске Божидар Делић и Коњиковац Стојан. Оптужени је имао и локалну радио-везу, симплекс канал 42, да би знао шта раде командири вода, командир чете са својим водовима, ако је у домету, јер они су служили и као пријемник и као предајник без репетитора, тако да је тог дана оптужени могао да прати стање, те је био задовољан ситуацијом, с обзиром да нису имали губитака, нити дејстава из ваздуха. Са друге стране две су његове чете, Новосадски одред и војска напредовали, ишли су плански.

Оптужени даље наводи да је 25. марта око 20,00 часова увече прва бомба која је пала на Косову, пала управо на касарну у Призрену, на објекат МУП-а, у којем су у том моменту била његова 2 припадника. Трећи човек у одреду је помоћник команданта за логистичку, тј. Милојевић Ненад том приликом је рањен. Милојевић Ненад је са економом, полицајцем Бараћ Драганом, био ту да преузму неку опрему, иако их је оптужени иселио и оставио истог да чува људство и да се брине о позадини, логистици и томе слично, те исти нису проценили време када и колико смеју да се задржавају у објекту.

У вези са напред наведеним догађајем наводи да се чуо са замеником начелника СУП-а, Вукобрат Милошем, који му је рекао да «Чегар 3/1» не може да се јави, значи црно-погинуо, што представља шифру, као што је црвено-тешко рањен, плаво-лакше рањен, итд. Вукобрат Милош му је рекао да «Чегар 3», његов помоћник Милојевић Ненад је црвено и да је смештен у болницу. На вези се јавио и Божидар Делић, који је с обзиром да му је било ближе отишао одмах на лице места, док је оптужени остао из безбедоносних разлога, с обзиром да је била ноћ.

При крају дана 25-тог видео се са Коњиковац Стојаном, у виноградима, и поразговарали су о акцији те планирали за сутрашњи дан, да се изврши јачи притисак са крила.

У јутарњим сатима 26.03. а након јутарњег сазивања, оптужени око 8,00 – 8,30 часова креће за Призрен, а што је јавио и Делићу рекавши му да иде у «Шару», с обзиром да је преко радио везе Призрен био «Шара». Наведено му је рекао из два разлога, први је да би знао где је, а други је да не форсира нешто, јер можда не може у датом моменту

да се укључи довољно. Исто су знали Коњиковац Стојан, Сикетић, као и командири чета.

Објашњава да је са својим возилом белим ципом «Нисан патрол» и возачем Стојановић Љубишом и пратиоцем Обрадовић Гораном, стигао у касарну око 9,00 часова где је увиђај био при крају. Том приликом је видео крим-техничара из СУП-а Призрен, Вукобрад Милоша и директора Комуналног предузећа Јову Вујачића, те је поразговарао са њима. Видео је иза зграде како је граната, ударила директно кроз средину зграде. Неко време се ту задржао, а одатле су отишли да виде Милојевић Ненада у болници, која је била на другом крају, те су пролазили кроз сам град Призрен. Са возачем Стојановић Љубишом отишао је код Милојевић Ненада који се налазио у једној соби на спрату и био изгубљен, запаљен, завијене руке, коса изгорела, опрљена, лице поцрвенело од опекотина. Тада су попричали о томе шта се догодило, а исти му је свесно говорио, те се мало правдао, јер зна да нису смели у то време да буду у објекту. У болници проводи извесно време, с обзиром да се поставило питање транспорта у Ниш или на ВМА, за теже случајеве хеликоптером, те је око тога био проблем, па су се дуже време задржали до око десет, једанаест, дванаест часова.

Разговарао је са лекаром и нудио помоћ око организације, збрињавања, наводећи да његов одред има лекара, али лекар му је рекао да ће они то да преузму и да ће извршити селекцију болесника по тежини, с обзиром да су се бојали за Милојевић Ненада да не добије тровање од опекотина по лицу. Транспорт је обављен са стадиона у касарни, који је удаљен од бомбардованог објекта 500-700 метара, а с обзиром да је то једно ризично место, на брзину је све то урађено, да се одлучи ко ће где, да се добије дозвола, који рањеници да иду за Београд, да се одреди који су лакши или који не треба да иду за ВМА, те су доктори Милојевића одвели за Ниш.

Са Љубишом Стојановићем и Обрадовић Гораном дошао је до касарне, и то до једног међупростора одакле су посматрали транспорт.

Није прилазио до самог хеликоптера, био је на 100-200 метара удаљен од хеликоптера.

Даље наводи да је након транспорта отишао у СУП Призрен који је био измештен у граду у једном приземљу неке зграде, мисли да је била стамбена зграда преко пута хотела «Теранда». На путу до СУП-а сусреће Јанковић Жику који је био заменик директора у предузећу «Косововино», који га позива у његове просторије које су се налазиле у згради преко пута хотела «Теранда», ту се задржао највише до пола сата.

Одатле одлази у СУП Призрен, где види цео састав СУП-а Призрен, Војиновић Милоша, начелника СУП-а, Ђуричић Миодрага, начелника полиције, те су са њима разговарали, а ови су се као и љутили, јер да нису људи оптуженога отишли у касарну њихов припадник не би погинуо, с обзиром да не би био у тој канцеларији, него у дежурној служби, којој није фалило ништа. Том приликом видео је и Вазура Николу и Перић Добривоја, а након тога одлази у други део његове команде. Напред наведено се дешава око 12,00-13,00 часова.

Одатле одлази у Комунално предузеће «Хигијена» где је био смештен део његове команде, његов помоћник за аналитику Зоран Илић, «Чегар 4» и помоћник за законитост «Чегар 5» и још један или два полицајца. Задржао се извесно време, сат или мало више и кренуо око 15 часова према свом командном месту. Како је пролазио поред њиховог објекта, хотела «Путник», свратио је у исти да би узео нешто од униформе и од опреме, задржао се извесно време те се пред мрак вратио у «Метохија вино».

Даље наводи да је 27. имао код Добродељана жесток контакт, и Коњиковац Стојан је био ту, једва су преживели, возило им је било избушено, те је 27-ог код Добродељана имао и рањене из Крушевца, али не и погинулог. Сутрадан 28. отишао је на положај – Добродељане где је био и Коњиковац Стојан и цела та борбена група је ишла даље, али негде око поднева, око 13,00 часова звао га је Мики Ђуричић радио-везом, да дође у «Грмију», тј. у Приштину. Кренуо је и кад су већ били близу Суве Реке чуо је дејства, а његов човек који је био у обезбеђењу каже да дејствују из правца каменолома на њих. Том приликом из правца Ораховца, али споредном улицом, дошли су тачно поред полицијске станице Сува Река.

Разлог његовог доласка у полицијску станицу био је то што су они освојили одређени предео, па је полиција из Суве Реке требала само да га држи. Сува Река је имала можда 150, 200 до 300 полицајаца као и вод за интервенцију. Ту се задржао 10-ак минута, рекавши им да има наоружаних и да то провере.

Оптужени наводи да су имали полицијске униформе и то сиве-тегет, маскирне, шарене, црно-плаве, а крајем 1998. године добили су и маскирне, али летње. Претежно је носио тегет униформу, јер је била мало званичнија, која је на себи имала и нешто црно, али је из даљине личила на једнобојну. Такође, имали су и униформе «НАТО» маскирне, које су зелено-шарене, тако да су сличне војним униформама, али су другачије боје. Тих дана, носио је тегет униформу, јер му је топлија, зимска, с обзиром да су спавали у возилу и вани, а такође је имао увек

борбени прслук који му је поклонио Божић зелене боје као од неке мреже и у њему четири оквира за пушку. Такође, увек је носио и 2 радио станице. На глави је увек носио плави качкет. С обзиром да је било ситуација да су припадници ОВК користили полицијске и војне униформе, добили су траке жуте, беле, црвене, те је вршена комбинација по данима, тј. направљен је био распоред који дан се носе траке.

Од оружја је имао пиштољ који је увек носио на опасачу, у футроли «ЦЗ 99» и аутоматску пушку коју је ретко носио и која му је била у возилу.

Од возила која су користили оптужени наводи да су имали камионе који су преправљени. Мисли да његов одред није имао "Ланд Ровер", можда су Лесковачка и Врањанска чета имале, али обичан "Ланд Ровер" је беле, сиво-беле боје, а блиндирани "Ланд Ровер" тебет боје нису имали. Блиндиране су имали само «Ладе ниве» са неким стаклима додатним или челичним плочама и УАЗ-ове с таблама слично као камиони што су блиндирани у Крушевацу и Нишу.

Што се тиче поступања са цивилима за време бомбардовања, строго је речено да се максимално води рачуна о томе, и да је боље да не убију 100 терориста него да убију једно дете, те је тако у том смислу гласила команда. Значи, цивили су имали максималну и посебну заштиту, а избегавао се и контакт са њима. То је посао локалне полиције и локалних органа, док је њихов задатак био чисто борбени. У ситуацијама када би наишли на збег, о истом би обавестили локалну полицију, те су они предузимали мере да се та лица врате кући, с обзиром да није било разлога да се налазе по шумама и да живе тако нехумано, а зна да је према Истинићу и према Пећи генерал Обрад Стевановић ишао, два-три дана и ангажовао и њихове аутобусе из министарства, те да је враћао на десетине хиљада грађана у своја села.

Наводи да је њихов задатак био да се обезбеди комуникација, да се не развију терористичке снаге, те да ни у ком случају не дође до тога да Призрен или Ораховац и њихове снаге буду одсечене. Неких конкретних задатака у Сувој Реци никада нису имали.

Командно место је измештено у «Метохија вину» по заповести из штаба, односно генерала Обрада Стевановића. Са наведеног места види се део Суве Реке, односно њена периферија.

Даље у својој одбрани наводи да је 37. одред - «А» формација борбено-интервентни, чији је он био командант, те је он био «Чегар 1» и његова команда је до «Чегра 9». Командири чета, командир нишке чете

«Чегар 10», командир пиротске «Чегар 20», командир крушевачке «Чегар 30», командир лесковачке «Чегар 40» и командир врањске «Чегар 50».

Друга формација је «Б» варијанта - 87. одред, територијални, чија је улога да када се освоји одређени простор, борбено да запоседну и држе наведени простор безбедно. Командант наведеног одреда је «Чегар 101», а његова команда је од «Чегар 101» до «109». Командант Нишке чете је «Чегар 110», командант Пиротске чете «Чегар 120» и користе се сви бројеви до 130. Командант Крушевачке чете «Чегар 130» је користио све бројеве до 139, а командант Лесковачке чете «Чегар 140» и командант Врањске чете «Чегар 150», тако да су «Чегар 1» или «101» два човека, два команданта, две јединице и две целине. Командант «Б» формације је био пок. Зоран Ранђеловић, мајор, који је свакодневно био у Сувој Реци. Дана 26.03.1999. године у подне су стигли у Суву Реку и познато му је да је лесковачка чета 87. одреда и њен командант Јовановић Богољуб био смештен у школи.

Објашњава да је 87. одред био подређен начелнику СУП-а, у смислу координације или договора. Начелник СУП-а није могао команданту 87. одреда сада пок.Зорану Ранђеловићу, да нареди, него у форми договора, како да се ради, како да се покрије која позиција, која кота, које село, када се заврши задатак. Није могао да наређује 87.ореду, с обзиром да је то посебна јединица и има свог команданта, односно своју команду.

Никада 37. одред нису сачињавали 37. и 87. одред, а како је то наведено дописом МУП-а, УБПОК, 05 бр.2369/05 од 07.07.2005. године. Здружени значи када 37. има задатак па освоје територију, онда 87. дође иза њих па држе села, али имају свог команданта и тај командант има свог команданта. Када освоје село јави начелнику СУП-а и штабу. Командант 87. одреда у договору са начелником СУП-а и ОУП-а на чијем је подручју то село или командиром станице договоре се колико људи треба, да ли један вод, да ли два вода, да ли четири.

Наводи да је 37. одред носио зелену маскирну униформу са качкетима, а када су у акцији носе шлемове и панцире, док је 87. одред носио искључиво тегет маскирну униформу која се не разликује од униформе локалних полицајаца.

Опт.Митровић Радослав у завршној реч придружио се речи бранилаца. Предложио је да се ослободи од оптужбе.

Деталтно анализирајући изведене доказе, бранилац оптуженог Митровић Радослава *адв.Мирјана Несторовић* је у завршној речи изнела да нема ни једног сведока нити писменог трага да је у било ком тренутку, у било ком својству и на било ком месту оптужени Митровић издао наредбу за вршење ратних злочина припадницима 3.чете 37.одреда ПЈП. Нити да је у том правцу издао наређење оптуженом Репановићу и Јовановићу и изговорио реченицу «крећите, шта чекате, јер то ја треба да радим уместо вас», а која реченица би требало да представља његову наредбу и једину инкриминацију његовог учешћа у овом кривичном делу. Истине ради, само један сведок спомиње Митровић Радослава, односно «Чегра 1» и то сведок «А», описујући при том потпуно другачију особу по изгледу. Оно што оптужени Митровић и одбрана од почетка упорно тврде, да се ради о заблуди о личности. Сви остали сведоци саслушани током овог кривичног поступка говоре сасвим супротно, они који су се налазили у Сувој Реци, да оптуженог Митровића нису видели и да није био присутан, а они који су били у Призрену да се у то време управо налазио у Призрену. Оптужени Митровић у односу на оптужене Репановића и Јовановића као и у односу на остале припаднике ОУП-а Сува Река није непосредни и овлашћени старешина. Они у односу на њега нису подређени нити потчињени било каквим актом, било каквим решењем, усменом или писменом наредбом штаба МУП-а нити било ког другог овлашћеног државног органа. Сведоци су недвосмислени у погледу задатка који су добили од оптуженог Митровића, а то је разбијање терористичких снага на потезу Призрен-Сува Река-Ораховац, а са полазном линијом мост код реке у селу Рештане, а која полазна линија не обухвата територију града Сува Река. Митровић Радослав је човек беспрекорно чисте биграфије, каријере, свести и савести. Саслушан је велики број сведока који о њему говоре са великим уважавањем и са великим поштовањем. Сагласна оцена свих изведених доказа којима су утврђене одлучне чињенице, указује да није утврђена кривична одговорност првооптуженог Митровића, па се као једина могућа и једина законита одлука, намеће она одлука суда којом ће оптуженог Митровић Радослава ослободити оптужби и сходно томе, укинути притвор, а на коју врсту одлуке бранилац и пледира.

Такође бранилац оптуженог, адв.Горан Петронијевић у својој завршној речи истиче да је Митровић Радослав командовао само 37. ПЈП одредом и да постоје докази само о томе, и ни о чему другом. Не може неко командовати различитим јединицама, или командује једном или другом. 87. одред као «Б» формација Посебних јединица полиције има своје строго уређене задатке и командно је по структури везан за локални СУП, тј. Секретаријат унутрашњих послова на чијој територији се налази. Нико, а поготову не Митровић Радослав не може ниједном

припаднику 87. ППП одреда издати било какво наређење, нити његовом команданту, нити им је подређен, нити им је надређен, без посредне улоге непосредно њима надређеног, а то је начелник СУП-а, у том тренутку у Призрену јер се налази на његовој територији. С обзиром да нема доказа и да је свима јасно да ниједан припадник било које чете, па ни треће чете, 26. марта 1999. године, ни у јутарњим часовима, ни у подне, ни поподне, није се налазио у Сувој Реци и није се могао налазити у Сувој Реци. Неко ко се налази у заједничкој акцији где је сваки метар територије или обруча који је направљен, покривен, да извуче два вода и да их тамо негде одведе неколико сати, то би била катастрофа. Сви они који знају шта је војна операција, знају да тако нешто није могуће. Током поступка чули су се сведоци који су непосредно учествовали у акцији, да је непрекидан додир био са супротном страном, да се оружана борба водила непрекидно неколико дана, од самог доласка 25.-ог ујутру, па надаље. Напуштање таквог положаја значи само повлачење, а нема ниједног доказа нити било какве индиције, да је тако нечега било. На крају предлаже једину могућу одлуку судског већа, а то је да се у смислу одредби чл.355. став 3 Митровић Радослав у потпуности ослобиди од оптужбе, јер нема ниједног јединог доказа да је извршио било коју радњу која би се могла довести у везу са овим догађајем који је предмет овог кривично-правног случаја.

Оптужени Јовановић Ненад се на почетку истраге бранио ћутањем, а када су изведени докази током истраге, дана 5.04.2006.године изнео је одбрану при којој је остао и током главних претреса 04.10.2006.године и 05.11.2007. године. Наводи да није починио кривично дело које му се ставља на терет. Да је дошло до убиства у Занатском центру сазнао је када је напустио Косово и то преко медија.

Објашњава да је био помоћник командира ОУП-а Сува Река, и да је поступао по наређењима командира. Иначе полиција ОУП-а Сува Река је била задужена за обезбеђење самог града, а све операције које су се изводиле, изводили су људи из 37. одреда.

Припадници ППП-а дошли су у Суву Реку 98. године, чим су кренули немири. Били су смештени у почетку у хотелу «Балкан». У марту 1999. године били су поред хотела «Балкан», распоређени и по основним школама на Раштанском путу, у основној школи «Вук Караџић», у средњошколском центру, значи свуда где је могло да се људство распореди.

Од целокупног активног састава ОУП-а, постојао је и вод Посебне јединице полиције, чији је командир био Борисављевић Драган.

Наводи да су припадници ОУП-а носили плаву маскирну униформу, на глави качкет, са ознаком на њему. Такође, на рукавима су имали ознаке као и на капама и на јакни, односно кошуљи. Чинове нико није носио, нити старешине нити полиција. Од оружја су имали аутоматске пушке или пиштољ «ЦЗ», а резервни састав је дужио «ТТ».

Што се тиче средстава везе, исту су имале старешине, радиостанице МХ 210, коју је имао и оптужени, а и командир једну или две радио станице коју је држао. Радио станице имали су и људи на пунктовима, велике МХ 350 и МХ 210. Оптужени мисли да су радили на 57-мом каналу, значи они који су били на пунктовима могли су да слушају тај 57-ми канал, подручје Суве Реке, а захватао је и један део Ораховца, док је Призрен радио на 46-ом каналу, што значи да су они могли да прате само подручје Суве Реке.

Постојао је и распоред људства по граду. На звонику цркве пред бомбардовање, увек су имали обезбеђење, а поред тог обезбеђења, анексом плана добили су наређење да се формира допунско обезбеђење око станице. Међутим, не може да се сети да ли је првих дана бомбардовања неком наређено да иде на звоник и врши осматрање.

Почетак бомбардовања затекао га је у болници у Призрену 24.марта. Наводи да му се дете родило [REDACTED] године, па је из тих разлога отишао у болницу у Призрен, речено му је да мора да иде за Приштину. Ту ноћ провео је у болници у Призрену. Дана 25.03. у јутарњим сатима отишли су у Приштину, те с обзиром да је дошло до здравственог побољшања одлучено је да се дете не задржава у болници, те се враћају за Призрен где стижу предвече 25.03. Јавио се одмах командир који му је саопштио да на посао дође сутрадан.

Ујутро, 26.03. одлази на посао око 07,00 часова, и у станици затиче вођу смене Гогић Милована, а на средствима везе Ђокић Горана, док командир још увек није стигао. Укратко је био упознат са тиме да је дошло до померања људства који су били по обезбеђењима, те да се морала обезбедити магистрала Призрен-Приштина, и то у пределу од Ђиновца до Топличана. Такође је обавештен да ће се у току дана, значи 26-ог изместити штаб, те да су нашли у центру града, код моста, неки празан стан и да ће ту бити штаб.

Људи из дежурне службе упознали су га са догађајима од претходног дана 25.03, да је када је кренула полиција на пунктове за

Ђиновце и Топличане, један део јединица «Чегрови» прошао кроз Суву Реку у правцу Рештана и да се тог дана чула нека активност у правцу према Рештану. Међутим, нико га није известио да ли је тада било неких губитака, јер то су биле њихове јединице и они немају контакта са њима, с обзиром да су имали посебно своју команду. Та јединица је била за тзв.чишћење терена од терориста, а станица оптуженог није имала много људи и они су све што је било распоредили. Никакве координације између њих није било, а са тим јединицама су у координацији можда били из СУП-а Призрен, те су преко њих онда могли ступити у контакт.

Након тога одлази у канцеларију код командира који га обавештава о информацијама које је иначе добио и у дежурној служби, а поред тога каже му да се у току дана, до 10,00 часова очекује увиђајна екипа из СУП-а Призрен, с обзиром да треба да се изврши увиђај на Рештанском путу, у правцу Рештана. Задатак је да кад увиђајна екипа дође, упознаће их где треба да иду, те ће патрола ићи на обезбеђење, тј.у њиховој пратњи. Командир му није рекао због чега долази увиђајна екипа, али је он мислио да има разлога знајући да је претходног јутра кроз Суву Реку прошао један део јединица «Чегрови» у правцу села Рештана, да је било неких дејстава и да је можда било лешева, те да због тога долази увиђајна екипа.

Командир му је дао задатак да обиђе људе који су на обезбеђењима по граду, те да ако му се укаже прилика пође до Ђиновца и Топличана и изнад Шумице.

Наводи да је у дежурној служби узео кључеве од «Ладе ниве», изашао у град, обилази људе на обезбеђима, извршава задатак који му је дао командир, а након тога, када је све то завршио одлази до куће да обиђе породицу. Након одмора и доручка, «Ладом нивом» долази у станицу, а успут пролази кроз град. Када долази до станице, одлази до своје канцеларије, и поново до командира са којим на кратко разговара о ситуацији уопште, те командир коментарише да је већ око 11,00 сати и да увиђајне екипе још увек нема. Не може са сигурношћу да тврди да ли је командир позвао и питао да ли је кренула увиђајна екипа из Призрена и добио одговор да је екипа кренула пре 5 минута. Након тога одлази у своју канцеларију да би тамо завршио још неке задатке, односно послове, и затим креће да обиђе људе на положајима ван града.

Тога дана 26.03.1999. године ауто патролу коју су чинили пок.Тановић Радован, Чукарић Слађан и припадници резервног састава Петковић Мирослав и сведок «А» сусрео је приликом обиласка, у граду. Патрола је ишла руским возилом «УАЗ» којим је тога дана управљао Чукарић Слађан. Што се тиче вође патроле, вођа патроле је био

Чукарић Слађан како то наводи у претходном поступку дана 05.04.2006. године, а на главном претресу дана 04.10.2006. године наводи да је пок. Тановић био вођа патроле, из разлога што је он био старији у служби, а Чукарић Слађан је био тек дошао из другог ОУП-а и није му познато да ли је имао завршен приправнички стаж. У служби су увек практиковали да онај који је старији у служби буде вођа патроле, и морао је да познаје територију.

Даље наводи да када је дошао испред станице на тротоар, али ближе до улаза у станицу, неких 5 метара, у том тренутку види преко пута са леве стране где је сама раскрсница за Рештански пут, два паркирана возила. Из наведених возила искрцавају се људи у зеленим маскирним униформама и док је све то пратио, они полазе за Рештане. Један део људства који излази одлази са десне стране пута у правцу Рештана тим Рештанским путем и развија у стрелце и креће према Рештану. Овај други део људства иде у колону по један, путем за Рештане, док за њима крећу одмах и та возила са којима су стигли. Том приликом није видео неког од старешина тих људи, нити је било некога са чиновима, али у то време нико није носио чинове. За време рата чини му се да су имали траке око руке, на десном рамену, плаве и беле, које су се носиле по договору, да би се разликовали од непријатеља. Никога од наведених људи није препознао, нити је чуо неку команду, а они су се само искрцали, односно професионално изашли. У моменту када се људи искрцавају из возила и формирају у стрелце, истих је било негде око 25, док од људи из њихове станице није видео никога, нити је неко био поред њега. Нико од њих није свратио у полицијску станицу, нити је неко од људи из њихове станице кренуо према њима.

У том тренутку погледао је и у правцу аутобуске станице, и видео да је стигла увиђајна екипа, на платоу, а прилазе им чланови интервентне патроле.

Док је све то пратио, види да се из правца Призрена приближава један плави «Ланд ровер» и паркира се на самој раскрсници тих путева за Рештане и препознаје господина Митровића који излази из возила и полази према оптуженом. Када му је Митровић пришао, он је кренуо да га поздрави, пар корака, поздравља га, с обзиром да је он био високи старешина, међутим у том тренутку Митровић га је прекинуо у отпоздрављању и почео одједном да на њега виче притом изговарајући «шта је ова гужва овде, шта се овде ради». Био је збуњен и није знао зашто на њега виче с обзиром да он са њим нема ништа. У том тренутку како је то све изговорио, Митровић се одједном окреће, улази у возило, исто је окренуо и продужио ка Призрену.

Митровић је био у зеленој-маскирној униформи и чини му се да је за појасом имао пиштољ, није имао панцир, пошто је било топло време, чини му се и да је имао мајицу, да је био у маскирној мајици или кошуљи, али зна да су били задигнути рукави. Том приликом, Митровић је сам возио и видео је да је из возила изашао са места возача, те да нико други није изашао поред њега. Конкретном приликом Митровић није имао чинове, док је на глави имао качкет.

Након свега овога помало збуњен седа у возило и креће за Ћиновце и Топличане.

Не сећа да је почетком марта 1999. године виђао Митровића да долази у станицу, с обзиром да је он врло ретко долазио у исту. У сваком случају, не зна због чега је Митровић долазио. Претпоставља, да би се упознао, са људима, с обзиром да борави на њиховом подручју. Митровић није могао нити њему нити командиру нити било коме нешто да нареди, већ је то могао да чини само својим старешинама, значи «Чегровима». Митровић је имао своју команду. Са њима нису имали ништа. Ако је могао Митровић да нареди, можда је ишао преко начелника СУП-а где је он имао ту координацију, па преко те линије командир ОУП-а да ступи у контакт са њима и евентуално изда наредбу.

Када се вратио у Суву Реку свратио је до своје куће, одморио се и негде око 16,30 поново је сео у возило, успут обилази пунктове и свраћа у станицу где је кренуло измештање.

У тренутку када је дошао испред станице, приметио је и паљевину на Раштанском путу. Осетио се дим из тих кућа.

У вечерњим сатима одлази у стан-штаб који се ту изместио, ту је био и командир који му је саопштио да иде кући и да буде на вези.

Чуо је да има пар лешева. Након два, три дана дошла је увиђајна екипа, да обави увиђај. То је друга увиђајна екипа која је дошла из СУП-а Призрен, а везано за догађај од 26. марта 1999. године. Након увиђаја ти лешеве су касније и сахрањени негде на муслиманском гробљу у Сувој Реци.

Из разговора у полицијској станици, чуо је да је било претреса, те да је том приликом пронађен неки локатор, који је предат радницима државне безбедности. Наведени локатор пронађен је у кући у којој је био смештен ОЕБС, на једно 150 – 200 метара удаљености од станице, а то је била једна велика бела кућа. Чија је то кућа конкретно не зна, али зна да је некога од Бериша.

Затим, оптужени наводи да не зна да ли је командир тога дана обилазио исте пунктове као и он, нити су му људи на пунктовима то рекли, међутим могуће је да је командир то учинио ако му се указала прилика.

Што се тиче притворених лица, наводи да тога дана нису имали никог притвореног у ОУП-у Сува Река.

Што се тиче исељавања Албанаца, навео је да су 27. марта прве колоне кренуле Сувом Реком. Није му било познато због чега одлазе, помислио је да су добили инструкције од својих људи а нико их од полиције није терао да напусте Суву Реку. Чак су покушали да зауставе Албанце и командир Репановић Радојко га је упутио са једном патролом након што су добили позив из Пећана да је колона кренула и покушали су да спрече, да им не би створили пометњу у граду. Претила им је и опасност од терориста. Пошао је са Папић Рамизом и још једним полицајцем у правцу Пећана и том приликом су били нападнути.

У својој завршној речи опт.Јовановић Ненад се у потпуности придружио завршној речи свог браниоца, истичући да му је као човеку, родитељу и грађанину Суве Реке у којој је живео и радио са својом породицом, искрено жао за све жртве те изражава дубоко саучешће свим члановима породице. Наводи да није крив и да није знао да ће се ово кривично дело извршити.

Бранилац оптуженог адв.Вељко Ђурђић у завршној речи је навео да Митровић Радослав као командант ПЈП нема никакве надлежности у односу на СУП Призрен, ОУП Суву Реку и било које припаднике полицијских снага ових организационих јединица. Значи, Митровић је подређен штабу МУП-а за сузбијање тероризма од кога прима задатке и извршава их, а Милош Војновић има сасвим друге обавезе и његов СУП, односно ОУП Сува Река. Даље наводи како је могуће да Репановић и Јовановић добију наређење један као командир полицијске станице, а други као помоћник, а да нема начелника ОУП-а Сува Река. Чак и да се прескочи Милош Војновић, зна се како функционише један ОУП, зна се ко је на челу и ко одговара за рад ОУП-а. У оптужници се наводи да је Митровић претходно испланирао и наредио прво припадницима треће чете 37. одредба шта да ураде, а онда Репановићу наредио да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река да учествује у овој операцији чишћења терена и убијања цивила албанске националности. Значи, када ово наређује по оптужници Митровић наређује Репановићу. Оптуженог Јовановића нема нигде. Јовановић то не зна. Потом је у оптужници наведено да је Митровић наредио окривљеном Јовановићу и припадници

ОУП-а Сува Река који су се налазили испред полицијске станице и били одређени од стране окривљеног Репановића у групу која ће учествовати у нападу и убијању албанских цивила да се укључе у напад говорећи Јовановић Ненаду «крећите, шта чекате, је ли ја то треба да урадим уместо вас». Питање је да ли ово што је цитирано може да представља наређење за сваког човека који зна шта значе ове речи. Језичким тумачењем, ту наређења нема, ни ко, ни шта, ни како, ни где. Значи, буквалним тумачењем ових речи наредбе нема. У планирану акцију као што тужилац наводи у оптужници се креће тако што његов браћеник креће да команданта који је изашао из аутомобила поздрави и тада, како сведок «А» каже, тај командант почиње да виче на њега, овај је збуњен, не зна шта ће. Он виче на њега и по сведоку «А», Јовановић каже «ајде, ајде». Да ли је то издавање наређења за извршење ратног злочина, тј. команда за извршење ратног злочина? На крају наводи да нема доказа да је његов браћеник учинио дело које му је оптужницом стављено на терет и зато предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

Оптужени Петковић Зоран се на почетку истраге бранио ћутањем, а када су изведени докази током истраге, дана 05.04.2006. године изнео је одбрану при којој је остао и током главних претреса 06.10.2006. године и 05.11.2007. године. Наводи да није починио кривично дело које му се ставља на терет.

За предметни догађај чуо је 27.03. и то да је било пуцњаве, да је нађено неко оружје, да је пуцано на полицију и да је полиција узвратила ватру.

Дана 26. марта, негде око 09,00 часова возио је начелника Народне одбране на састанак у Призрен. Састанак је трајао дуже време, а он је био у бифеу са Младеновић Радетом возачем. Око 14 часова одлазе до магацина да утоваре нешто цигарета и хране. Након тога кренули су за Суву Реку, свратили су у Ћиновце, Топличане, Широко, обишли су војску која је била стационирана на тим пунктовима где су оставили и цигаре и на крају дошли до Суве Реке негде око 15 часова.

Оптужени наводи да је скоро сваког дана, начелник после сваког општинског колегијума у Сувој Реци одлазио за Призрен.

Када су стигли у Суву Реку негде око 15 часова, директно су отишли у круг општине, Народне одбране, где је и паркирао возило. Након паркирања возила, приметио је неку гужву преко пута општине, један камион «Заставу» црвене боје са жутом цирадом по његовом мишљењу власништво ПИК «Прогрес» Призрен, обзиром да је на

вратима возила било исписано «ПМК Прогрес», и једно возило марке «ТАМ» које је суворечка општина имала, тј. Комунално предузеће. Заинтересовало га је да види шта се дешава и пришао је ближе огради, али је у том метежу који је био тамо неко лице у маскирној зеленој униформи са полицијским качкетом махнуо руком да се удаље и да нема посматрања. У сваком случају морали су да се повуку. Повукли су се уназад код возног парка, те је видео децу ромске националности. Препознао је сведока «А» који је био наслоњен на трафику, а флаша је била поред њега. Иза те «Заставе» ништа се није могло видети, јер је возило заклањало видик, тј. улаз. Наведени камиони су били окренути ка Призрену.

Испред Занатског центра видео је и др Бобана Вуксановића који је био иза камиона, с обзиром да је његова црвена «Застава» коју је возио била паркирана поред трафике. Бобан Вуксановић је био у униформи.

Након тог догађаја негде између 16 и 16,30 часова, отишао је на ручак у ресторан «Балкан» са Недељковић Милованом, свратио до куће, вратио се у штаб где је био целу ноћ и тада је од житеља Суве Реке чуо шта се догодило.

Са својим братом Петковић Мирославом видео се сутрадан, ништа га конкретно није питао, нити му је овај шта конкретно одговорио, али му је само рекао «немој да те интересује много и немој да се бринеш око тога».

Даље наводи да су Албанци мешали њега и његовог брата, и звали су их Лазина или Верина деца. Његов отац је био на таквој функцији у «Прогресу» где су га сви знали, а мајка је радила у СИЗ-у за здравство и по томе су их знали.

У току рата наводи да је носио оружје и то аутоматску пушку. У критичном периоду није био у униформи, био је у цивилу. Добио је само кошуљу, а априла месеца су стигле униформе, те је добио и панталоне СМБ.

Објашњава да Вјолца Беришу познаје из виђења, а Ширета Беришу никада у животу није видео. Такође наводи да албански језик зна да може да се споразуме колико је учио у школи, као и његов брат Мики.

Што се тиче паљевина, наводи да је у самој Сувој Реци није видео, док је видео са стране на другим местима. Такође, није видео никакве лешеве када се вратио из Призрена тога дана, нити је видео и један леш за све време ратовања.

Опт.Нишавић Милорад је био припадник Државне безбедности, и виђао га је само у цивилу, док га никада није видео у униформи.

Даље наводи да је у Сувој Реци од 1998. године, било припадника јединица ПЈП-а и то из Крушевца, Ниша, Врања, Лесковца и Београда, а мењали су се на 15-20 дана, зависно како им је била смена. Наведене јединице биле су присутне у Сувој Реци и за време бомбардовања, а једна група била је смештена у «Балкану» док је друга група била смештена у «Метохија вину». Чуо је за назив групе «Чегар», а била је и «Мамба». Припадници Посебних јединица полиције, били су у зеленим маскирним униформама, са прслуцима и панцирима, те је било и тамно плавих, али је већином било зелено маскирних. Обично су возили «Ладе ниве» које су биле ојачане, блиндиране.

Што се тиче бензинске пумпе, наводи да је на њој радио негде од 02. априла или од 30. марта, датума се тачно не сећа. На пумпи радио од 7 ујутру до 9 издајући гориво. Након 9 часова враћао се свом послу у Народној одбрани. Дана 28. или 29. извршен је попис на бензинској пумпи, и по наредби председника општине, председника извршног већа, морао је да прихвати рад на пумпи с обзиром да нису имали адекватног човека. Приликом пописа на пумпи био је присутан Нишавић, а у комисији је био и директор школе из једног села, не може да се сети његовог имена и он је био у тој комисији као трећи члан. Дана 26-ог оптужени је видео његовог доброг кућног пријатеља Јашара Беришу на пумпи, негде око пола 8, када је сипао гориво у возило, и тада га је последњи пут видео. Сутрадан 27-ог пумпа је била затворена, а није имао кога да пита шта је са Јашаром, јер прво није смео из безбедоносних разлога да иде у тај део града да би се распитивао, а друго када је питао Анђелковића, преседника извршног већа, шта је са старим радником пумпе, исти му је одговорио да је отишао за Албанију.

У завршној речи оптужени Петковић Зоран придружио се речи свога браниоца. Истиче да је рођен на Косову и Метохији. Одрастао је са Шиптарима, међу њима има и дан данас другове и пријатеље. Долазили су у његову кућу и били добродошли, а он је сада оптужен за ратни злочин који није починио. Предлаже ослобађање од оптужбе.

Бранилац оптуженог Петковић Зорана адво.Милан Бирман у својој завршној речи у потпуности оспорава чињеничне и правне наводе измењене оптужнице тужиоца за ратне злочине, КТРЗ 5/05 од 03. марта 2009. године који се односе на окривљеног Зорана Петковића. Сведок Бериша Ширета није препознала окривљеног Зорана Петковића у радњи препознавања на којој је одбрана инсистирала, од почетка поступка.

Ради се о заблуди личности. Госпођа Ширета је видела неког другог, неког ко је био главни. Предлаже да се у смислу члана 355 ЗКП-а због недостатка доказа окривљени Зорана Петковић ослободи од одговорности.

У доказном поступку суд је извршио увид у видео снимак погођеног објекта МУП-а Србије у касарни «Душан Силни», достављен суду у прилогу извештаја ВБА број 2150-4 од 12. априла 2007. године: извршен је увид у ЦД са фотографијом Суве Реке снимљеном из ваздуха, а достављено од тужилаштва МКСЈ-а број КО525582; извршен је увид у ЦД предат од стране Тужилаштва за ратне злочине дана 06.06.2007. године на коме је приказана градња куће Бериша '94. године; извршен је увид у ЦД видео запис извршеног увиђаја од 26.03.1999. године у касарни «Цар Душан Силни» у Прзену а који је достављен суду од стране МУП, УКП: извршен је увид у садржај хард диска рачунара коришћеног у ОУП-у Сува Река, у електронском облику, директоријуме скинуте из програма станичне евиденције са наведеног хард диска под називом «патолне листе» и резултати рада у електронском облику као и у преостали садржај програма станичне евиденције; извршен је увид у ДВД са снимцима бомбардовања касарне у Призрену «Цар Душан Силни» са снимцима новинара достављеном суду од РТС-а дана 14.03.2008. године; извршен је увид у топографске карте планове Суве Реке; увид у извештај Министарства одбране Србије и Црне Горе, Центар за сарадњу са МКТ од 23.03.2005. године број 11-3 везано за зоне одговорности општине Сува Река 549. моторизоване бигаде (Божидар Делић); извештај МУП-а РС, Управа за борбу против организованог криминала 05 број 2369/05 од 07.07.2005. године везано за распоред јединица ПЈП у реону Пусто Село-Сува Река; увид у списак несталих лица достављен од стране Међународног комитета Црвеног крста; увид форензичко антрополошки извештај СР 002 Кориша и Љубижда МКТЈ рађено у времену од 13. августа до 02. септембра 1999. године; увид у фотографије жртава породице Бериша; у записник о примопредаји бензинске пумпе «Беопетрол» у Сувој Реци сачињен дана 24.04.1999. године; увид у скицу Суве Реке, као и распоред просторија ОУП-а Сува Река, достављене од стране браниоца отп.Репановић Радојка, адв.Игора Исаиловића; увид у књигу догађаја ОУП-а Сува Река (достављена и оригинал књига у октобру 2008. године) за март месец 1999. године и копију извода из књиге редне листе за март месец 1999. године МУП-а РС, Службе за откривање ратних злочина бр. 230-7/06 од 17.01.2006. године; увид у извештаје крим технике СУП-а Призрен који је сачињен у Сувој Реци марта 1999. године, достављен од МУП-а Републике Србије, Служба за откривање ратних злочина 02/06-2 «О» Стр.пов бр.230-7/06 од 13.02.2006. године и то: извештај Окружном

јавном тужиоцу у Призрену ПУ број 438/99 ОКП СУП-а Призрен од 20.05.1999. године, извештај истражном судији МУП-а, СУП-а Призрен, ОКП ПУ број 438/99 од 31.05.1999. године, извод из топографске карте, записник о увиђају ПУ број 438/99 од 30.03.1999. године, службена белешка од 01.04.1999. године сачињена од Гогих Љубише, извештај о крим техничком прегледу лица места СУП-а Призрен број 338/99 од 30.03.1999. године (радионица) са фотодокументацијом, скица места сахрањивања 8 лешева са легендом, извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-1/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша и сахрана истог СУП-а Призрен од 30.03.1999. године под бројем 438-1/99; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-2/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша и сахрана истог, СУП-а Призрен од 30.03.1999. године под бројем 438-2/99; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-3/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, са фотодокументацијом и скицом; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-4/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, скица са места проналаска леша; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-5/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша и места сахране; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-5/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша и сахрана истог; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-6/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, дактилоскопски извештај од 08.09.1999. године СУП-а Призрен; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-7/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, са фотографијом леша Гаши Ћазима и скицом места сахране леша и налазом дактилоскопским од 03.05.1999. године СУП-а Призрен; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-8/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша Гаши Назира и скицом места проналаска леша; увид у решење о образовању Штаба Министарства за сузбијање тероризма МУП-а Републике Србије б ДТ 01 број 1580/98 од 16.06.1998. године - достављено од стране МУП-а РС, Службе за откривање ратних злочина 02/6-2 «О» Пов.бр.230-90/06 од 02.03.2006. године; увид у Правилник о унутрашњој организацији МУП-а и то извод из Правилника; прочитан је

записник о примопредаји «Беопетровлове» пумпе у Сувој Реци од 27.03.1999. године; извештај Министарства одбране, Војно безбедносне агенције СП број 3186-2 од 21.03.2006. године везано за активности јединица Војске Југославије у реону Суве Реке у периоду од 24.03. до 28.03.1999. године; службена белешка сачињена од 27.08.2001. године од стране опт.Милорада Нишавића, достављена од стране БИА под бројем 02-4498; прочитан је налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 10.04.2006. године – у прилогу структура директоријума на достављеном диску, садржај поддиректоријума «Баццард», као и доказни предлог број КО 141034 и КО 141035; извештај Министарства одбране СЦГ Сектор за материјалне ресурсе ВМА инт.бр1-05 од 13.04.2006. године; преглед безбедносно значајних догађаја појава и сазнања на подручју АП Косова и Метохије у периоду НАТО агресије од 24.03. до 10.06.1999. године; централни списак ексхумираних из Батајнице; листа ИСТУ под ознаком анекса «Б» под бројем КО-208673; извештај Метрополитан полис СО13 антитерористи бранцх Косово 1999. година о ексхумацији и идентификацији посмртних остатака са локације гробље Сува Река I и гробље Сува Река II; извршен је увид у фотографије од 1 до 6 достављене од стране браниоца опт. Митровић Радослава, адв. Горана Петронијевића.

Извршен је увид у решење о Образовању штаба Министарства за сузбијање тероризма МУП-а РС ДТ 01 број 1580/98 од 16.06.1998. године, увид у депешу МУП-а Србије број 650 од 04.06.1997. године, увид у Организациону шему ПЈП МУП-а Републике Србије (III варијанта), решење о образовању Посебне јединице милиције, предати суду од стране св.Обрада Стевановића дана 28.12.2005. године; у службене белешке ОУП-а Сува Река (10), достављену од стране сведока Шapiћ Јаблана приликом саслушања код истражног судије дана 10.01.2006. године; у отпусну листу Клинике за пластичну хирургију и опекотине ВМА за Милојевић Ненада са датумом пријема 26.03.1999. године и датумом отпуста 04.04.1999. године; увид у скицу Суве Реке означавању од стране сведока Ђорђевић Новице и Трајковић Трајка дана 20.02.2006. године; увид у скицу Суве Реке означавању од стране сведок Шурете Бериша дана 07.03.2006. године; увид у скицу Суве Реке означену од стране сведока Вељковић Велибора у предмету Ки.В 9/05 дана 27.03.2006. године; увид у фотографију коју је спису приложио опт. Митровић Радослав дана 04.04.2006. године; у отпусну листу са епикризом Здравственог центра Призрен, Дечије одељење, историја болести 3771 за Аницу Јовановић, да је лечена од 24.03. до 25.03.1999. године; увид у скицу коју је сачинио опт.Зоран Петковић дана 05.04.2006. године; увид у скицу Суве Реке на којој је означавао св. Вељковић Велибор дана 08.11.2006. године; увид у скицу Суве Реке на којој је означавао сведок «А» током одржавања главних претреса 04,

05,06 и 07. децембра 2006.године; увид у скицу Суве Реке приложеноу и обележену од стране опт.Репановић Радојка дана 10.01.2007. године; увид у скицу Суве Реке означену од стране св.Ђокић Горана на главном претресу 12.01.2007. године; увид у извештај Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе ВМА, Сектор за лечење број 5-51 од 25.01.2007. године, (односи се на Милојевић Ненада који је допремљен у Центар Хитне помоћи дана 26.03.1999. године у 11,00 часова); у скицу Суве Реке скицирану од стране опт.Јовановић Ненада дана 01.02.2007. године; у скицу Суве Реке, скицирано од стране опт.Јовановић Ненада дана 01.02.2007. године, а на којој је св.Новица Ђорђевић вршио означавања.

Извршен је увид у извештај Војне болнице у Нишу број 306-2 од 02.02.2007. године којим се извештава да Милојевић Ненад није лечен ни болнички ни амбулантно у Нишу; у допис Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе ВМА, Сектор за лечење број 5-71 од 02.02.2007. године (исправка везано за час пријема Милојевић Ненада), као и у историју болести за Милојевић Ненада; извршен је увид у допис ВБА број 709-6 од 13. фебруара 2007. године

Извршен је увид у предмет овога суда К.449/01 и то у скицу места догађаја – зграда МУП-а у кругу касарне од 26.03.1999. године, записник о увиђају од 26.03.1999. године са фотодокуметацијом и извештајем о крим техничком прегледу лица места и то фотографија број 3 – леш полицајца Бараћ Драган, фотографија број 4 - остаци леша Репић Драгана, фотографија број 1 на којој је приказан павиљон за смештај радника СУП-а у Призрену, фотографија број 2 - ближи изглед места удара пројектила; извештај СУП-а у Призрену ПУ 324/99 од 08.04.1999. године поднет Окружном јавном тужиоцу у Призрену; у евиденциони лист о погинулим и рањеним припадницима МУП-а приликом вршења службене делатности за Репић Драгана и у евидентни лист о погинулим и рањеним припадницима МУП-а за Бараћ Драгана, врши се увид у евиденциони лист о погинулим и рањеним припадницима МУП-а за Милојевић Ненада, извештај о крим техничком прегледу лица места СУП-а у Призрену број КТ 750/159/99 од 26.03.1999. године.

Извршен је увид у допис Центра Војно медицинских установа број 390-2 од 12. марта 2007. године, а везано за гарнизонску амбуланту – Милојевић Ненад; у извештај ВБА број 2150-4 од 12. априла 2007. године; у скицу сачињену од стране сведока Бојовић Дејана на главном претресу дана 15.05.2007. године; у копију фотографије Суве Реке и означену од стране опт.Репановић Радојка и приложеноу на главним претресима 15. и 16. маја 2007. године.

Извршен је увид у 11 фотографија предатих суду од стране пуномоћника оштећених Наташе Кандић, дана 06.06.2007. године.

Прочитан је налаз и мишљење Комисије вештака прим др Предрага Тасовца неуропсихијатра и др Наде Јанковић неуропсихолога од 11.06.2007. године, за сведока Новковић Ивицу.

Извршен је увид у копију фотоскице насеља Суве Реке као и копије детаљних планова од 14.06.2007. године, достављено од Службе за катастар непокретности Сува Река (Крушевац); у копију фотографије цркве «Светих апостола Петра и Павла» у Сувој Реци достављена од стране Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске бр.349 од 18.06.2007. године; у персонални досије са фотографијом лица Шабани Рамадана достављен од Службе за откривање ратних злочина 21.06.2007. године.

Извршен је увид у копије авионских снимака Суве Реке предате од стране пуномоћника оштећених Наташе Кандић на главном претресу дана 03.07.2007. године.

Извршен је увид у изјаве узете на записник од Милорада Нишавића и Татомира Лековића од 29.03.2006. године, изјаве узете од Срђана Репановића од 03.04.2006. године, као и у изјаву узету од Драгице Репановић дана 03.04.2006. године, дате МУП-у УКП Служба за откривање ратних злочина а које је председнику већа непосредно предао заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић дана 04.07.2007. године.

Прочитан је извод из Упутства о вођењу евиденције у ПС написан руком и предат суду од стране опт.Радослава Митровића на главном претресу дана 04.07.2007. године.

Извршен је увид у службену белешку Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима овога суда од 10.09.2007. године везано за сведока Трајковић Трајка - узнемиравање у Смедереву; у извештај Службе за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број 230-4928/07 од 06.09.2007. године; у допис Службе за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број 230-4928/07 од 13.09.2007. године.

Прочитано је Упутство за вођење евиденције у станицама и другим јединицама милиције МУП-а РС од 31.09.1995. године.

Извршен је увид у службену белешку Службе за откривање ратних злочина број 232/07 од 04.10.2007. године о обављеном разговору са

Трајковић Трајком, службена белешка о обављеном разговору са Трајковић Јовицом број 229/07, службена белешка број 228/07 о обављеном разговору са Весном Трајковић мајком Трајковић Трајка, службена белешка број 231/07 о обављеном разговору са Нојић Јованом, службена белешка број 230/07 о обављеном разговору са Јовановић Савом.

Прочитан је допис Генералног секретара ОЕБС од 09.10.2007. године, а везано за адресе канцеларија ОЕБС.

Извршен је увид у отпусну листу са епикризом за Милојевић Ненада Здравственог центра Призрен, организациона јединица Хирургија број изсторије болести 3797 (лечен је у периоду од 25.03. до 26.03.1999. године); у фотографију Суве Реке означену од стране опт.Јовановић Ненада на главном претресу 05.11.2007. године; у мапу Суве Реке означену од опт.Митровић Радослава на главном претресу 05.11.2007. године; у фотографију Суве Реке, ваздушни снимак, на којем су означени објекти од стране опт.Репановић Радојка, у скицу важнијих објеката у Сувој Реци сачињену од стране опт.Репановић Радојка, и у редну листу сачињену од стране опт.Репановић Радојка.

Прочитан је извештај УНМИК-а број 00355 од 16. новембра 2007. године (везано за уручивање позива сведоцима оштећенима из Суве Реке).

Извршен је увид у скицу и снимак из ваздуха Суве Реке означен од стране св.Хисни Берише на главном претресу 04.12.2007. године; у копију извода из катастра који је на главном претресу дана 04.12.2007. године предао опт.Репановић Радојко, а сведок Хисни Бериша означао своју кућу; у скицу и снимак Суве Реке на којима је означавала сведок ошт.Ширета Бериша дана 04.12.2007. године.

Извршен је увид у записник препознавању од 04.12.2007. године.

Прочитан је Правилник о унутрашњој организацији МУП-а РС од 05.04.1996.године, у Уредбу о унутрашњим пословима за време ратног стања од 07. априла 1999. године, у Упутство о информисању и извештавању; чита се Одлука о проглашењу наступања непосредне ратне опасности број 65/99 од 23.03.1999. године, достављено суду од стране МУП-а РС, УКП, Службе за откривање ратних 230-4928/07 од 11.12.2007. године.

Извршен је увид у депешу МУП-а Србије број 587 од 21.03.1999. године о ангажовању припадника 21, 22, 23, 35, 36. и 37. одреда ПЈП на

дан 22.03.1999. године; у извештај о ангажовању 3. чете 87. одреда ПЈП на КиМ, Команди 37. одреда ПЈП НИШ; у депешу од 08.02.1999. године МУП-а РС Ресор јавне безбедности о ангажовању припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су 15. јануара 1999. године упућени на испомоћ СУП-у Призрен ради њихове замене 15.02.1999. године; у депешу од 08.01.1999. године МУП-а РС Ресор јавне безбедности о ангажовању припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су 16.12.1998. године упућени на испомоћ СУП-у Призрен, које се завршава 15.01.1999. године.

Извршен је увид у депешу од 09.03.1999. године МУП-а РС Ресора јавне безбедности о ангажовању припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су 15. и 25.02.1999. године упућени на испомоћ СУП-у у Призрену, које се завршава 16.03.1999. године; у извештај од 08.08.2007. године, Регионалне болнице «Прим.др Даути Мустафа» у Призрену за Милојевић Ненада (хоспитализован у Призрену од 25. до 26.03.); врши се увид у историју болести од 07.08.2007. године број 3/27; врши се увид у отпусну листу са епикризом ЗЦ Призрен организациона јединица Хирургија број историје болести 3797; у извештај Министарства одбране- ВБА број 757-2 од 23.01.2008. године (везано за податке о лету хеликоптера ХТ-40 и превоз рањених из Приштине на ВМА), као и документацију и то Оперативни дневник 119 ХП страна 5, дневни борбени извештај 119 ХП број 03/1022-2 од 26.03.1999. године, ратни дневник команде страна 6 и пријемна књига Центра хитне помоћи ВМА за дан 26.03.1999. године; у допис МУП-а РС Службе за откривање ратних злочина бр.230-4928/07 од 25.01.2008. године и у фотокопије везане за кривичне пријаве и увиђаје од стране СУП-а Призрен и ОУП-а Сува Река у периоду од 22. до 29.03.1999. године, као и депеша број 392/08 од 25.01.2008. године; увид у студију о злочинима припадника ОВК на КиМ у периоду од фебрура 1998. године до јуна 1998. године, а студија се односи на Оперативну зону «Паштрик», тзв.ОВК којој је припадала и општина Сува Река, достављену од БИА дана 30.01.2008. године под бројем 02-121; у скицу праваца дејстава чете 37. одреда за 25.03.1999. године сачињене од стране опт.Митровић Радослава (главни претрес 06.02.2008. године).

Извршен је увид у фотографију возила «Нисан патрол» беле боје, а коју је суду на главном претресу дана 06.02.2008. године предао бранилац опт.Митровић Радослава, адв.Горан Петронијевић; у фотографију Суве Реке која носи ознаку КО525582, као и увећану мапу територија општине Сува Река обележене од стране сведока Сикетић Зорана на главном претресу 06.07.2008. године; у фотографију Суве Реке која носи ознаку КО525582, означену од стране св.Краснићи Марјана на главном претресу 07.02.2008. године, као и означену од стране сведока

Фејзулах Берише; у фотографију која је достављена од стране пун.оштећених адв.Драгољуба Тодоровића дана 19.02.2008. године.

Извршен је увид у извештај ВП 1122-1 број 02/657-2 од 22.02.2008. године везано за почетак бомбардовања СРЈ од стране НАТО.

Прочитан је налаз и мишљење судских вештака др Александра Јовановића и др Наде Јанковић за опт.Јовановић Ненада.

Извршен је увид у скицу и у фотографију КО 525582 Суве Реке обележену од стране стручног сарадника овога суда, а по казивању сведока Агрона Берише путем видео конференцијске везе на главном претресу 03.03.2008. године.

Извршен је увид у извештај о ангажовању 3 чете 37. одреда ПЈП из секретеријата Крушевац на територији КиМ '98-99. године од 28.10.1999. године команди 37. одреда ПЈП Ниш, записник о уништењу документације 3. чете 37. одреда ПЈП од 10.06.1999. године, врши се увид у службену белешку командира 3. чете 37. одреда ПЈП Сикетић Зорана од 07.04.1999. године, врши се увид у извештај Окружном јавном тужиоцу МУП-а Србије Секретеријат у Призрену ПУ 324/99 од 08.04.1999. године; врши се увид у предлог за упућивање смена на КиМ, врши се увид у преглед полицијских снага на КиМ са стањем на дан 26.03.1999. године; врши се увид у акт Координационе управе за КиМ ПУ за Призрен депеша број 392/08 од 25.01.2008. године; у допуну извештаја о ангажовању 3. чете 37. одреда ПЈП из Секретеријата Крушевац на територији КиМ у 1998. и 1999. години од 28.10.1999. године; у скицу сачињену од стране опт.Радослава Митровића, а на којој је означавао св.Обрадовић Милорад на главном претресу од 04.03.2008. године; у топографске карте означене као Ретимље за дане 25, 26, 27. и 28.03.1999. године и образац «Правила понашања за борце», а које је суду предао св.Коњиковац Стојан на главном претресу 06.03.2008. године.

Извршен је увид у извештај Генералштаба ВС Команда Гарде, број 30942 од 20.03.2008. године (да у амбуланти гарде нема података о прихватању и лечењу Милојевић Ненада).

Прочитана је радна свеска команданта 124. бригаде ОВК Неџмедин Кастратија; извештај о положају српских снага у општини Сува Река од 16.11.1998. године; спискови специјалних јединица да подручја Суве Реке; дежурстава припадника ОВК на подручју Суве Реке; списак припадника ОВК за подручје Суве Реке; дневни извештај јединице ОВК са подручја Суве Реке од 09.02.1999. године; признаница о

предаји новца за финансирање ОВК; Информацију о распореду сеоских штабова 122. и 124. бригаде ОВК достављене од БИА, кабинета директора број 02-5266 од 31.03.2008. године уз напомену да се ради о материјалима који су заплењени током акција снага безбедности на КиМ.

Прочитан је Закон о одбрани СРЈ који је био на снази за време бобардовања 1999. године; извештај Војно безбедносне агенције број 3154-2 од 04.04.2008. године (наређење начелника штаба Врховне команде Сектор за оперативне штабне послове број 2024-1 од 18.04.1999. године-наређено потчињавање органа унутрашњих послова тадашњим командама армија Војске Југославије, извештај да у Генералштабу ВС, Војном архиву не постоји документ о оснивању здржене команде војске и ПЈП МУП-а РС); извештај ВБА број 5525-1 од 21.04.2008. године (ВБА не располаже са списком киндапованих и несталих лица у период од 01.01. до 01.06.1999. године за подручје ОУП-а Сува Река), у зони одговорности 549.мб ВЈ од 01. јануара до 01.06.1999. године деловале тзв.терористичке групе 123. бригаде ОВК; врши се увид у ратни дневник 39. ОКБ; врши се увид у преглед организацијско формацијске структуре 123. бригаде ОВК за период јануар-јуни 1999. године; врши се увид у преглед организацијско формацијске структуре оперативне зоне «Паштрик» за период од јануара до јуна 1999. године; врши се увид у организацијску структуру 123. бригаде ОВК; врши се увид у ратни дневник Стојана Коњиковца.

Извршен је увид у налаз и мишљење Института за судску медицину за опт.Петковић Зорана од 06.05.2008. године.

Прочитан је извештај ВБА Министарства одбране РС број 3786-4 од 09.05.2008. године, и то књига оперативних извештаја; извештај 549. моторизоване бригаде; борбене извештаје команде ПРК за период од 25.03. до 29.03.1999. године; борбене извештаје команде Треће армије за 25. и 27.03.1999. године; у заповест заједничке команде за КиМ од 23.03. и 28.03.1999. године; у заповест заједничке команде за КиМ о ангажовању снага на сузбијању тероризма на КиМ од 19.03.1999. године; акт број 455-20 од 07.03.1999. године акт комаде Приштинског корпуса; у акт број 455-21 од 08.03.1999. године; акт број 455-29 од 15.03.1999. године; акт број 455-60 од 23.03.1999. године; акт број 455-93 од 28.03.1999. године; извештај ОЕБС-а од 02.05.2008. године везано за дипломатско посматрачку мисију на Косову КДОМ; у допис МУП-а РС Службе за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 12.05.2008. године; извештај МУП-а РС СУП-а у Призрену број 438-2/99 од 17.05.1999. године, извештај начелника ОКП Милана Петровића

Окружном суду – истражном судији; извештај о проналаску леша МУП-а РС СУП-а у Призрену од 30.03.1999. године и у фотодокументацију.

Прочитана је Уредба о примењивању ЗКП за време ратног стања, Закон о унутрашњим пословима, Правилник о наоружању службених лица и радника на одређеним дужностима, чита се решење о образовању Посебних јединица милиције број 2575/93 од 01.08.1993. године.

Извршен је увид у Списак догађаја, појава и других садржаја хитног информисања и дневног извештавања; у Правилник о униформи и ознакама милиције од 28.03.1996. године; у Правилник о понашању и међусобним односима радника органа унутрашњих послова достављено суду од МУП-а РС, УКП број 230-4928/07 од 14.05.2008. године.

Прочитан је налаз и мишљење судских вештака др Душанке Чорак и др Наде Јанковић од 27.05.2008. године за опт.Петковић Зорана.

Прочитана је анализа дејстава 549. МТБР на уништењу ШТС у ширем реону Ретимље и деблокада комуникације Сува Река-Ораховац команде 549.МТБР од 30.03.1999. године; заповест команде 549. МТБР за уништење ШТС у ширем реону С.Ретимље, деблокаду Сува Река-Ораховац и успостави контроле територије од 23.03.1999. године, приложене од св.Божидара Делића на главном претресу 04.06.2008. године.

Прочитан је допис ВБА Министарства одбране број 6600-4 од 09.06.2008. године и то са прилозима: борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/1 од 25.03.1999.године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/2 од 26.03.1999. године; борбени извештај команде Приштиснког корпуса број 692-1/03 од 27.03.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корупса број 692-1/4 од 28.03.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/5 од 29.03.1999. године; борбени извешај команде Приштинског корпуса 692-1/6 од 30.03.2008. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/7 од 31.03.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/8 од 01.04.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/9 од 02.04.1999. године; чита се допуна борбеног извештаја од 6 часова до 25.03.1999. године, па до 6 часова 26.03.1999. године, па до 6 часова 27.03.1999. године команде Треће армије Генералштабу ВЈ; допуна борбеног извештаја од 26.03.1999. године команде Треће армије Генералшабу ВЈ; и допуна борбеног извештаја од 27.03.1999. године команде Треће армије Генералштабу.

Извршен је увид у таблицу видљивости и чујности који је саставни део приручника за војника пешадије достављена од Министарства одбране РС, ВБА број 8386-2 од 16.06.2008. године.

Извршен је увид у здравствени картон за сведока «А» број картона 1377, ДЗ Младеновац број 593/2 од 23.06.2008. године.

Извршен је увид у извештај РС-Безбедносно информативна агенција бр.031611 од 02.10.2008. године везано за оружје којим је Нишавић Милорад био задужен.

Прочитан је извештај БИА број 31659 од 07.10.2008. године (обавештавају да БИА не располаже подацима о приведеним и задржаним лицима у испостави Сува Река Центар ресора ДБ Призрен у току марта '99. године; извештај МУП-а РС, ПУ Крагујевац од 08.10.2008. године, везано за оружје Нишавић Милорада; извештај МУП-а РС, Службе за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 01.10.2008. године (током марта '99. године није било приведених и задржаних лица у ОУП-у Сува Река и достављена је фотокопија 3 странице дневника догађаја за март месец '99. године).

Извршен је увид у оригинал књигу дневних догађаја.

Прочитани су налази и мишљења судских вештака др Наде Јанковић и др Александра Јовановића за сведока «А», Трајковић Трајка, сведока «Ц» и Светозара Недељковић од 17.10.2008. године.

Прочитана је службена белешка Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима Већа за ратне злочине пов број 47/08 од 07.10.2008. године (сведок «Б» се одселио).

Прочитан је извештај МУП РС, Служба за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 11.11.2008. године (не постоји извештај команданта 37. одреда ПЈП о акцији 25.03.1999. године).

Прочитани су извештај из казнене евиденције МУП-а РС, Дирекције полиције, Полицијска управа Нови Пазар од 25.11.2008. године, за опт.Папић Рамиза, извештај из казнене евиденције МУП-а РС, Координационе управе за Косово и Метохију, Полицијске управе Призрен од 21.11.2008. године, за опт.Јовановић Ненада, Чукарић Слађана, Петковић Мирослава и Петковић Зорана, извештај из казнене евиденције МУП-а РС, Координационе управе за Косово и Метохију, Полицијске управе за Пећ од 24.11.2008. године за опт.Репановић Радојка.

Прочитан је извештај МУП РС, Службе за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 19.11.2008. године, везано за сведока «Б»; службена белешка стручног сарадника Росанде Џевердановић Савковић, од 28.11.2008. године о обављеном разговору са Лором Флорином Бисок из канцеларије УНМИК правосуђа у Приштини, а везано за Дашурије Кући и Бегиша Ђељадина који су изјавиле да неће да сведоче, а да ће исказ уместо њих дати њихов стриц Шефкет Бериша; извештај из казнене евиденције МУП-а РС, Дирекције полиције, Полицијска управа Прокупље од 19.11.2008. године за опт.Митровић Радослава; службена белешка радника овог суда, Славице Јевтић од 02.12.2008. године о обављеном разговору са Лором Флорином Бисок из канцеларије УНМИК правосуђа у Приштини, а којим извештавају да из техничких разлога није могућа организација саслушања видео конференцијском везом из Приштине оштећене Тахире Ељшани и Мевљуде Бериша Кући заказаног за 03.12.2008. године.

Извршен је увид у фотоскицу 40x50 цм подручја Суве Реке израђене на основу аерофотограметријског снимања из 1983. године, размере снимања 1:50 000 са увећањем од 10 пута и фотограметријском методом одређену раздаљину назначених објеката у Сувој Реци, а све достављено од стране Војногеографског института у Београду број 1148-7 дана 01.12.2008. године; увид у фотографију Суве Реке која носи ознаку КО 525582, обележене од стране оштећеног Бериша Флорима на главном претресу 04.12.2008. године.

Прочитан је извештај Међународног комитета црвеног крста у Београду од 02.12.2008. године (везано за списак несталих лица у Сувој Реци); извештај из казнене евиденције МУП-а РС, Координационе управе за Косово и Метохију, Полицијске управе за Пећ од 02.12.2008. године, за опт.Нишавић Милорада; увид у персонални досије за опт.Чукарић Слађана достављен од ПУ Лесковац и ПУ Призрен, а достављени од Дирекција полиције, УКП 03/4-3-1 број 230-4928/07 дана 08.12.2008. године; извештај МУП-а, Координационе управе за АП КиМ 01 број ПУ 178/08 од 08.12.2008. године – извештај ПУ бр.438-0 о идентификацији пронађеног НН леша, обележеног бројем 3.

Извршен је увид у правноснажну пресуду Општинског суда у Панчеву К.213/03 од 23.02.2004. године којом је опт.Петковић Зоран правноснажно осуђен због извршења кривичног дела из члана 33 став 2 ЗООМ РС на казну затвора у трајању од 1 године, условно 5 година; увид у спис Општинског суда Панчево К.213/03 за опт.Петковић Зорана.

Прочитан је поднесак заменика тужиоца за ратне злочине од 13.01.2009. године којим извештава суд да је истражном судији уз захтев за спровођење истраге предао писмене изјаве одређених сведока у писаној форми који садрже потписе сведока и исте такве изјаве у електронској форми које по природи не могу да садрже потписе сведока; извештај МУП-а, УКП, Службе за откривање ратних злочина број 03/4-3-1, број 230-4928/07 од 12.01.2009. године, а везано за попис становништва; допис господина Патрика Лопез-Тереса, шефа оперативног одељења тужилаштва МКСЈ, од 13.01.2009. године број 20081223-01; списак војних обвезника ВТОД Сува Река достављено од Министарства одбране, ВБА, Стр.пов.684-1 од 16.01.2009. године; Други извештај од 04.07.2002. године (Б 11375/01-Б11429) о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница I, Траћи извештај од 10.12.2002. године (Б11375/01-Б11429) о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница I, извештај форензичке антропологије од др Сју Блека од 02.11.1999. године, извештај о обдукцији под бројем СЦГ/28/СР патолога Милевски Ивона.

Извршен је увид у фотографије сведока «А», сведока Нишавић Миомира и Нишавић Милована.

Прочитана је службена белешка Већа за ратне злочине К.В.2/2006 од 05.03.2009. године, сачињена од председника већа, а којом је констатовано да је обављен разговор са адвокатом Сретена Лукића, адв. Бранком Лукић; допис адв.Бранка Лукића, браниоца Лукић Сретена, којим извештава суд да Сретен Лукић није у могућности да сведочи из разлога што је у току жалбени поступак у предмету пред Трибуналом у Хагу; допис Међународног комитета црвеног крста од 27.02.2009. године; извештај МУП-а, Дирекције полиције, број 03/1 Стр.пов 15/09 од 31.03.2009. године.

Прочитани су искази сведока и то исказ сведока оштећене Војлца Берише дат Хашким истражитељима од 29. до 30.07.1999. године, 13.03.2002. године, као и у Кри 1/04 од 25.11.2004. године; исказ сведока Неби Морине дат ТРЗ 17.05.2005. године; исказ сведока Бардуљ Берише дат Хашким истражитељима 10.07.2001. године; исказ сведока Халит Берише дат Хашким истражитељима 17.08.2001 и 13.03.2002. године; исказ Зурафете Бериша дат Хашким истражитељима 19.08.2001. године; исказ сведока Мевљуде Бериша дат Хашким истражитељима 10.07.2001. године; исказ сведока Сејди Битићи дат Хашким истражитељима 03.06.1999. године; исказ сведока Бесима Колгеци дат Хашким истражитељима 26.05.1999.године; исказ Зулфије Кући дат Хашким истражитељима 16.04.1999 године и 18.08.2001. године; исказ сведока Фазли Морина дат Хашким истражитељима дана 18.08.2001. године;

исказ сведока Садику Севдие дат Хашким истражитељима 21.08.2001. године; исказ сведок Афид Љатифи дат Хашким истражитељима дана 11, 12. и 13 07.2000. године; исказ сведока Дашурије Кући дат ТРЗ 16.05.2005. године; исказ сведока Бегиша Ђељадина дат ТРЗ 16.05.2005. године.

Саслушао сведоке и то: Вељковић Велибора на главном претресу дана 07,08. и 09.11.2006. године као и 04.11.2008. године, Перић Добривоја и Вукобрат Милоша на главном претресу 09.11.2006. године, сведока «А» на главном претресу 04, 05, 06 и 07.12.2006. године, као и 10.01.2007. године, те и 03. и 04.11.2008. године, Миљковић Милутина на главном претресу 11.01.2007. године и Гогић Милована на главном претресу дана 11.01.2007. године и 03.10.2008. године, Ђокић Горана на главном претресу 12.01.2007. године и 03.10.2008. године, Ђорђевић Новицу на главном претресу 01.02.2007. године и 04.11.2008. године, Поповић Анђелка на главном претресу 05.02.2007. године, Ђуричић Милана на главном претресу 06.02.2007. године, Војиновић Милоша на главном претресу 07.02.2007. године, Милојевић Небојшу и Фатић Милована на главном претресу 05.03.2007. године, Јовановић Тодора на главном претресу 06.03.2007. године, Мојсић Николу на главном претресу 06.03.2007. године и 03.11.2008. године, Крстић Спиру на главном претресу 07.03.2007. године, Гогић Љубишу на главном претресу 08.03.2007. године и 03.11.2008. године, Станисављевић Зорана на главном претресу 08.03.2007. године, Недељковић Милована и Петковић Драгољуба на главном претресу 09.03.2007. године, Трипковић Свету на главном претресу 02.04.2007. године, Петковић Недељка на главном претресу 03.04.2007. године, Трајковић Јовицу и Недељковић Светозара на главном претресу 04.04.2007. године, сведока «Б» и сведока «Ц» на главном претресу 05.04.2007. године, Андрејевић Срђана, Бојовић Дејана и Аризановић Зорана на главном претресу 15.05.2007. године, Гогић Милосава, Јанковић Крунислава и Јокић Славољуба на главном претресу 16.05.2007. године, Милојевић Ратомира, Недељковић Звонка и Нојић Ђуру на главном претресу 17.05.2007. године, Нојић Јована, Јовановић Саву и Трајковић Трајка на главном претресу 05.06.2007. године, Трбољевац Станка, Крстић Мирослава и Казии Крунислава на главном претресу 06.06.2007. године, Радић Станомира, Анђелковић Станислава и Анђелковић Векослава на главном претресу 07.06.2007. године, Кајкуш Мирвена, Бунгу Сејди и Бекић Гашија на главном претресу 08.06.2007. године, Петковић Веру, Нишавић Милована и Нишавић Миомира на главном претресу 02.07.2007. године и 14.01.2008. године, Стефановић Милоша, Николу Вазура и Гопић Небојшу на главном претресу 03.07.2007. године, Борисављевић Драгана и Гогић Милисава на главном претресу 05.07.2007. године, Новковић Ивицу на главном претресу 04.06.2007.

године и 10.09.2007. године, а чији искази су услед измене у саставу већа, на сагласан предлог странака прочитани дана 06.11.2007. године, те је прочитан и исказ сведока Трајковић Богољуба Кри.В.1/04 од 04.03.2004. године, као и налаз и мишљење судских вештака др Наде Јанковић и др Тасовац Предрага за сведока Новковић Ивицу од 11.06.2007. године, а који су саслушани и на главном претресу 10.09.2007. године.

Те саслушао сведоке Хисни Беришу на главном претресу 03. и 04.12.2007. године, оштећену Шурета Беришу на главном претресу 04.12.2007. године, Мухарем Шаљу на главном претресу 05.12.2007. године, Ђогај Аљи на главном претресу 06.12.2007. године, Савић Миливоја на главном претресу 07.12.2007. године, Саву Јовановића, Јаблановић Милана и Вујичић Јована на главном претресу 14.01.2008. године, Марковић Србољуба и Милана Петровића на главном претресу 15.01.2008. године, Јовановић Славомира и Танасковић Станију на главном претресу 16.01.2008. године, Ђиновић Миленка, Марковић Зорана и Љубисављевић Николу на главном претресу 17.01.2008. године, Станојевић Милована и Стојановић Милорада на главном претресу 18.01.2008. године, Обрадовић Горана и Стојановић Љубишу на главном претресу 05.02.2008. године, Петковић Трифуна, Спасић Горана и Сикетић Зорана на главном претресу 06.02.2008. године, Краснићи Марјана и Бериша Фејзулаха на главном претресу 07.02.2008. године, Јовић Радета, Мишковић Сашу и Стојковић Ненада на главном претресу 08.02.2008. године, Агрона Беришу на главном претресу путем видео конференцијске везе дана 03.03.2008. године, Милојевић Ненада и Милорада Обрадовића на главном претресу 04.03.2008. године, Мустафи Елеза на главном претресу 05.03.2008. године, Коњиковац Стојана на главном претресу 06.03.2008. године, Илић Зорана и Илић Срђана на главном претресу 07.03.2008. године, Обрада Стевановића на главном претресу 02. и 03.06.2008. године, Божидара Делића на главном претресу 04.06.2008. године, Мадих Славољуба на главном претресу 05.06.2008. године, Гркајац Миливоја на главном претресу 30.06.2008. године, Милосављевић Миливоја и Југослава Јовановића на главном претресу 01.07.2008. године, Јовановић Богосава на главном претресу 02.07.2008. године, Витошевић Добривоја на главном претресу 02.07. и 03.09.2008. године, Чанковић Милана на главном претресу 03.09.2008. године, Вујичић Мирка, Новицу Јовановића и Витошевић Небојшу на главном претресу 04.09.2008. године, Слободана Андрејевића на главном претресу 01.10.2008. године, Крстић Милета, Јанковић Живорада и Андрејевић Миодрага на главном претресу 02.10.2008. године, Рахмани Ђезаира на главном претресу 03.11.2008. године, Поповски Јовицу, Скендери Југослава и Миленковић Богољуба на главном претресу 01.12.2008. године, оштећеног Флорим Беришу и оштећеног Бетим

Беришу на главном претресу 04.12.2008. године, др Ђорђа Алемпијевића на главном претресу 04.12.2008. године, оштећеног Ђељал Беришу на главном претресу 12.01.2009. године, оштећеног Идриз Хацијаја, Сашу Станковића и Радомира Марковића на главном претресу 13.01.2009. године, Карлеуша Драгана и Стојковић Братислава на главном претресу 14.01.2009. године, Цветковић Благоја на главном претресу 02.03.2009. године.

**Коришћење изјава узетих од стране истражитеља
Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију
(МКТЈ)**

Одредбом члана 14 А Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине предвиђено је да тужилац за ратне злочине може предузети кривично гоњење на основу података и доказа прикупљених од стране тужиоца МКТЈ, те да се докази прикупљени или изведени од стране МКТЈ могу, након уступања, користити као докази у кривичном поступку пред домаћим судом, под условом да су прикупљени или изведени на начин предвиђен Статутом и Правилником о поступку и доказима МКТЈ, док се постојање или непостојање чињеница које се доказују тим доказима, цени у складу са чл. 18 ЗКП-а.

Из дописа шефа оперативног одељења Тужилаштва МКТЈ од 13.01.2009. године, а везано за изјаве сведока које су суду достављене 27.октобра 2005.године (на енглеском језику) и 9.децембра 2005.године (на босанско/хрватско/српском), суд је утврдио да Тужилаштво МКТЈ поседује аутентичне изјаве свих тих сведока које су саслушали њихови истражитељи. Када су суду 2005.године, те конкретне изјаве достављене, оне нису имале електронску оверу аутентичности, с обзиром на то да је процес електронске овере започео тек средином 2006.године. Што се тиче потписа и начина на који су изјаве узете, у складу са политиком Тужилаштва МКТЈ, исте су узете на енглеском језику, а сведоку је омогућен симултани превод на албански. На крају саслушања, изјаве су прочитане сведоцима и они су тада потписивали верзију на енглеском.

Из списка је утврђено да су изјаве прикупљене на начин предвиђен Статутом и Правилником о поступку и доказима МКТЈ од стране тужиоца МКТЈ и од њега овлашћених органа.

Дакле, у случају хашких изјава и сведока који нису дошли на претрес, не ради се о недозвољеним доказима, већ се исти могу користити. Стога је одбијен предлог одбране да се из списка издвоје записници о изјавама узетим од стране истражитеља МКТЈ и то како оних који су непосредно приступили на претрес, тако и оних који нису непосредно саслушани на претресу, јер одредбе Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине омогућавају коришћење ових доказа. Сходно томе, суд је на претресу одржаном дана 15.01.2009. године донео решење да се прочитају и записници о изјавама узетим од стране истражитеља МКТЈ, и то сведока Вјолце Бериша, Бардуља Бериша, Халита Берише, Зурагете Бериша, Мевљуде Бериша, Сејдиа Битићи, Бесима Колгеци, Зулфије Кући, Фазли Морине, Садику Севдије, Афида Љатифија, који нису приступили на главни претрес, а на основу одредаба члана 337 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП-а. Наиме, ради се о сведоцима који су одбили да сведоче, а живе на територији Косова, те њихово довођење није било могуће. Ове околности произилазе из повратница, као и из дописа УМНИК-а преко кога је суд такође покушавао да уручи позиве сведоцима.

У односу на сведоке који су приступили на главни претрес, а претходно су дали изјаве и хашким истражитељима, те су им исте и предочаване на претресу, суд је ове изјаве третирао као саставни део исказа сведока који су били предмет његове оцене.

Заштићени сведоци

Нови Законик о кривичном поступку, ступио је на снагу дана 10.06 2006. године, при чему су од тога дана почеле да се примењују само одредбе чланова 107, 110, 117-122 и члана 333-335 Одредбе чланова 117-122 овог Законика о кривичном поступку односе се на саслушање заштићеног сведока.

Пре главног претреса на којима су сведоци саслушавани, исти су подносили усмени захтев за одређивање статуса заштићеног сведока у смислу члана 118 став 1 Законика о кривичном поступку. Одлучујући о овим захтевима, сходно одредби члана 118 ЗКП-а, на посебном рочишту са којег је искључена јавност, у присуству сведока на кога се односи захтев и странака, суд је донео решење о одређивању статуса заштићеног сведока, садржај решења усмено саопштавао присутнима уз омогућавање окривљеном и браниоцу да оспоре оправданост мера заштите, којима се странке нису противиле.

Сведоци су образлагали свој захтев разлозима личне сигурности и безбедности, као и безбедности својих породица, наводећи да имају страх од евентуалне осуде јавности и средине у којима живе. У току главног претреса, суд је уз доделу мере заштите саслушањем сведока под псеудонимом из члана 117 став 3 тачка 4, саслушао три сведока.

Сведока под псеудонимом «А» суд је на главном претресу 04.12.2006. године, на његов захтев саслушао и уз меру заштите из члана 117 став 3 тачка 7 ЗКП – саслушање сведока одвијало се у посебној просторији, а публика је била визуелно одвојена непровидном завесом и није могла да види заштићеног сведока. На наведеном главном претресу адв. Вељко Ђурђић предложио је да му се писмено достави решење о примени мера заштите за сведока «А», међутим одредбом члана 118 став 3 ЗКП-а предвиђено је да ће суд одмах након одржаног рочишта донети решење о одређивању статуса заштићеног сведока, те садржај решења усмено саопштити лицима која су рочишту присуствовала, између којих је био и адв. Вељко Ђурђић. Такође одредбом члана 118 став 5 ЗКП-а, предвиђено је да ће само у случају када се одбија захтев из става 1 овог члана, овакво решење доставити подносиоцу захтева и неће га усмено саопштавати. Иначе против решења из члана 118 став 1 ЗКП-а, о одређивању статуса заштићеног сведока посебна жалба није дозвољена.

Сведоцима под псеудонимом «Б» и «Ц» суд је на њихов захтев, на главном претресу 05.04.2007. године, доделио мере заштите из члана 117 став 3 тачка 4 ЗКП.

Такође, суд је сведоку Коњиковац Стојану на његов захтев на главном претресу 06.03.2008. године (због евентуалних проблема који би његов исказ могао да проузрокује у његовом даљем раду као активног официра), одредио меру заштите из члана 117 став 3 тачка 1 ЗКП-а – искључење јавности са главног претреса.

Записници са посебних рочишта који садрже разлоге сведока за подношење захтева за доделу статуса заштићеног сведока, а са којих је искључена јавност, те решења суда о одређивању статуса заштићеног сведока, као и омоти са подацима о идентитету заштићених сведока у смислу члана 118 и 120 ЗКП-а су запечаћени и предати на чување истражном судији, са назнаком «заштита сведока-службена тајна-строго поверљиво».

Саслушање путем видеоконференцијске везе

Процесна могућност коришћења видеоконференцијске везе ради саслушања сведока који се током давања исказа не налази у просторији у којој се одржава суђење је уведен Законом о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине. Сврха овог правила се своди једино на потребу превазилажења немогућности да се обезбеди физичко присуство сведока на главном претресу. Када се врши саслушање путем видеоконференцијске везе тиме се физички одступа од начела непосредности, али суштински, па и у кривично процесном смислу се оно поштује јер се саслушање остварује путем техничке везе, током самог суђења, а сви учесници поступка могу да остваре ону врсту процесне комуникације са сведоком која је и иначе могућа када та лица дају исказ док су физички присутна у судници.

Одредбом члана 14 Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, предвиђено је да ако није могуће обезбедити присуство сведока или оштећеног на главном претресу, њихово саслушање може се вршити путем видеоконференцијске везе.

Како је сведок Агрон Бериша одбио да сведочи непосредно пред Већем за ратне злочине Окружног суда у Београду и прихватио је једино да сведочи путем видеоконференцијске везе, то је суд у смислу напред цитираног члана организовао његово саслушање преко видеоконференцијске везе на главном претресу дана 03.03.2008. године. У конкретном случају суд је нашао да је исказ сведока веома значајан за утврђивање чињеничног стања, тако да су по оцени суда задовољени сви критеријуми за прихватање оваквог начина саслушања сведока.

Вештачења

Током овог кривичног поступка обављена су одређена вештачења, те су дати налази и мишљења и то:

-налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 10.04.2006. године дат на основу анализе достављеног материјала у електронском формату (компакт диск-ЦД са ознаком «UNICTY 13/07/2004 Сува Река»), а који се односи на ексхумацију посмртних остатака са гробља Сува Река обављеног од стране Форензичког истражног тима Уједињеног Краљевства на захтев Међународног кривичног суда за бившу Југославију, а на околности да ли је извештај и

експертиза урађен у свему по правилима медицинске науке. (детаљнији налаз и мишљење дат је у наставку пресуде)

-налаз и мишљење др Предрага Тасовца неуропсихијатра и психолога др Наде Јанковић психолога, за сведока Ивицу Новковића од 11.06.2007.године, дат на предлог адв. Вељка Ђурђића, а на околности способности сведока да изнесе свој исказ, с обзиром да је комуникација са сведоком на главном претресу 04.06.2007. године била отежана и сведок је одавао утисак страха. Из налаза и мишљења утврђено је да је сведок Ивица Новковић просечне интелигенције и симплификоване структуре, која трпи висок степен егзистенцијалне стрепње која се поред его-центрираности простире и на стрепњу по своје непосредно окружење. Таква идеоафективна позиција се презентује кроз умерену депресивну епизоду у равни емоција и кроз конзистетан отпор и повлачење од околине, кроз бихејвиоралну раван, те испољава егосинтому (личности примерену) одлуку о конструкцији властите партиципације у судском процесу. Поменута стрепња је композит рационалног и ирационалног, тј.одлука о властитој некомпетентности, генерисана је афектом али и проценом која има везе са могућношћу реалне претње, што је преломљено кроз симплификовану структуру која то не може на адекватнији начин да обради. Сведок Ивица Новковић у односу на укупне капацитете личности није способан да поменуто стање превазиђе кроз примереније стратегије, те иако не постоје објективне немогућности у когнитивној и персоналној равни за учествовање у предметном процесу, у субјективној равни постоји снажан отпор који битно компромитује процесну способност именовано. На главном претресу одржаном 10.09.2007. године, судски вештаци су остали код свог налаза и мишљења од 11.06.2007. године и навели да је сведок Новковић донео одлуку да се рестриктивно понаша у овом процесу које није из свесне намере него из уплива емоционалности, односно његове стрепње, страха за властити живот. Прегледом није детектован ниједан недостатак било ког типа који би га дисквалификовао да може да изложи садржај типа који је потребан суду. Како је суд из налаза и мишљења судских вештака утврдио да је сведок способан да да исказ, наставио је са саслушањем сведока Новковић Ивице не прихватајући предлог да се чита исказ сведока из истраге, а исказ који је дао на главном претресу 04.06.2007. године издвоји.

-налаз и мишљење неуропсихијатра др Александра Јовановића и психолога др Наде Јанковић, за сведока под псеудонимом «А» од 17.10.2008. године, утврђено је да је у време критичног догађаја сведок био под дејством алкохола који је утицао, али не и у битном степену на његову способност чулног опажања чињеница и могућност примања утисака, схватања као и памћења и могућност репродуковања протеком

дужег временског периода. Алкохол је утицао, али не у битном степену на расуђивање и поступке именованог при чему је он упамтио суштину онога што се десило, премда је заборавио доста детаља. Уколико се пође од исказа који је сведок «А» приликом непосредног испитивања определио, да је критичном приликом попио 3 до 4 дцл жестоког пића (био је тежак око 80 кг, није пио пре критичног догађаја, не сећа се шта је и колико доручковао), може се рећи да је том приликом био у стању алкохолног пијанства средњег степена са концентрацијом алкохола од 1,76 до 2,35 промила алкохола у крви, које је утицало, али не и у битном степену на његову способност чулног опажања чињеница и могућност примања утисака, схватања, као и памћења и могућност репродуковања протеком дужег временског периода. Сведок «А» у садашње време не болује ни од какве душевне болести, заосталог душевног развоја или неке друге душевне поремећености, а која би могла да се одражава на његову способност памћења и његову способност репродукције упамћеног. У марту месецу 1999. године, тј.у време критичног догађаја сведок «А» је био у стању једноставног алкохолног пијанства које није имало карактер душевне болести, заосталог душевног развоја или неке друге душевне поремећености, а који би у битном степену утицали на његову способност памћења и његову способност репродукције упамћеног.

-налаз и мишљење неуропсихијатра др Александра Јовановића и психолога др Наде Јанковић од 17.10.2008. године за сведока под псеудонимом «Ц», дат на околности степена душевне развијености сведока с обзиром да је у критично време био млађе пунолетно лице. Из налаза и мишљења утврђено је да степен душевне развијености сведока «Ц» у време критичних околности одговарао је његовој животној доби, те је с тим у вези његова способност запажања, памћења, као и могућност репродуковања упамћеног протеком дужег временског периода очувана. Сведок «Ц» није особа која болује од неке душевне болести, заосталог душевног развоја или неке друге душевне поремећености, нити је неко од ових стања постојало у марту месецу 1999. године, нити се то одражавало на његову способност упамћивања и његову способност репродукције упамћеног.

-налаз и мишљење неуропсихијатра др Александра Јовановића и психолога др Наде Јанковић од 17.10.2008. године за сведока Недељковић Светозара, дат на околности степена душевне развијености сведока с обзиром да је у критично време био млађе пунолетно лице. Из налаза и мишљења утврђено је да је степен душевне развијености сведока Недељковић Светозара у време критичних околности одговарао његовој животној доби, те је с тим у вези његова способност запажања, памћења као и могућност репродуковања

упамћеног протеком дужег временског периода очувана. Сведок Недељковић Светозар није особа која болује од неке душевне болести, заосталог душевног развоја или неке друге душевне поремећености, нити је неко од ових стања постојало у марту месецу 1999. године, нити се то одражавало на његову способност упамћивања и његову способност репродукције упамћеног.

-налаз и мишљење неуропсихијатра др Александра Јовановића и психолога др Наде Јанковић од 17.10.2008. године за сведока Трајковић Трајка, дат на околности степена душевне развијености сведока с обзиром да је у критично време био малолетно лице. Из налаза и мишљења утврђено је да је степен душевне развијености сведока Трајковић Трајка, а у време критичних околности одговарао његовој животној доби, те је с тим у вези његова способност запажања, памћења као и могућност репродуковања упамћеног протеком дужег временског периода очувана. Сведок Трајковић Трајко није особа која болује од неке душевне болести, заосталог душевног развоја или неке друге душевне поремећености, нити је неко од ових стања постојало у марту месецу 1999. године, нити се то одражавало на његову способност упамћивања и његову способност репродукције упамћеног.

Суд је у потпуности прихватио налазе и мишљења судских вештака као стручне, аргументоване и дате по правилима струке.

Од стране Војногеографског института дат је налаз бр.1148-7 од 01.12.2008.године, а у вези одређивања раздаљина између назначених објеката на фотоскици подручја Суве Реке (која се налази у списима). На главном претресу дана 13.01.2009. године, с тим у вези у својству сведока, саслушан је мајор Станковић Саша који располаже стручном спремом која му омогућава да у конкретној ситуацији запази и правилно оцени одређене чињенице.

Издвојени записници

На главном претресу 05.02.2007. године издвојен је записник о саслушању Поповић Анђелка у својству грађанина сачињен од стране Тужиоца за ратне злочине 23.10.2005.године из разлога што је Поповић Анђелко саслушан од стране заменика тужиоца за ратне злочине након подношења захтева за спровођење истраге дана 03.10.2005.године. Како је Поповић Анђелко саслушан у својству грађанина од стране тужиоца за ратне злочине 23.10.2005. године, након поднетог захтева за спровођење истраге дана 03.10.2005. године, то је веће одлучило да овај записник издвоји, с обзиром да одредба члана 504 ЈЗКП, предвиђа да се

искази и обавештења која јавни тужилац прикупи у преткривичном поступку, могу корисити као доказ у кривичном поступку, мада се одлука не може заснивати само на њима.

На главном претресу дана 03.03.2009. године издвојен је записник о саслушању окр. Добривоја Витошевића у предмету Ки.В.9/05 од 04.04.2006. године, јер је на главном претресу дана 02.07. и 03.09.2008. године, промењен његов статус у овом кривичном поступку и да је саслушан у својству сведока. Исказ који је дат у својству окривљеног не сме се користити као доказ и суд је био дужан да га издвоји, а сходно члану 178 ЗКП-а.

Утврђено чињенично стање

Анализом и оценом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, као и наводима одбране оптужених суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама, сходно одредбама члана 18 и 352 ЗКП-а, нашао да су оптужени Репановић Радојко, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад и Петковић Мирослав извршили описане радње, у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци ове пресуде, при чему су поједине радње из оптужнице изостављене из чињеничног описа, будући да су остале недоказане, док је нашао да није доказано да су оптужени Митровић Радослав, Јовановић Ненад и Петковић Зоран извршили кривично дело које им је стављено на терет. У односу на опт.Папић Рамиза због одустанка заменика тужиоца за ратне злочине одбијена је оптужба.

Након свестране и брижљиве оцене доказа суд је **утврдио следеће:**

Инкриминисане радње предузете су за време оружаног сукоба, унутрашњег оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ – војске и полиције са једне стране и наоружане војне формације ОВК са друге стране, те истовремено међународног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО пакта. Унутрашњи оружани сукоб на пордучју АП КиМ сходно Закону о Војсци СР Југославије и наређења Генералштаба Војске Југославије рачуна се време од 23.03.1998. године, а завршетак са 25.06.1999. године. Међународни оружани сукоб започет је бомбардовањем територије СРЈ од стране Коалиције НАТО пакта на дан 24.03.1999. године, а са потписивањем војно техничког споразума дана 09.06.1999. године наступио је завршетак ратних дејстава између

Коалиције НАТО пакта и Војске СРЈ, а све према извештају Војне поште број 1122-01 од 22.02.2008. године.

Општина Сува Река налази се у југозападном делу АП Косово и Метохија и према извештају рада за 1999. годину Секретеријата у Призрену, произилази да је на дан 24.03.1999. године на подручју СО Суве Реке било око 75.000 становника, од тога 3.500 Срба, 1000 Рома, а остало чини шиптарско становништво.

Ослободилачка Војска Косова представљала је војну организацију са материјалним средствима и одговорном командом, што је овој формацији омогућавало да изводи континуиране и усклађене војне акције, те да осваја и контролише делове територије Косова и Метохије. ОВК је формирала оперативне зоне којима су руководили команданти штабова. Општина Сува Река је припадала Оперативној зони «Паштрик», а што је утврђено из студије која се односи на Оперативну зону «Паштрик», тзв.ОВК којој је припадала и општина Сува Река, достављене од БИА дана 30.01.2008. године под бројем 02-121. Седиште главног штаба Оперативне зоне «Паштрик» је било најпре у селу Брешанце општина Сува Река, а потом у селима Драгобиље и Ретимље општина Ораховац. Оперативну зону «Паштрик» сачињавало је пет бригада (121, 122, 124. и 125.) које су у свом саставу имале батаљоне, чете, водове и специјална одељења и сеоске – локалне штабове. 122. бригада је географски покривала и деловала на ширем подручју Малишева, општина Ораховац, као и деловима општина Суве Реке и Клине. 124. бригада са седиштем главног штаба у селу Ретимље, општина Ораховац, географски је покривала и деловала на ширем подручју општине Ораховац као и на деловима подручја општине Сува Река и Призрен.

Из дописа Министарства одбране Инт.бр.11-3 од 23.03.2005. године утврђено је да је **општина Сува Река у периоду 1999. године била у зони одговорности 549. мтбр**, са командом у Призрену. Командант бригаде у то време био је пуковник Божић Делић, а у зони одговорности поменуте бригаде није било паравојних јединица, док о томе да ли је било параполицијских немају сазнања.

Из дописа Министарства одбране Војнобезбедносна агенција бр.31.86-2 од 21.03.2006.године, утврђено је да је дана **25.03.1999.године, борбена група 5 (БГ-5), из састава 549. мтбр, у раним јутарњим сатима без задржавања прошла кроз Суву Реку и упутила се ка селу Раштане где је изводила борбена дејства на правцу Раштане-Студенчане-Самодража до 27.03.1999.године. Од 27.03. до 01.04.1999.године, наведена борбена група је вршила борбена дејства на**

правцу Самодража-Добродељане-Пагаруша. У самој Сувој Реци у наведеном периоду ВЈ није изводила никаква борбена дејства, нити је била на други начин ангажована, јер је град био под контролом снага МУП-а Републике Србије.

На дан 26.03.1999.године у самом граду Сува Река није било сукоба између војних и полицијских снага и припадника ОВК, а у том периоду су припадници ОВК имали своје положаје од села Раштане.

Такође извршен је увид у оригинал књигу дневних догађаја ОУП-а Сува Река која је вођена за период од 04.01.1996. године закључно са 25.05.1999. године, из које је утврђено да у периоду од 22. марта 1999. до 05. априла 1999. године **није евидентиран ниједан догађај.**

Да је оптужени Репановић Радојко починио радње описане под I - А, (наредба да се крене у напад и убијање албанских цивила, те да се лешеве убијених скупе и одвезу са лица места) суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок Вељковић Велибор саслушан у преткривичном поступку дана 05.03.2004. године, наводи да је у току 1999. године почетком бомбардовања био редован полицајац ОУП-а Сува Река. Обављао је послове станичне евиденције. Непосредни старешина био му је Радојко Репановић. Прве недеље бомбардовања командир станице Радојко Репановић наредио је да се иде од куће до куће и да се убијају Албанци у Сувој Реци. Тог дана опт.Репановић Радојко је рекао «идите тамо утоварајте и убијајте». Даље наводи да није чуо речи, али закључује јер опт.Репановић мирно гледа док су људе убијали, а након тога их товарили. Прво је убијен притвореник за кога је чуо да се причало да је пуцао на полицију, па је био приведен дан, два раније. Притвореника су из притвора извели «Јајце» (опт.Чукарић Слађан), Тановић и Петковић Мирослав. У дворишту полицијске станице је притвореник убијен, али није му познато ко га је убио. Након убиства притвореника убијали су и око кућа тражећи Шиптаре, те му је Репановић наредио «излази и иди и да се убија, да се утоварају мртви људи». Репановић Радојко му је рекао 10-так минута пре него што су људи побегли у правцу Занатског центра, да крене у сакупљање лешева. Кренуо је за једним камионом и утоваривао је мртве људе. На Рештанском путу ради утовара лешева био је са полицајцима резервистима, сећа се Новковић Ивице, а других лица не може да се сети. Први лешеве су били удаљени од зграде ОУП-а 50-так метара. Том приликом видео је цивиле како из кућа беже према Занатском центру, а за њима су пуцали Тановић и «Јајце», а мисли да је пуцао и опт.Петковић Мирослав. Било је мртвих, рањених, док су неки

успели да побегну у један кафић. После тога је отишао до Занатског центра, до пицерије у којој су се налазили цивили. Била је бачена бомба на цивиле, а преживели су поубијани. Да је била бачена бомба чуо је, а и видео је у пицерији када је сакупљао лешеве, лом од детонације. Отишао је када је било отприлике више од пола лешева утоварено. После тога су комуналци утоваривали, али не зна где су их одвезли.

Саслушан од стране заменика тужиоца за ратне злочине 22.09.2005. године, између осталог навео је да када је изашао из помоћне зграде у двориште чуо је јасну наредбу командира полицијске станице Репановић Радојка, за коју не зна како је гласила од речи до речи, али из које је јасно произишло да треба да се иде на Рештански пут у убијање албанских цивила, а тада је и издао наредбу да се лешеве убијених цивила утоваре на камион и склоне са лица места. Наводи да 15 минута пре него што је одлучио да се прикључи групи за сакупљање цивила који су били убијени у дворишту полицијске станице убијен један притвореник кога су из притвора извели «Јајце», Мирослав Петковић, пок.Тановић и Поповић Анђелко. Након тога креће у сакупљање лешева у коме су код пицерије учествовали и припадници Цивилне заштите.

Саслушан од стране хашких истражитеља 18.01.2006. године, наводи да је у првој недељи када је почело бомбардовање један Албанац био ухапшен и приведен у полицијску станицу јер се сумњало да је пуцао на полицију. Чуо је пуцањ из правца дворишта испред зграде ОУП-а. После 5 минута изашао је напоље и видео мртвог човека који је лежао у дворишту, старости између 50 и 60 година. Није му познато ко га је убио. Касније док је био у згради полиције чуо је командира Репановића који се у канцеларији обраћао групи полицајаца и рекао да треба да иду од куће до куће и да убијају албанске цивиле. Само је рекао да сви морају бити убијени. Репановић је и њему наредио да крене за њима и да убија, али је он то одбио.

Саслушан у претходном поступку дана 27.03.2006. године, наводи да му је командир станице опт.Радојко Репановић, наредио да се крене у убијање албанских цивила на Рештанском путу. Лично је чуо од командира да је рекао у смислу тога да и он крене у убијање Шиптара. Налазио се у дворишту полицијске станице, као и група полицајаца међу којима су били Чукарић Слађан, Радован Тановић, Петковић Мирослав, Мишко ДБ-јац и други. Није могао да се сети тачно речи које је командир том приликом изговорио. Није пристао да крене са том «групом за убијање» (а «група за убијање» је његов термин), која је кренула и почела да убија. Ушао је у дежурну службу и не може да се сети када је изведен притвореник, да ли је изведен док је био у дворишту

или док је био у дежурној служби. Притвореник је убијен док је сведок био у дежурној служби и убијање је почело од тог притвореника. На Рештанском путу на око 5 до 6 метара од пута скупљали су лешеве. Код кућа на Рештанском путу није улазио, а није скупљао лешеве иза кућа.

Сведок Вељковић Велибор саслушан на главним претресима 07, 08. и 09.11.2006. године, наводи да се критичном приликом, у јутарњим сатима налазио у помоћном објекту и око 12 сати изашао је из своје канцеларије и кренуо у просторије дежурне службе. Када је пришао до самих улазних врата његов тада претпостављени старешина Радојко Репановић, му је рекао, међутим не може да се сети како му је тачно рекао, али је хтео да га пошаље са једном групом људи у којој је био сада пок.Радован Тановић, Слађан Чукарић и Петковић Мирослав који су били наоружани аутоматским пушкама и стајали су у непосредној близини, фактички се мимоишавши са њим. Командир је био на метар од њега, на једно два метра од главног улаза у зграду, док је напред наведена група била на једно можда 2 метра испред командира који га тера да се прикључи групи људи која је негде кренула. У рукама су имали аутоматске пушке. Није желео да се прикључи тој групи. Улази у дежурну службу и после отприлике 5 минута из просторије за задржавање видео је да изводе притворено лице. Чуо је пуцањ, изашао напоље и видео да је мртав. Одмах затим група је наставила Рештанским путем и он их је посматрао испред полицијске станице (означавајући на скици Суве Реке место где пише «стаза полиције»). Група полицајаца почела је да пуца код куће ОЕБС и људи су почели да беже ка дворишту аутобуске станице. У том бежању људи су падали и било је мртвих. У међувремену из правца Призрена дошао је камион и паркирао се преко пута полицијске станице. Када је све то почело опт.Репановић Радојко је рекао да мора да се иде у утовар лешева.

Одлази по наредби Репановића у скупљање лешева, с обзиром да би даље супротстављање било, како он то наводи, опасно по њега јер је ипак то рат и ако се деси да се одбије било какво наређење може да настрада и од стране својих колега. Прве лешеве је скупљао на Рештанском путу, а потом је отишао до полицијске станице и чуо да има још лешева у неком локалу, у пицерији код аутобуске станице.

Упоређивањем свих напред наведених исказа сведока Вељковић Велибора може се видети да су, у највећој мери, у битним чињеницама, међусобно сагласни и да нема битних разлика. Сведок је доследан у погледу битних чињеница и околности, те је суд прихватио исказе сведока Вељковић Велибора у делу где наводи да је критичног дана оптужени Репановић Радојко одредио групу полицајаца и наредио им да крену у напад и убијање албанских цивила, а потом одредио и групу

полицајаца којој је издао наредбу да лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места, налазећи да су јасни и категорични у погледу наредбе. У склопу са исказом сведока Вељковић Велибора суд је ценио део одбране опт.Петковић Мирослава у којем наводи да је код пицерије видео припаднике полиције међу којима је препознао Вељковић Велибора и резервисту Недељковића. Такође и сведоци који су учествовали у изношењу тела из пицерије у својим исказима наводе да су ту били присутни полицајци међу којима су они само неке препознали. Суд је овакве исказе опт.Петковић Мирослава и сведока који су били присутни код пицерије и скупљали лешеве, а у којима се наводи присуство већег броја полицајаца, прихватио као истините, међусобно сагласне и уклопљене у једну логичну целину. Из напред наведеног несумњив је закључак суда да је управо опт.Репановић Радојко поред наредбе за напад и убиство албанских цивила одредио и групу полицајаца за скупљање лешева.

Сведок је више пута поновио тврдњу да не може тачно да наведе речи које је притом изговорио опт.Репановић Радојко, што је за суд **логично након протеча више година.**

Нема разлога не поклонити веру исказима сведока Вељковић Велибора који је и приликом **суочења са опт. Репановић Радојком, био убедљив и изричит у тврдњи** када му је категорично рекао «одлично знаш како је и шта је било, ја немам никаквог разлога овде да лажем. Кад сам ја излазио из тог помоћног објекта ти си био онде испред улаза у зграду станице и лепо знам ко је био ту, значи био је ту Тановић, Чукарић, Мики Петковић, за друге не могу тачно да се сетим, и лепо си, то сам више пута рекао, не могу да се сетим тачно како си рекао, али терао си ме да кренем са њима у некој акцији, међутим ја сам се сетио да је то неко убијање». (транскрипт аудио записа са главног претреса од 09.11.2006. године -стр.11,12,13/96)

Приликом суочења сведок Вељковић Велибор је обраћајући се Репановићу остао доследан и **био убедљив** да је притвореник био у полицијској станици.

Такође и на главном претресу дана 04.11.2008. године (транскрипт аудио записа са главног претреса стр. 88/106), с тим у вези сведок је био категоричан приликом обраћања опт.Репановићу изјавивши: «највећу глупост што сте направили то је за оног човека притвореника, што му нисте донели решење о задржавању. Два, три дана је био а дужни сте били да то урадите».

У овом делу, суд је исказ сведока Вељковић Велибора прихватио као убедљив и истинит не налазећи разлоге због чега би сведок неосновано теретио опт.Репановић Радојка, те да нема никаквог интереса да у погледу овог питања говори неистину. Суд налази да је сведок говорио о таквој ситуацији где он објективно нема потребе и разлога да било кога од оптужених лажно терети и да измишља нешто што се није догодило.

Да сведок Вељковић Велибор није ишао по сваку цену за тим да терети опт.Репановић Радојка, види се и по томе што се у пар наврата оглађивао у смислу да иако је наређење било од стране командира опт.Репановић Радојка, вероватно и он није одлучивао и да је чуо да је наређење стигло из Београда.

Објективно гледано тешко да је сведок Вељковић Велибор све то могао измислити, уколико те околности и детаљи нису имали упориште у стварним догађајима о којима он има непосредна сазнања.

Разумљиво је да се сведок није могао сетити који је тачан датум критичног догађаја, али зна да је то била прва недеља бомбардовања. Сведок је објаснио да када су га први пут приликом саслушања питали да ли може да се сети када је било убијање албанских цивила у Сувој Реци, исти им је рекао да не може да се сети дана када је то било, али зна да су били у просторијама станице. Нису се још увек изместили. То је била прва недеља бомбардовања, те су му том приликом рекли да је то било 26. марта, па је из тих разлога и приликом давања осталих исказа наводио као датум критичног догађаја управо 26.март.

Сведок Новковић Ивица саслушан у преткривичном поступку Кри.В.1/04 дана 05.03.2004. године, у претходном поступку Ки.В.9/05 дана 10.04.2006. године, као и на главним претресима 04.06. и 10.09.2007. године, наводи да је био у резервном саставу полиције. Описујући критични догађај наводи да не може да се сети који је дан био када је чуо од колега да је дошао у полицијску станицу код командира «безбедњак», висок човек у зеленој маскирној униформи. Не може да се сети да ли је са њим био један човек или двојица у униформи. Испред полицијске станице из правца Призрена дошла су два цивила са кратким аутоматским оружјем. Када је наишао чуо је од колега да је дошао «безбедњак», али није чуо о чему су разговарали он и командир. Командир Репановић Радојко одабрао је 10-так припадника полиције ОУП-а Сува Река, између којих су били Вељковић Велибор, сведок «А», «Јајце», Радован Тановић, када им је рекао да око полицијске станице претресу све албанске куће. Командир је наредио да се донесу и сви доказни материјали и да због сигурности испразне све куће око

полицијске станице. Сведок Новковић Ивица наводи да су били у белој кући у којој је био смештен ОЕБС и то једна група је била испред беле куће а друга позади, да су у тој кући нађене неке касете и ЦД које су после предали у станицу, а у тој кући никога нису затекли. Кад су изашли из куће том приликом су убијени људи иза куће. Не може да каже тачно ко је те људе убио, а познато му је да су тамо били Тановић и «Јајце». За људима који су бежали од беле куће ка Занатском центру се пуцало. За њима су пуцали Тановић и «Јајце» и у том бежању су пали један човек и жена, како каже, мисли да су муж и жена, али није сигуран.

После тога су се вратили у полицијску станицу. Не може да се сети да ли су се вратили «Јајце», Тановић и сведок «А», али се сећа да су се вратила и та два цивила. Потом га је командир одредио као обезбеђење да иде са овим цивилима, према селу Раштане и да се скупе лешеве, а након тога утоваре у камион. Командир је одредио да у обезбеђењу са њим буде и Вељковић Велибор и Поповски Јовица. Не може да се сети да ли је био још неко. Наведена двојица цивила су кренула камионом. Покупили су лешеве иза тзв.беле куће. Било је и запаљених лешева и старих више дана. Том приликом када су пошли да скупљају лешеве, горе наведеног мушкараца и жене за које мисли да су муж и жена, није било.

Сведок «А» саслушан у преткривичном поступку дана 04.03.2004. године, те од стране заменика тужиоца за ратне злочине дана 21.07.2005. године, у претходном поступку дана 14.03.2006. године, као и на главним претресима одржаним дана 05, 06. и 07.12.2006.године, 10.01.2007. године, те 03. и 04.11.2008. године, наводи да је у време почетка бомбардовања био припадник резервног састава полиције и радећи у патроли разносио је храну и муницију на терен. Са њим у патроли били су Чукарић Слађан, Тановић Радован и Петковић Мирослав. Датума се тачно не сећа, али зна да када су се једном приликом вратили са терена из Ћиновца испред полицијске станице наишао је «Чегар 1». Помоћник командира станице Јовановић Ненад га је поздравио, али је овај почео да виче на њега «шта радите ви ту, шта гледате, шта чекате» и у том тренутку из два полицијска камиона кренуло је 40 до 50 људи лево и десно у две групе, раширили се у стрелце и кренули Рештанским путем према кућама у којима су живели Албанци Берише. Камиони су дошли из правца Призрена, а људи су били обучени у маскирно зелене и плаве униформе, а на рукаву су имали траке. «Чегрови» су били Посебна јединица полиције. «Чегар 1» је дошао возилом плаве боје «ландровер». Када се «Чегар 1» обратио помоћнику командира Јовановић Ненаду исти је одједном рекао «ајде, ајде, крените», те су они онако изгубљени не знајући ни шта ни где

кренули низ Рештански пут у прве куће где су били припадници ОЕБС-а. Притом је мислио да ће претходно да избацују људе испред кућа.

Суд је ценио исказе сведока Новковић Ивице и сведока «А», у делу у коме су на различите начине описали шта је претходило одласку на Рештански пут и њихово присуство код куће ОЕБС. Сведок Новковић Ивица објашњава да га је опт.Радојко Репановић послао са групом од 10-так полицајаца али наредивши им да око полицијске станице само претресу и донесу све доказне материјале, те због сигурности испразне све куће око полицијске станице, док сведок «А» наводи да након што је наишао «Чегар 1» и обратио се помоћнику Јовановић Ненаду речима «шта чекате, шта гледате», те кад им је Јовановић рекао «ајде, ајде», сведок заједно са опт.Петковић Мирославом, Чукарић Слађаном и пок.Тановић Радованом креће Рештанским путем и долазе до куће у којој је био смештен ОЕБС, а потом и код пицерије у Занатском центру.

Међутим, суд налази да су искази у овом делу неубедљиви, непрхватљиви и нелогични и да су се сведоци трудили да својим исказима сведу на минимум или пак на другачији начин опишу своје присуство и учешће у критичним догађајима, који су се током њиховог боравка стварно десили. Ово све из разлога страха од евентуално своје кривично правне одговорности, обзиром да су управо они отишли са одабраном групом полицајаца од стране командира опт.Репановић Радојка, и били присутни код кућа породице Бериша где су лишени живота одређени чланови те породице.

Овакви искази сведока демантовани су исказом сведока Вељковић Велибора који је био доследан и изричит у тврдњи да је опт.Репановић Радојко наредио припадницима ОУП-а Сува Река да крену у напад и убијање албанских цивила, те суд није нашао разлоге да не поклони веру сведоку Вељковић Велибору.

Ценећи исказе сведока Новковић Ивице у делу у којем је навео да је код командира дошао «безбедњак», висок човек у зеленој маскирној униформи, да му није познато о ком лицу се ради и да га је тада први и једини пут видео, те и исказ сведока «А» од 03.11.2008. године (транскрипт аудио записа са главног претреса од 03.11.2008.године, стр.80/101), који је на питање «да ли зна ко је безбедњак», одговорио да је то Мишко Нишавић кога је на главном претресу дана 05.12.2006. године описао као нижег, пунијег човека, са брковима и проћелав кога никада није видео у униформи. Суд на несумњив и поуздан начин није могао да утврди ко је «безбедњак» и о ком лицу се тачно ради.

Суд је ценио исказ сведока Вељковић Велибора у делу где детаљно наводи да је тог критичног дана 26.03.1999. године скупљао лешеве и на Рештанском путу као и исказ сведока Новковић Ивице који такође тврди да је истог дана скупљао лешеве не Рештанском путу, те је овакве исказе у овом делу прихватио као убедљиве и сагласне.

Суд је ценио исказ сведока Новковић Ивице у делу где наводи да га је опт.Репановић тог критичног дана одредио са Вељковић Велибором и Поповски Јовицом да као обезбеђење крене са цивилима у скупљање лешева на Рештанском путу и да су том приликом покупљени лешеве иза беле куће који су били **запаљени**, те исказ сведока Вељковић Велибора да је тог критичног дана и сведок «А» био одређен за скупљање лешева. С тим у вези, из исказа сведока Поповски Јовице саслушног на главном претресу дана 01.12.2008. године, иначе у то време припадник резервног састава ОУП-а Сува Река, **утврђено је** да 26. марта **није био у Сувој Реци**, већ на пункту у Ћиновцима и Топличанима, где је отишао 25. марта, а вратио се након пет до шест дана. Након повратка са пункта био је послат од стране командира Репановића у обезбеђење увиђајне екипе код куће где су били угљенисани лешеве. Са њим у обезбеђењу увиђајне екипе били су и Вељковић Велибор, Новковић Ивица, сведок «А» и Тановић Радован. Суд је овакав исказ сведока Поповски Јовице прихватио као истинит и у складу са записником о увиђају од 30.03.1999. године из ког је утврђено да је увиђај обављен у дворишту између кућа Фаика и Весела Бериша где су се налазила угљенисана тела.

Такође из исказа сведока «А» утврђено је да тог критичног дана **није скупљао лешеве** са Вељковић Велибором, при којој тврдњи је остао категоричан и приликом суочења са сведоком Вељковић Велибором на главном претресу дана 04.11.2008. године (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.11.2008. године, стр.92-93/106), а које исказе је суд прихватио као истините, уверљиве и у складу са осталим изведеним доказима којима је на несумњив начин утврђен след догађаја критичног дана (о чему ће детаљније бити речи у наставку пресуде).

Са напред наведеног, исказе сведока Новковић Ивице и Вељковић Велибора, суд у овом делу није прихватио, налазећи да су резултат помешаних дана и догађаја. Сведоци *стављају два догађаја из два дана у један дан*. Несумњиво је утврђено из изведених доказа (о којима ће бити више речи у наставку образложења пресуде), да се убиство породице Бериша догодило 26. марта 1999. године и да су и тог критичног дана Вељковић Велибор и Новковић Ивица били са цивилима и скупљали лешеве и на Рештанском путу. Такође је утврђено да је 30.

марта 1999. године био увиђај код куће Бериша где су се том приликом налазила угљенисана тела, као и код столарске радионице (што је утврђено и из записника о увиђају од 30.03.1999. године и извештаја Гогић Љубише од 01.04.1999. године, као и из исказа саслушаних сведока, чланова увиђајне екипе СУП Призрен), коме су **као обезбеђење** присуствовали и припадници ОУП-а Сува Река. Сам опт.Репановић наводи да је Вељковић Велибора упутио на задатак обезбеђења увиђајне екипе на Рештанском путу са Поповски Јовицом, Новковић Ивицом и патролом.

За суд је логично да су сведоци Вељковић Велибор и Новковић Ивица помешали дане, с обзиром на дешавања и број догађаја, те да је и из исказа сведока «А» дат у преткривичном поступку 04.03.2004. године, утврђено да су ту сваки дан скупљали лешеве.

С тим у вези суд је и из исказа сведока Мухарем Шаље дат на главном претресу дана 05.12.2007. године, утврдио да је било убиства албанских цивила и дана 25. марта 1999. године, и то **у столарској радионици и испред** столарске радионице. Такође суд је и из заисника о увиђају од 30.03.1999. године, утврдио да је обављен увиђај и у столарској радионици «Тријеза», где су пронађена 4 тела.

Међутим суд се није упуштао у оцену напред изведених доказа (евентуално убиства пре 26.03.1999. године), с обзиром да се из њих не утврђују догађаји и радње које су оптуженима у овом кривичном поступку стављене на терет, а конкретан догађај није обухваћен оптужницом.

Приликом оцене исказа сведока «А», сведока Новковић Ивице и сведока Вељковић Велибора, суд налази да су мање недоследности и непрецизности без значаја за другачију одлуку у овој кривично правној ствари, те не могу да буду разлог за закључак да је целокупно сведочење сведока непоуздано.

Опт.Петковић Мирослав у својој одбрани наводи да том критичном приликом када су се вратили из Ћиновца, он, Чукарић Слађан, сведок «А» и пок. Тановић Радован налазили су се испред ОУП-а Сува Река. На путу код полицијске станице видео је два камиона паркирана у правцу Приштине. Када су изашли из блиндираног возила УАЗ видео је непознате јединице у зеленим маскирним униформама, развијене у стрелце да се крећу Рештанским путем, а видео је и нека лица како истрчавају из станице полиције, те га је Тановић повукао за руку и рекао «хајде кренимо нека акција је у току». Прешао је пут

заједно са Тановић Радованом, Чукарићем и сведоком «А», као и са два, три човека у маскирним униформама.

Опт. Чукарић Слађан у својој одбрани наводи да му је критичном приликом пок.Радован Тановић рекао да дође до беле велике куће. Опт.Репановић Радојка критичном приликом није видео.

Одбране опт.Петковић Мирослава и опт.Чукарић Слађана у делу који се своди на то да су критичном приликом оптужени били присутни на критичном месту јер им је Тановић рекао да крену не знајући шта се дешава, *суд није прихватио* налазећи да су неискрене, неубудљиве и срачунате на избегавање кривично правне одговорности, а с друге стране срачунате и да помогну опт. Репановић Радојку да избегне кривично правну одговорност. Ово имајући у виду изведене доказе, пре свега исказ сведока Вељковић Велибора, као и обављено суочење на главном претресу дана 04.11.2008.године, између опт.Петковић Мирослава и сведока Вељковић Велибора (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.11.2008. године, стр.97-99/106), при чему је сведок Вељковић Велибор категорично остао при свом исказу да су у дворишту полицијске станице били присутни опт.Петковић Мирослав и опт.Чукарић Слађан када је опт.Репановић Радојко издао наредбу за напад.

Да је опт.Петковић Мирослав био припадник резервног састава ОУП-а Сува Река, суд је утврдио пре свега из исказа опт.Петковић Мирослава, као и осталих оптужених и саслушаних сведока припадника полиције ОУП-а Сува Река. Суд је имао у виду списак припадника 101.Втод Сува Река, вођен од стране Војног одсека Врање за 1999. годину, достављен од Министарства одбране – Војнобезбедносна агенција Стр.пов.бр.684-1 од 16.01.2009. године, из којег произилази да се између осталих припадника ТО дана 25.03.1999. године, у РЈ јавио и Петковић Лазара Мирослав. Међутим, и сам опт. Петковић Мирослав на главном претресу 03.03.2009. године, наводи да га је `98. године, ради испомоћи преузео ОУП. Везано за напред наведено, суд је имао у виду и одредбу члана 27 Закона о унутрашњих пословима који је био на снази у време НАТО бомбардовања, а којим је предвиђено да се Министарство унутрашњих послова за рад у случају непосредне ратне опасности и рата попуњава војним обвезиницима који су распоређени у резервни састав министарства.

Неспорно је да је опт.Чукарић Слађан био активан полицајац, као и сада пок.Тановић Радован и сведок Вељковић Велибор, док су сведоци Новковић Ивица и сведок «А» били припадници резервног састава.

Уосталом њихова својства нису ни оспоравана током овог кривичног поступка.

Што се тиче **наређења** исто не мора бити у посебној форми, већ се може издати на читав низ различитих начина, **те се може доказивати и околностима**. Присуство командира овде опт.Репановић Радојка у самој полицијској станици и у дворишту исте, критичном приликом када се по казивању сведока Вељковић Велибора ту налази већи број припадника и активног и резервног састава ОУП-а Сува Река, између осталих и Петковић Мирослав, Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован, који са оружјем крећу ка албанским кућама на Рештанском путу, а сведок Вељковић Велибор са одабраном групом по наредби командира Репановића креће у сакупљање лешева, представљају околности и из којих је суд на несумњив и поуздан начин, у склопу са исказом сведока Вељковић Велибора, који је у делу који се односи на наредбу опт.Репановић Радојка прихваћен као уверљив, логичан и искрен, утврдио да је опт. Репановић Радојко издао наредбу да се крене у напад и убијање албанских цивила, те да се лешеви убијених скупе и одвезу са лица места.

Суд је на несумњив начин утврдио изведеним доказима током овог кривичног поступка, саслушањем сведока, те пажљивим праћењем редоследа догађаја, организовања и предузимања синхронизованих радњи, да је целокупна акција по наредби опт.Репановић Радојка прецизно изведена од почетка до краја.

Суд је брижљиво ценио одбрану опт.Репановић Радојка у делу у коме је навео да је критичног дана и у критично време имао обавезе око измештања полицијске станице и да је био у обиласку пунктова, те овакву одбрану суд није прихватио налазећи да је оповргнута изведеним доказима током овог кривичног поступка и то исказима сведока Вељковић Велибора и Новковић Ивице који су децидирано и сагласно говорили о његовом присуству у полицијској станици критичном приликом и у критично време.

Такође суд је у склопу одбране опт.Репановић Радојка саслушао велики број сведока полицајаца који су по сопственом казивању били на пунктовима у Ђиновцима и Топличанима и то сведоке Поповић Анђелка, Јокић Славољуба и Поповски Јовицу који наводе да их је командир обишао **25-тог или сутрадан 26-тог**. Сведоци Гогић Милосав, Милојевић Ратомир, Аризановић Зоран, Јанковић Крунислав, Недељковић Звонко и Нојић Ђура **сагласно су изјавили** да их је **командир обилазио током њиховог боравка на терену**, за тих седам до десет дана, **али нису могли да одреде ког тачно дана**. И сведок

Бојовић Дејан мисли да их је командир обилазио, али у то није сигуран, док Фатић Милован и Казих Крунислав нису могли децидирано да потврде да ли их је оптужени обилазио. Значи сведоци нису могли децидирано да потврде да је критичног дана и у критично време опт.Репановић Радојко дошао да их обиђе, а које је исказе суд прихватио као истините и логичне с обзиром на протек времена.

Одбрану опт.Репановић Радојка који се децидирано сећа да је управо дана 26. марта 1999. године, у критично време био у обиласку пунктова, *суд није прихватио* налазећи да је неубудљива, нелогична и срачуната на избегавање кривично правне одговорности, те оповргнута изведеним доказима током овог кривичног поступка, а пре свега исказом сведока Вељковић Велибора који је прихваћен као доследан, уверљив и истинит. Сведок је у свим својим исказима био категоричан у тврдњи да је управо опт.Репановић у критично време и на критичном месту издао наредбу за напад и убиство албанских цивила, као и да се лешеви склопе са лица места.

Суд је ценио део одбране оптуженог Репановић Радојка, где наводи да не зна са сигурношћу да ли га је тог дана или претходног, припадник Државне безбедности Нишавић Милорад обавестио да има података и сазнања да у кући где је боравила мисије ОЕБС-а, на Рештанском путу, **постоји неки уређај – локатор**, а који су поставили посматрачи који су претходних дана отишли, те с обзиром да тај локатор има тачне координате, постоји опасност да може бити гранатирана полицијска станица. У преподневним сатима оптужени је послао групу полицајаца да само изврше преглед у наведеној кући.

Међутим, налази да је то било управо 26. марта 1999. године, с обзиром на исказ сведока Новковић Ивице који је суд прихватио као истинит и уверљив, који је изричит у тврдњи да су тог дана када их је послао Репановић Радојко убијени неки људи иза беле куће, те у сагласности и са исказом сведока Вељковић Велибора чији искази се уклапају у једну логичну целину.

Да се критични догађај одиграо 26. марта, суд је утврдио из исказа оштећене Шурете и Вјолце Бериша, као и сведока Агрона Бериша и Бардуља Бериша, чији су искази прихваћени као истинити и уверљиви, а који су децидирано навели да је страдање чланова њихових породица било управо 26. марта.

Неубудљива је и нелогична одбрана опт.Репановић Радојка у делу где наводи да је послао групу полицајаца да изврши само преглед куће у којој је био смештен ОЕБС (Фаиковој кући коју су користили чланови

породице Фатона и Нецада Берише), а нелогичност се огледа у чињеници да група полицајаца након што није затекла никога у кући, исту је запалила и кренула одмах ка кући Весела Берише која је била иза управо тражећи чланове породица Бериша које су лишили живота (о чему ће у наставку пресуде бити више речи). Из напред наведеног произилази несумњив закључак да је опт.Репановић Радојко издао јасну наредбу за напад и убиство албанских цивила.

Ценећи део одбране опт.Репановића да је по његовом сећању послао друге полицајце, а не аутопатролу, и то само ради прегледа куће у којој је била смештена мисија ОЕБС-а, суд није прихватио налазећи да је оваква одбрана неубедљива, нелогична, а и срачуната на избегавање кривично правне одговорности. Ово из разлога што је оваква одбрана и **демантована делом исказа сведока Новковић Ивице** који је навео да је управо тога дана када је њих десетак опт.Репановић Радојко упутио до куће у којој је био смештен ОЕБС, убијено неколико људи, а иза куће су том приликом били између осалих пок.Тановић Радован, «Јајце» (Чукарић Слађан) и сведок «А» који су иначе били **чланови аутопатроле**. Такође, и сведок Вељковић Велибор у свом исказу који је суд прихватио у делу у коме наводи да је управо опт.Репановић одабрао групу од 10-так полицајаца међу којима су били и чланови аутопатроле пок.Тановић Радован, Петковић Мирослав, Чукарић Слађан и сведок «А», а што је у сагласности и са делом исказа сведока Новковић Ивице који је навео да су управо ова лица била иза куће ОЕБС-а када су се убиства десила.

С обзиром на све напред изведене доказе, суд је на несумњив начин утврдио да је опт.Репановић Радојко одредио групу сачињену од 10-так припадника активног и резервног састав ОУП-а Сува Река, у којој су се налазили опт. Чукарић Слађан, опт.Петковић Мирослав и сада пок. Тановић Радован и друга НН лица, наредио им да крену у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Рештанског пута, беришанско насеље, где су се налазиле куће у којима су живееле породице Бериша и друге албанске породице, а потом одредио другу групу припадника полиције ОУП Сува Река којој је издао наредбу да заједно са припадницима Цивилне заштите лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места.

Да су оптужени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав заједно са сада пок.Тановић Радованом учинили радње описане под I – Б 1), (извођење притвореног лица од стране опт.Чукарић Слађана, опт.Петковић Мирослава и пок.Тановић Радована и

убиство притвореника Ељшани Абдулаха од стране опт.Чукарић Слађана), суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок Вељковић Велибор у преткривичном поступку дана 05.03.2004.године, наводи да су притвореника који је био приведен дан или два раније, из притвора извели «Јајце», Тановић и Петковић Мирослав, те је био убијен у дворишту полицијске станице, међутим сведок не зна ко га је убио, али је чуо пуцањ.

Када је сведок саслушан у претходном поступку дана 27.03.2006. године, навео је да је **прво убиство било убиство једног Шиптара** који је био задржан дан, два или три пре тога у полицијској станици, јер је како је чуо да се причало, пуцао на полицију. То лице је било старости између 50 и 60 година. Када је изведен, чуо је пуцањ из аутоматске пушке. Није видео ко је пуцао. У сваком случају када је убијен, сведок је био у просторији дежурне службе, а не зна тачно ко је извео тог човека из притвора.

На главним претресима дана 07.08. и 09.11.2006.године као и 04.11.2008. године, сведок наводи да када је ушао у просторије дежурне службе где је и био и Милован Гогић, дошли су полицајци, али не може да се сети тачно ко је био, узели су кључ од просторије за задржавање који се налазио на чивилуку. Просторија за задржавање налазила се отприлике на 3 метра од дежурне службе, видео је када је притвореник изведен и одмах након тога је чуо пуцње из правца дворишта (транскрипт аудио записа од 07.11.2006. године, стр.86-87/112). Од ранијих изјава прошло је више година и неке ствари, иако су битне, већ је заборавио.

Сведок Ђорђевић Новица саслушан у преткривичном поступку 29.06.2005. године, у претходном поступку 20.02.2006. године и на главним претресима дана 01.02.2007. и 04.11.2008.године, наводи да су на звоник отишли Милојевић Небојша, Фатић Милован и он ујутру 25.03. око 8 или 9 часова. Тамо бораве цео дан и ноћ. Имали су наређење да осматрају део који захвата њихов поглед у правцу аутобуске станице и један део који се видео према станици полиције, ветеринарска станица која се такође видела и део који се зове «Слођ», тј. део насеља гледано у правцу пута за Призрен са леве стране, док је са десне стране била аутобуска станица. **26.марта** сведок је и даље на звонику са Небојшом и Фатићем, те наводи да је нешто пре 12 Милојевић отишао да узме сендвиче у станицу полиције, док је Фатић Милован пре тога отишао, а где је отишао сведок не зна јер га више није видео. У преткривичном поступку 19.06.2005. године наводи да када је Милојевић дошао обавестио га је да ће неко да ликвидира Ељшани

Абдулаха, а на главном претресу дана 01.02.2007. године објашњава да му Милојевић Небојша није рекао име лица које ће ликвидирати, а које је он препознао када је било изведено из дворишта полицијске станице, а извео га је полицајац «Јајце», а његово је име Чукарић Слађан. Довео га је до куће у којој је раније био ОЕБС, а то је кућа Нецада Берише и ту га је убио, пуцао му у груди, па је пришао и још један метак испалио. Наводи да се притворено лице звао **Абдулах Ељшани и лично га је познавао**. Претходног дана, **тј.25. марта улазио је у зграду полицијске станице и видео наведено лице** наслоњено поред зида и том приликом није био везан, био је сам и никога није било поред њега. Није му прилазио.

Даље у свом исказу сведок наводи да је на удаљености од 100 до 150 метара видео да «Јајце» убија Абдулаха, и том приликом нико није био око њега, а потом су се ту појавили Петковић, Тановић и тројица у цивилу.

Сведок Милојевић Небојша саслушан у преткривичном поступку 09.06.2005. године наводи да је наредбу да оде на звоник добио од старешина и на звонику је био поподне око 16 часова, не зна датум, али мисли сутрадан у односу на почетак бомбардовања. Стражарио је са Ђорђевић Новицом два или три сата, а затим је отишао. Ђорђевић Новица је остао да преноћи. Док је био на звонику за то време није приметио ништа необично да се дешава у Сувој Реци. Ништа му није познато за притвореника. Саслушан у претходном поступку дана 05.03.2006. године као и на главном претресу 05.03.2007. године, наводи да није добио никакво задужење нити наређење да оде на звоник, већ је тамо отишао самоиницијативно јер се плашио бомбардовања, те је мислио да ће ту бити најбезбеднији. Задржао се само два, три сата и за то време ништа се није дешавало. Није чуо нити има сазнања да је неко лице у оквиру станице евентуално било задржано, тј. притворено.

Након што му је суд предочио исказ сведока Ђорђевић Новице у делу где наводи да су он, Милојевић Небојша и Фатић Мирован по наређењу отишли на звоник, те да је Милојевић отишао у станицу по сендвич и када се вратио на звоник, рекао да ће сада извести притвореника и ликвидирати, да је било пуцњаве, да су залегли, а када су се подигли видели су и рањена лица и једну жену како вуче једног човека, а да је Милојевић и прокоментарисао «ова жена је још жива», сведок Милојевић Небојша наводи да је то лаж.

Суд је обавио и суочење између сведока Милојевић Небојше и Ђорђевић Новице (транскрипт аудио записа са главног претреса дана 02.03.2009. године, стр.62-65), те је сведок Ђорђевић Новица категорично

и у потпуности остао код свог исказа рекавши да могу да иду и на детектор лажи. Приликом суочења сведок Милојевић Небојша је остао при својим наводима да критичном приликом није био на звонику и није видео спорна дешавања тога дана.

С обзиром на напред наведено *суд није прихватио* као поуздан и убедљив исказ сведока Милојевић Небојше. Суд је стекао несумњив утисак да је сведок Милојевић Небојша својим исказом хтео да помогне оптуженима као својим колегама полицајцима да избегну кривично правну одговорност. Исказ сведока Милојевић Небојше је у потпуности демантован исказом сведока Ђорђевић Новице који је у овом делу суд прихватио као детаљан, доследан и упечатљив.

Да је у полицијској станици било притворено лице исказ сведока Ђорђевић Новице, поткрепљен је и исказом сведока Вељковић Велибора. Околност да сведок Вељковић Велибор наводи да је притворено лице лишено живота у дворишту полицијске станице, при чему је остао категоричан и након суочења са сведоком Ђорђевић Новицом (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.11.2007. године, стр.94-95/106), не доводи у сумњу тврдњу сведока Ђорђевић Новице да је Абдулах Ељшани лишен живота код куће Нецада Берише. По оцени суда ово је резултат памћења различитих детаља истог догађаја, као и великог броја преживљених догађаја. Животно је да је сведок Вељковић Велибор заборавио и помешао неке детаље самог догађаја, а што је и последица протекла времена да одређене сегменте сећања тачно и у потпуности интерпретира. Чињеница да је сведок помешао неке детаље самог догађаја, често је последица и претрпљене трауме, о чему је сведок и сам говорио приликом саслушања код заменика тужиоца за ратне злочине 22.09.2005. године, наводећи да је то за њега био страشان догађај и да тако нешто у животу није видео. Међутим, то не значи да је услед тога обеснажено његово сведочење о главним чињеницама које су прихваћене као убедљиве, нити поједине неподударности исказ чине непоузданим.

Да су притвореника извели опт.Чукарић Слађан, опт.Петковић Мирослав и пок.Тановић Радован, суд је утврдио из исказа сведока Вељковић Велибора дат у преткривичном поступку дана 05.03.2004. године, који је прихватио као истинит и уверљив, а чињеница да сведок у каснијим својим исказима наводи да се не сећа ко је притвореника извео, није од утицаја на другачију одлуку суда с обзиром да његов исказ из преткривичног поступка није ничим доведен у сумњу. Разлике у исказима сведока Ђорђевић Новице и Вељковић Велибора у делу где сведок Ђорђевић Новица наводи да види «Јајцета» који изводи притвореника из дворишта полицијске станице, а сведок Вељковић

Велибор види опт.Петковић Мирослава, пок.Тановића и опт.Чукарић Слађана да из притвора изводе притворено лице, по налажењу суда су логичне јер је могућност опажања догађања зависила и од места на коме су се сведоци налазили и тренутка њиховог опажања.

Да је притвореник који је лишен живота од стране опт.Чукарић Слађана, управо Ељшани Абдулах, суд је утврдио из доследног и категоричног исказа сведока Ђорђевић Новице који до детаља објашњава место и начин лишавања живота Ељшани Абдулаха, од стране опт.Чукарић Слађана испред куће Нецада Берише (ОЕБС). Суд је нарочито имао у виду да је сведок Ђорђевић Новица рођен у Сувој Реци где је живео и радио у фабрици «Балкан белт» заједно са Ељшани Абдулахом, кога је добро познавао. С обзиром на наведено суд налази да је исказ сведока Ђорђевић Новице истинит, уверљив и доследан, те га је као такав у том делу прихватио.

Суд је ценио и исказе сведока Гогић Милована дате у преткривичном поступку 10.06.2005. године, у претходном поступку дана 11.01.2006. године и на главном претресу 11.01.2007. године и 03.10.2008. године, који је у критичном периоду био вођа смене дежурне службе и задужен за притворску просторију, у делу где наводи да у критично време нису имали у ОУП-у Сува Река притворено лице. Међутим, у овом делу исказе наведеног сведока суд није прихватио налазећи да су демантовани пре свега исказом сведока Вељковић Велибора који је био категоричан и убедљив, те детаљно описао извођење притвореног лица из просторије за задржавање ОУП-а, наводећи да се кључ те просторије налазио на чивилуку изнад вође смене дежурне службе, одакле је и узет, откључано и лице је одатле изведено напоље. Наведени део исказа сведока Вељковић Велибора суд је прихватио као истинит и уверљив.

Стога суд налази да је исказ сведока Гогић Милована, који је био полицајац ОУП-а Сува Река и управо задужен за притворено лице, срачунат на евентуално избегавање кривично правне одговорности, као и да помогне овде окривљенима, његовим колегама.

С обзиром на све напред наведено **суд је ценио део одбране опт.Петковић Мирослава** дате на главном претресу 06.10.2006. године (транскрипт аудио записа са главног претреса стр.30-31/116) да му није познато да је било притвореника у полицијској станици. Такође и део одбране да је приближавајући се једној белој кући у којој су били верификатори, тј. мисија ОЕБС-а (кућа Фаика Берише), **чуо пуцањ, и видео једно тело које је лежало код саме куће.** Међутим, суд налази да је у овом делу одбрана оптуженог нелогична и срачуната на

избегавање кривично правне одговорности, а код чињенице да је управо он са опт.Чукарић Слађаном и Тановић Радованом извео притвореника, а што је утврђено из исказа сведока Вељковић Велибора датог у преткривичном поступку дана 05.03.2004. године, који исказ је прихваћен као истинит и уверљив.

Суд је ценио део одбране опт.Чукарић Слађана где наводи да није лишио живота Абдулаха Ељшанија, те да се са раздаљине звоника цркве и куће (Фаика Берише) **не може препознати лице у униформи.** Међутим, **овакву одбрану суд није прихватио.** Ово имајући у виду извештај Војногеографског института Београд број 1148-7 од 01.12.2008. године, из којег је утврђено да су одређена растојања између објекта у Сувој Реци и то између осталих цркве и објекта (куће Фаика Берише-ОЕБС) са растојањем од 127 метара. Такође, и из таблице видљивости и чујности «Приручника за војника пешадије» достављене од стране Министарства одбране ВБА, пов.бр.8386-2 од 13.06.2008. године, утврђено је да су лице, очи или појединости на одећи видљиви дању на 100-150 метара. Напред наведено поткрепљује исказ сведока Ђорђевић Новице, који је у свим својим исказима категорично и доследно тврдио да са звоника препознаје управо опт.Чукарић Слађана, као лице које је лишило живота управо оштећеног Ељшани Абдулаха, а које исказе је суд прихватио као истините, доследне и убедљиве.

Суд је извршио суочење између опт. Чукарић Слађана и сведока Ђорђевић Новице (транскрипт аудио записа од 01.02.2007. године, стр.106-107/111) везано за убиство Ељшани Абдулаха, те је након обављеног суочења сведок био категоричан и убедљив да је видео како је опт.Чукарић Слађан лишио живота Ељшани Абдулаха, на коју тврдњу је опт.Чукарић Слађан изјавио да је то лаж. Приликом суочења са опт.Чукарић Слађаном, тврдња сведока Ђорђевић Новице да је видео Чукарић Слађана како лишава живота Абдулаха Ељшанија, била је знатно убедљивија у односу на тврдњу опт.Чукарић Слађана.

Са свега изнетог **суд није прихватио део одбране опт.Чукарић Слађана** налазећи да је иста неубедљива и срачуната на избегавање кривично правне одговорности.

Да су оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић Милорад заједно са сада пок.Тановић Радованом и НН лицима припадницима полиције учинили радње описане под I – Б 2а), (опкољавање кућа породица Бериша, паљење куће Фаика Берише, извођење албанских цивила из куће Весела Берише,

раздвајање мушкараца од жена и деце и њихово опкољавање) суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок-оштећена Шурета Бериша саслушана на главном претресу дана 04.12.2007.године, наводи да су дана 25.03.1999. године око 5 сати ујутру дошли полицајци који су се агресивно понашали, тукли њеног супруга, развалили врата просторије коју су чланови ОЕБС-а користили као канцеларије. Један од полицајаца је тражио новац претећи да ће кућу заједно са њима дићи у ваздух и све их запалити. Себахате је дала 1 000 ДМ, а она 3 000 ДМ. У дворишту је био један камион и том приликом су им узели ТВ апарат и ствари које су нашли у њиховој кући. Чланови породице њеног супруга Нецада и девера Фатона Берише због догађаја од 25. марта из страха прешли су у кућу Весела Берише која се налазила непосредно иза њихове куће, тј.куће Фатона Берише. Значи, 26.марта били су у кући Весела Берише када је негде око 12 сати једна група полицајаца дошла из правца полицијске станице у правцу куће Исмета Кућија, а након тога код њих. Фатима је том приликом отишла до своје куће (кућа Фаика Берише – ОЕБС), да види шта се дешава, те се одмах потом вратила у кућу Весела Берише где су били сви чланови породице Нецада, Фатона, Седата, Бујара и Неџмедина Бериша. Након тога запалили су кућу Фаика Берише. Видела је да је избио пламен на крову куће.

Полицајци су били код улазних врата куће Весела Берише и саопштили им да што пре излазе, притом не говорећи где да иду, већ само да излазе и напусте кућу. Испред је било пуно људи, односно њихови мужеви су ту били, када су узели Фатона, те је његова мајка Фатима рекла «не, не мога сина оставите, ево ја ћу доћи» и обоје су ухватили и повукли их навише поред куће оштећене на другом улазу, где је такође био један улаз са друге стране. Мушкарце су задржали у дворишту.

Седат је почео да бежи али су га вратили, тј. Зоранов брат Мики ухватио је Седата за раме и вратио га поново, одвео га иза куће и више га оштећена није видела.

Сведок-оштећена Вјолца Бериша чији је исказ дат Хашким истражитељима од 29. до 30.07.1999. године, 13.02.2002. године, као и у Кри.В.1/04 од 25.11.2004.године, прочитан на главном претресу дана 15.01.2009.године, навела је да је чула један пуцањ који је дошао из Фатонове куће (кућа Фаика Берише), и онда се након тога појавио пламен на кући. Кућа је почела да гори и видели су дим и ватру. После тога су полицајци одмах дошли у правцу њихове куће (Весела Берише) и онда су их све истерали.

Полиција код њих није улазила, дошли су до улаза у кућу. Кућа је била са два улаза, двоја врата су била горе, а двоја испод те су они (полицајци) само заузели те улазе и нису улазили у кућу. Рекли су «изађите напоље» помислили су да ће им кућу запалити и само су истрчали. Када су изашли у двориште онда су мужеве зауставили, прво су зауставили Бујара, њеног девера, а остали су кренули низ пут. Том приликом полиција је задржала само Бујара. Након тога, нешто ниже, задржали су и Седата, Неџмедина, Неџада и Фатона. Ту је задржана и Фатима, мајка Фатанова као и Лирија, супруга њеног девера (Неџмедина), која је била у другом стању и она је задржана са супругом на том месту. У дворишту су задржали Седата, Бујара, Неђу(Неџмедин) и Лирију, Неџада, Фатона и Фатиму. Наводи да када су били у том покрету, онда је полиција руком показивала да се мушкарци одвоје, а остале пропуштала да иду даље. Не знајући куда да пођу свако је отишао на своју страну. Неколико њих је отишло према Занатском центру, неколико према аутобуској станици и према бензинској пумпи, који се налазе на истом потезу, а испред Занатског центра су се сви окупили.

Сведок под псеудонимом «А» саслушан на главном претресу дана 05. 06. и 07.12.2006.године, као и 10.01.2007.године, те 03. и 04.11.2008.године, наводи да су он, Чукарић Слађан, Тановић Радован и Петковић Мики трком стигли до куће где су раније били смештени припадници ОЕБС-а (кућа Фаика Берише). Сведоку је предочен део исказа дат код заменика тужиоца када је изјавио «када смо ми кренули, ја сам видео да је још једна група кренула са нама, али у оној брзини нисам видео која је то група», међутим сведок сада наводи да не зна која је то група била, ту је било полицајаца, али не из његове полицијске станице, из које су иначе били само њих четворица. А након предочавања исказа опт.Петковић Мирослава да је било и припадника непознатих јединица, сведок наводи да је било и других униформисаних лица, али он је говорио само о људима које он познаје.

Приликом оцене исказа сведока «А» који је тврдио да су само он, Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и пок.Тановић Радован дошли до кућа породице Бериша, а да група која је истрчала из полицијске станице не припада њиховом ОУП-у, суд у *том делу такав исказ није прихватио* јер налази да су у критичном догађају, критичном приликом, како је то утврђено из исказа сведока Вељковић Велибора и Новковић Ивице, између осталих били присутни и други припадници ОУП-а Сува Река.

Даље наводи да је он, гледано од куће ОЕБС-а, био са десне стране, а Мики са леве стране, иза куће ОЕБС-а, на боку. Тановић и Чукарић, с обзиром да су врата куће била закључана покушавају да уђу и

да иста развале, чула се галама доле у кући, а људи су почели да излазе, жене и деца да беже ка Занатском центру, плашећи се од пуцњаве. Није могао да види ко је отворио врата, с обзиром да се налазио са десне стране, али чује да лупају на врата, и људи су сами изашли из куће и кренули ка аутобуској станици, ка Занатском центру. Чукарић је сведоку наредио да прати жене, децу и остале цивиле који су бежали, те да види куда иду, па је сведок кренуо за њима ка Занатском центру, тј. излази на главни пут и иде према улазу у Занатски центар.

Сведок Ђорђевић Новица саслушан од стране заменика тужиоца за ратне злочине дана 01.06.2005. године, као и на главном претресу 01.02.2007. године, наводи да када је група цивила изашла, **Тановић, «Јајце» и Мики** су почели да одвајају мушкарце са једне стране, а жене и децу са друге стране.

Сведок Агрон Бериша чија се кућа, у којој је и он био са својом породицом, налази поред кућа Фаика и Весела Бериша, приликом саслушања путем видеоконференцијске везе дана 03.03.2008. године, наводи да су полицајци по тројица долазили и лупали на врата. Сведок је видео полицајце како улазе у Нецадову кућу и одмах после тога је видео дим и како кућа гори. Наводи да је био већи број полицајаца и међу њима сведок је препознао локалног полицајца по имену Мики Петковић који је носио полицијску униформу и аутоматску пушку. Мики Петковић и још двојица полицајаца ушли су у Фатову кућу, а неколико минута пошто су полицајци изашли из куће кроз прозор се видео дим. Други полицајци су ушли у Веселову кућу, међутим сведок то није могао добро да види, али видео је оне који су ушли у Фатову кућу.

Опт. Петковић Мирослав у својој одбрани наводи да је видео да су нека лица у униформама почела да истрчавају и из станице, те је и оптужени са њима кренуо. Неки људи из станице ОУП-а, су претрчавали пут према Рештанском путу. У том претрчавању, оптужени наводи да није препознао никога. Прешао је пут заједно са Тановићем, био је Чукарић, био је и сведок «А» и још два до три човека који су били у тим маскираним униформама са капама на главама и повезима. Зна да су заобишли прву и другу кућу, дошли су до треће куће, можда четврте, на Рештанском путу, са десне стране Рештанског пута. Приликом тога није чуо да је неко издавао наређење, а био је општи метеж и чула се пуцњава из правца свих тих кућа. Наводи да када се налазио са леве стране куће, до у правцу Рештанског пута, а сведок «А» је са десне стране, морали су да залегну, пуцало се са свих страна, те је оптужени претпоставио да је неко пуцао на њихове полицијске јединице и да су они вероватно том приликом одговорили на пуцње. Припадници тих једница, су почели већ

да улазе у прве куће, и оптужени је видео да су почели да излазе неке жене, деца и одрасли људи.

Оптужени се одвојио од тих припадника непознатих јединица, а Чукарић и Тановић стали су на степениште беле куће и пре него што су ушли издали су наређење да он и сведок «А» иду изван куће и да им чувају леђа. Када су Чукарић и Тановић ушли у кућу, оптужени је то видео, а он је ишао са леве стране. У кућу су прво ушли ти непознати момци, па су онда Тановић и Чукарић издали наређење, те је оптужени ишао са леве стране, а сведок »А» је отишао са десне стране.

Оптужени не зна чија је прва кућа била, али зна да је то цело насеље Беришанаца. Људи који су изашли из прве куће, наставили су пешице у правцу полицијске станице. У сваком случају ти људи су ишли према полициској станици и десно према путу, према центру Суве Реке, а оптужени је у том моменту заједно са Тановићем ишао, а испред њих су ишли Чукарић сведок «А» и двоје, троје припадника ових других јединица.

Ценећи одбрану опт.Петковић Мирослава у овом делу суд је прихватио да се овај догађај свакако одиграо, јер и други сведоци Ђорђевић Новица, Новковић Ивица, сведок «А», готово на сагласан начин уз неке разлике у небитним детаљима, описују сам догађај. Из овакве одбране опт.Петковић Мирослава коју је суд прихватио као искрену, логичну и доследну на несумњив начин је утврђено његово присуство и континуирани боравак код кућа Бериша, као и у Занатском центру (о којима ће касније бити детаљније говора), за време трајања догађаја.

Ценећи исказе оштећених сведока Шурете Бериша и Вјолце Бериша, сведока Агрона Берише и Ђорђевић Новице суд је исте прихватио као веродостојне и међусобно сагласне на околности опкољавања кућа Весела и Фаика Бериша, истеривања чланова наведених породица и њиховог опкољавања и раздвајања.

Из исказа **сведока Вељковић Велибора** датог у претходном поступку дана 27.03.2006.године, утврђено је да је исти на предочавање дела његовог исказа датог заменику тужиоца за ратне злочине дана 22.09.2005.године, где је рекао «у групи за убијање били су Чукарић Слађан, Радован Тановић, Петковић Мирослав, Мишко Дебејац», био категоричан: «ма ја сам их видео ту, када смо кренули оно, када сам ја, чим сам изашао из оног помоћног објекта, чим сам изашао, ја сам значи те људе ту затекао, а они су, то је већ било договорено, само да се крене у убијање и то убијање је кренуло после, па да не слажем, па да ли има и

10 минута.» Сведок наводи да он ни од кога није чуо израз «група за убијање», али је после 5 минута од његовог доласка та иста група кренула и почела да убија, те је он на основу тога рекао «група за убијање». Приликом истог саслушања у претходном поступку сведок је навео за опт.Нишавића да га је видео у дворишту, ту испред станице, али га више није после тога видео.

На главном претресу дана 08.11.2006.године, сведоку Вељковић Велибору је такође, предочен напред наведени део исказа који је дао 22. септембра 2005. године, заменику тужиоца за ратне злочине, након чега је исти изјавио да «Мишка Дебејца» у тој групи није видео, нити га је тога дана уопште видео.

Суд је приликом оцене исказа сведока Вељковић Велибора, прихватио његов исказ дат код заменика тужиоца за ратне злочине 22.09.2005. године и у претходном поступку 27.03.2006. године, да је критичном приликом опт.Нишавић Милорад био у дворишту полицијске станице између осталих са опт.Чукарић Слађаном, опт.Петковић Мирославом и пок.Тановић Радованом и да је та иста група убрзо кренула и почело је убијање. *Ценећи накнадно промењен исказ* на главном претресу 08.11.2006. године, у делу да критичног дана није уопште видео «Мишка ДБ-јца» (опт.Нишавић Милорад), у тој групи која је кренула Рештанским путем код кућа Бериша, па је нашао да овакав исказ није истинит и контрадикторан је са његовим исказом датим у претходном поступку дана 27.03.2006. године и код заменика тужиоца за ратне злочине 22.09.2005. године, који ничим није доведен у сумњу и који је прихваћен од стране суда. Стога као једини закључак је да је сведок променио свој исказ на главном претресу у односу на опт.Нишавић Милорада из разлога који се не може тачно утврдити, али може да се претпостави да се ради о страху од оптуженог.

Сведок-оштећена Шурета Бериша је видела опт.Нишавић Милорада код њене куће, тј.куће Фаика Берише, а чији исказ је суд прихватио као истинит, уверљив, доследан и логичан следу догађаја које је описао и сведок Вељковић Велибор, а везано за присуство опт.Нишавић Милорада критичног дана.

Суд је пажљиво ценио део измењене одбране опт.Чукарић Слађана у којем је на главном претресу тврдио да је критичног дана и код «беле» куће видео Нишавића и потврдио његово присуство, те је прихватио овакав исказ као доказно средство на основу кога се може утврдити постојање ове чињенице важне за пресуђење. Суд је са опрезом проверио веродостојност и истинитост исказа у овом делу, те је нашао да је у сагласности и са исказом сведока Вељковић Велибора, који је код

заменика тужиоца за ратне злочине и у претходном поступку тврдио да је у групи полицајаца која је кренула Рештанским путем био и опт.Нишавић Милорад. Такође, овај део одбране оптуженог у сагласности је и са исказом оштећене Шурета Берише.

С обзиром на наведено несумњиво је утврђено да се опт.Нишавић Милорад прикључио опт.Чукарић Слађану, опт.Петковић Мирославу, пок.Тановић Радовану и другим НН припадницима полиције ОУП-а Сува Река у дворишту полицијске станице и са њима дошао до кућа породица Бериша на Рештанском путу, које су опколили.

Суд је прихватио као истинит и уверљив део исказа сведока «А» и део одбране опт.Мирослава Петковића, где говоре о томе како су се распоредили код кућа породице Бериша. Такође је прихватио као веродостојне и убедљиве исказе сведока ошт.Шурете Берише, Вјолце Берише и сведока Агрона Берише, у делу где наводе да је већи број полицајаца био код њихових кућа (куће су једна до друге и једна иза друге), те исказе сведока Агрона Берише и сведока оштећене Вјолце Берише чији исказ је прочитан на главном претресу, који су навели да су њихове куће биле опкољене. Из свих напред наведених и прихваћених исказа, суд је несумњиво утврдио да су критичном приликом овде оптужени Петковић Мирослав, Чукарић Слађан и Нишавић Милорад са сада пок.Тановићем и другим НН лицима припадницима полиције, опколили куће Фаика и Весела Берише.

Део одбране опт.Петковић Мирослава, где негира да је улазио у белу кућу (ОЕБС), те је на главном претресу 06.10.2006. године (транскрипт аудио записа са главног претреса од 06.10.2006. године стр.36-37/116) и 05.11.2007. године (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.11.2007. године, стр.38/86), навео да је ушао заједно са Тановић Радованом, још једним припадником њему непознате јединице **и сведоком «А»**, и да су запалили кућу која је била даље од беле куће, у којој никога није било, а запалили су јер је Тановић наредио. Суд овај део одбране није прихватио јер је демантована исказом сведока Агрона Берише који је из своје куће која се налази непосредно поред куће Фаика Берише, посматрао и препознао управо Петковић Мирослава када је ушао у део куће Фаика Берише, који је користио Фатон Бериша, и да је убрзо почела да гори, а који је исказ суд прихватио као истинит и уверљив, а одбрану опт. Петковић Мирослава оценио као срачунату на избегавање кривично правне одговорности. Такође, суд је из исказа сведока оштећених Шурете и Вјолце Берише, у коме делу их је прихватио као истините и уверљиве, на несумњив начин утврдио да је критичном приликом пре него што су истерани из куће Весела Берише, запаљена кућа Фаика Берише.

Да су након тога из куће Весела Берише у којој су се налазили чланови породице Бујара, Седата и Неџмедина Берише, као и Неџада и Фатона Берише чији су чланови породице 25.03. увече из страха прешли из своје куће, куће Фаика Берише (ОЕБС), у кућу Весела Берише, где су се сви налазили и 26.03., осим Весела Берише који је у јутарњим часовима 26. отишао у своју другу кућу која се налазила у центру града, истерани из куће Весела Берише, суд је утврдио из доследних и уверљивих исказа пре свега сведока оштећених Вјолце и Шурете Берише, као и сведока Агрона Берише, које је суд као истините и прихватио.

Суд је потом на несумњив начин утврдио да су мушкарци одвајани од жена и деце из напред прихваћених исказа сведока оштећених Вјолце и Шурете Берише, осим што Фатима и Лирија Бериша нису желеле да иду без свог сина, односно мужа, па су и оне ту остале.

Из исказа сведока Ђорђевић Новице који је суд прихватио као истинит и уверљив, утврђено је да су пок.Тановић Радован, опт.Петковић Мирослав и опт.Чукарић Слађан раздвајали мушкарце од жена и деце. С тим у вези, суд је прихватио као истинит и уверљив исказ сведока оштећене Шурете Берише да је опт.Мирослав Петковић ухватио Седата за руку и вратио га када је овај покушао да оде са женама и децом.

Да је оптужени Чукарић Слађан заједно са сада пок.Тановић Радованом и другим НН лицима учинио радње описане под I – Б 2б), (убиство Бериша Фатона и Фатиме, као и убиство Бериша Бујара и Седата од стране НН лица), суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок-оштећена Шурета Бериша саслушана од стране хашких истражитеља од 15. до 17.05.1999. године, у претходном поступку 07.03.2006. године и на главном претресу 04.12.2007. године и **сведок-оштећена Вјолца Бериша** саслушана пред хашким истражитељима од 29. до 30.07.1999. године, 13.03.2002. године, и у преткривичном поступку дана 25.11.2004. године, сагласно наводе да су код њихових кућа остали Бујар, Седат, Фатон и Фатима Бериша, а које исказе је суд прихватио као истините, логичне, уверљиве и међусобно сагласне.

Оптужени Петковић Мирослав наводи да је након што је Тановић издао наређење заузео положај иза куће, заједно са сведоком «А», који је био на десној страни, а он на левој страни од пута. У једном моменту непосредно близу оптуженог чула се јака рафална паљба, али

му није познато одакле се чује, међутим после пар минута Тановић га је позвао и рекао «Мики дођи». Он је дошао до њега и видео да је Тановић стајао са још једним припадником непознате јединице, мењао је оквир на аутоматској пушки, а поред њега су била 4-5 мушкараца, који су вероватно били тог момента убијени. Било је четири или пет мушких тела наслоњених на зид куће. Двојицу је **препознао, брку Бујара Беришу и Седата Беришу, мисли да су њих двојица били браћа.** Бујара је знао јер је играо кошарку у Сувој Реци, а Седат је играо одбојку, имао је свој локал тј. путничку агенцију, и обојица су били наслоњени на зид један на другог, у погнутом положају. Видео им је лица, док лица друге двојице или тројице није могао да види јер су били ниже, а Тановић је стајао поред њих.

Сведок «А» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.12.2006. године, стр. 24/91), навео је да му је оптужени Чукарић Слађан рекао да иде, гледано од куће ОЕБС-а десно, а Микију лево. Сведок је био на боку куће која се налази у низу иза куће ОЕБС-а. С обзиром да се пуцало одозго хтео је да побегне, кренуо је ка предњем делу куће и у том моменту видео је Чукарића и Тановића који су лупали на врата куће Бериша и извели четири мушкарца међу којима је био и Бујар Бериша. Легитимисали су четворицу мушкараца, узели им личне карте и возачке дозволе. Наведена четири лица сведок је знао из виђења с обзиром да је ту живео 25 година, а препознао је **Бујара и Седата.** Та четири мушкарца била су окренута ка зиду иза куће ОЕБС-а и након што су их легитимисали, **Тановић и Чукарић почињу да пуцају на њих** и људи су пали на лицу места, а сведок је све то видео са удаљености од можда 10 метара. Четворица мушкараца били су обучени у цивилу и нису били наоружани, били су наслоњени на зид куће ОЕБС-а, са задње стране. Сведок ту четворицу мушкараца, зна из виђења, али им имена не зна, те када су му показане **фотографије (Бујар Весел Бериша)** сведок је рекао да га зна као Брку који је убијен поред куће, а иначе је играо кошарку и он је поред те куће био наслоњен, **(Фатима Исмет Бериша)** за коју је сведок рекао да му је позната, и да је њено тело сутрадан било поред куће ОЕБС-а.

На главном претресу одржаном дана 04.11.2008. године, сведоку је **предочен део одбране опт.Петковић Мирослава** који је рекао да је видео да је Тановић мењао оквир на аутоматској пушки и да је поред њега био припадник непознатих јединица, да су ту била 4, 5 мушких тела наслоњених на зид куће, двојицу је препознао, једног брку Бујара Беришу и Седата Беришу, на шта је сведок изјавио да тачно не може да сети свега, али да је **било и других униформисаних лица**, међутим не може да се сети тачно који су људи били, а он је говорио само о људима које он познаје.

Сведок Агрон Бериша наводи да је видео да из куће (Весела Берише) излази Бујар заједно са Седатом, а одмах после тога и остали чланови породице беже из куће. Полицајци су почели да пуцају на те људе који су бежали. Видео је полицајце који су пуцали на Бујара и Седата који су одмах пали на земљу. Видео је Бујара и Седата, те када су чланови њихових породица кренули да излазе и када су бежали и они су кренули за њима, међутим на њих су пуцали и пали су иза Фатонове куће. Бујар и Седат су паралелно стајали и полицајци су их убили, тј. 10-так полицајаца из те групе. Колико се сећа чланови породице, значи жене и деца су били испред, а Бујар и Седат су остали на крају и ту су и убијени. Фатонина кућа је била испред Седатове и Бујарове куће, и како су они бежали дошли су до Фатонове куће. Био је један празан простор тако да је сведок могао јако добро да види са свог прозора и ту је видео баш тренутак када су они (Седат и Бујар) пали. Иначе, Бујар и Седат су изашли из тог дела где је подрум, односно тај исти излаз одакле су изашла и друга лица из те куће.

У тренутку лишења живота Бујара Берише, сведок је био удаљен са места одакле посматра на раздаљини од 7-8 метара, ништа му није ометало поглед, и тих 10-так полицајаца који су лишили живота Бујара, се налазе неколико метара даље, међутим видео је њихова лица, али није препознао никога од мештана Суве Реке.

Предочено му је да је Шурета описујући како је дошло до убиства Бујара, говорила о томе да је Бујар убијен на балкону, а не онако како то сведок описује, у том бежању, на шта је сведок изјавио да је већ рекао да су Седат и Бујар остали на крају, пошто су сви кренули, жене и деца већ да беже и ту су убијени.

Такође сведоку је предочено, а везано за убиство Фатона, Неџада, Седата и Бујара Берише да је у исказу који је дао **хашким истражитељима** дана 21. априла '99. године рекао да је гледао кроз прозор на спрату и да је видео да између те две куће су **постројили четворицу мушкараца Фатона, Неџада, Седата и Бујара** и да су их ту и убили, **а сада каже** да су Бујар и Седат убијени **у том бежању** и да су 4 тела довучена до њих, па је изјавио да је истина да је он видео Седата и Бујара који су били у бекству и видео је како су убили Бујара и Седата, те док су људи бежали они су се на тренутак окренули (Бујар и Седат) тако су и убијени отпозади, значи са леђа. Истина је оно што говори на данашњем главном претресу, **те тврди да је исто то говорио и пред хашким истражитељима.**

Суд је пажљиво ценио напред наведени **исказ сведока Агрона Берише** дат пред хашким истражитељима, да је видео постројена четири мушкарца, да би у преткривичном поступку као и на главном претресу навео да су лица страдала у бежању код куће Фаика и Весела, те налази да је ово неподударање исказа разумљиво након протека више година и да не указује на то да су поменути наводи измишљени. Оно што је од кључног значаја је чињеница да су у дворишту кућа Бериша Фаика и Весела наведена лица лишена живота, а да ли су притом убијени постројени или у бежању, веће налази да је у конкретном случају небитно.

Да је опт.Чукарић Слађан, заједно са сада пок.Тановић Радованом и другим НН лицима код куће Бериша Фаика том приликом пуцао, суд је утврдио из исказа сведока «А» који наводи да **Тановић и Чукарић почињу да пуцају на људе** који су пали на лицу места, а све то посматра са удаљености од можда 10 метара.

Да су том приликом лишени живота управо Бериша Фатон и Бериша Фатима, утврђено је из исказа сведока Агрона Берише и Бардуља Берише који у дворишту између кућа Бериша Весела и Фаика виде мртва тела Фатиме и Фатона.

Иако ниједан од сведока није непосредни очевидац самог чина лишења живота Фатона и Фатиме, а несумњиво је утврђено да су критичног дана и у критично време у дворишту кућа Бериша Фаика и Весела, остали и Фатон и Фатима, на основу свих изведених доказа суд изводи несумњив закључак да су управо том критичном приликом опт.Чукарић и Тановић лишили живота оштећене. Околност да није могло бити утврђено да ли су обојица пуцали или један од њих, не доводи у питање постојање њихове кривичне одговорности обзиром да све напред наведено указује да чак и у ситуацији да један и не пуца, он прихвата радње другог као своје, свестан заједничког деловања, а што их чини саизвршиоцима.

У односу на Бериша Седата и Бериша Бујара суд је утврдио и из исказа опт.Петковић Мирослава да су тела Бујара и Седата била у напред наведеном дворишту, а такође и сведок «А» наводи да види тело Бујара који је убијен поред куће. Напред наведене исказе сведока, као и опт.Петковић Мирослава у том делу, суд је прихватио као истините, уверљиве и сагласне.

Такође о убиству Бујара и Седата Бериша, говори и **сведок Агрон Бериша** у свом исказу, да њихово убиство посматра из своје куће у

близини, и о 10-так униформисаних лица која на њих пуцају, а која не познаје, који исказ је суд прихватио као уверљив и истинит.

Суд је прихватио одбрану опт.Петковић Мирослава да су Бујар и Седат Бериша лишени живота у дворишту између кућа Фатона и Весела Берише, када је видео да је пок.Тановић мењао оквир. *Међутим, не прихвата део одбране опт.Петковић Мирослава* где наводи да је код тела убијених Седата и Бујара био само пок.Тановић са још једним припадником њему непознате јединице, а не и опт.Чукарић Слађан, налазећи да је у овом делу исказ срачунат да помогне опт.Чукарић Слађану да избегне кривично правну одговорност, те све кривично правне радње приписује сада пок.Тановић Радовану.

Са свега напред наведеног суд је несумњиво утврдио да су код куће Бериша Фаика лишени живота Бериша Фатон и Бериша Фатима од стране опт.Чукарић Слађана и сада пок.Тановић Радована, а Бериша Седат и Бериша Бујар лишени су живота од стране НН лица.

Да је оптужени Нишавић Милорад учинио радње описане под I – Б 2в), (убиство Неџада Берише) суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок-оштећена Шурета Бериша, саслушана пред хашким истражитељима од 15. до 17.05.1999. године, у претходном поступку 07.03.2006. године и на главном претресу 04.12.2007. године, иначе супруга Неџада Берише, наводи да је веома добро видела, како га она назива, Мишковића (Нишавић Милорада), власника хотела «Бос» у црном цивилном оделу који је рекао Неџаду «руке горе и где су сада Американци нека долазе да те спасу». Зграбио је Неџада, а Неџад је у том тренутку од ње био удаљен можда неких 20 метара. Затим је пуцао у Неџада. На Неџада је пуцано испред улаза куће, али како оштећена каже некако на ћошку са стране где је пут, где се иде према Веселовој кући (обележила је то место на скици). У том моменту када је Мишковић ухватио Неџада за руку оштећена не може да се сети колико је ту било униформисаних лица поред Мишковића и Неџада, али наводи да их је било и у униформи и у цивилу. Даље наводи да Мишковић није имао униформу, већ како каже јакну, црни костим, црно одело је носио био је пуначак и низак.

Суд је ценио исказ сведока оштећене Шурета Берише и исти прихватио као убедљив, веродостојан и доследан. Нарочито имајући у виду да је и приликом давања првог исказа и то Хашким истражитељима од 15-17.05.1999. године, у претходном поступку Кив.9/05 од 07.03.2006. године, као и на главном претресу дана 04.12.2007. године, оштећена

била доследна у својим наводима да је управо опт.Нишавић Милорад лишио живота њеног супруга Неџада Беришу, описујући место где је лишен живота, начин на који је то оптужени учинио, као и изглед оптуженог. Оштећена је детаљно и убедљиво говорила о томе како познаје опт.Нишавића наводећи (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.12.2007. године, стр.102-103/111), да је у више наврата видела опт.Нишавића кога она назива Мишковић, док је пролазила поред хотела «Бос» идући са мужем у своје село Мушотиште, у време док су у истом били смештени припадници мисије ОЕБС. Нарочито је обратила пажњу том приликом због присуства странаца и њихових возила код наведеног хотела. У тим приликама муж јој је рекао да је то Мишковић. У сваком случају познавала га је.

Из записника о препознавању Кри.В.375/07 од 04.12.2007.године, утврђено је да ошт.Ширета Бериша пре обављања радњи препознавања није дала опис опт.Нишавић Милорада кога назива Мишковић, али наводи да не зна како му је име али да су га Албанци звали Мишковић и да је он био власник хотела «Бос» у Широком.

Приликом препознавања, у реду у којем се налазио и **опт.Нишавић Милорад, на месту под бр.1**, оштећена је **изјавила да јој лица на местима број 1 и 3 личе на**, како га оштећена назива, **Мишковића**.

На главном претресу одржаном дана 04.12.2007.године на питање оптуженог Нишавића да ли га познаје, пре него што се представи, оштећена је одговорила да није сигурна. Након представљања да је то опт.Нишавић Милорад, оштећена је изјавила да га је виђала код хотела «Бос» у време када је ОЕБС ту био смештен, те да га познаје само као Мишковића. Наводи да је прошло доста времена, сећа га се само у оном тренутку када га је видела, те да се и она изменила и људи када је виде, не знају да је она та Шурета која је раније била.

Чињеница да на главном претресу оштећена није могла у првом тренутку са сигурношћу да препозна опт.Нишавић Милорада, не умањује вредност и веродостојност њеног исказа у погледу предузетих радњи од стране оптуженог критичном приликом. Суд налази да је логично и животно да је оштећена Шурета Бериша усмерила пажњу и упамтила лице које лишава живота њеног супруга, детаљно описујући место које је притом и означила на скици. Сведочење оштећене о овом догађају било је веома уверљиво.

Суд је ценио одбрану опт. Нишавић Милорада у којој наводи да је 26.марта 1999.године између 10 и 11 часова заједно са Јаблановић Миланом такође радником службе државне безбедности отишао у

Призрен одакле су се вратили око 15 часова, негирајући своје присуство и учешће у критичном догађају.

Међутим, исту није прихватио налазећи да је усмерена на избегавање кривично правне одговорности, те да је оповргнута изведеним доказима пре свега исказом сведока оштећене Шурете Бериша која је више пута саслушавана те остала доследна у својој тврдњи да је управо опт.Нишавић Милорад био присутан код куће Фаика Берише (ОЕБС), детаљно описујући радње које је том приликом предузимао, о чему је претходно било више речи.

С тим у вези **сведок Јаблановић Милана** саслушан на главном претресу дана 14.01.2008. године, није могао да се сети да ли је баш 26.марта био са оптуженим Нишавићем у Призрену, како је то овај у својој одбрани навео, што је за суд логично да сведок није могао прецизно да се сети шта је радио и где је био управо 26. марта.

Суд је **ценио одбрану у делу** у коме наводи да је тих дана **носио шарену војничку униформу**, и то из разлога његове личне безбедности, а од оружја је за време рата носио аутоматску «Заставину» пушку, док за време рата уопште није носио «хеклер», иако је истим био задужен. Када је био у цивилу имао је црну кожну јакну, али истиче да тог дана, односно 26-ог, кожну јакну није носио и не сећа се тачно да ли је 24. или 25. исту носио.

Међутим, оптужени Јовановић Ненад, Петковић Мирослав и Петковић Зоран су децидирано тврдили да је Нишавић увек био у цивилном оделу, а и опт.Чукарић Слађан је и навео да је Нишавић том критичном приликом био у црној кожној јакни са «хеклером». Сведоци Ђорђевић Новица, сведок «А», Бојовић Дејан, Јовановић Тодор, Крстић Спира, Недељковић Звонко, Трбољевац Станко, Трипковић Света, Фатић Милован, Стефановић Милош, Гопић Небојша, Борисављевић Драган, Гогић Љубиша и Недељковић Светозар сагласно су навели да је **опт.Нишавић тих дана био у цивилу**.

Сведок-оштећена Ширете Бериша описујући опт.Нишавића како је изгледао тог 26.марта наводи да, како га она назива Мишковић, није имао униформу, већ како каже јакну, црни костим, црно одело је носио. Био је пуначак и низак.

Такође, сведок Аризановић Зоран наводи да је оптужени носио кожну јакну, сведок Ђокић Горан је изјавио да је опт. Нишавић носио црну кожну јакну, а сведок Јанковић Крунислав да је носио кожну јакну црне или браон боје.

Сведок Јаблановић Милан наводи да није носио униформу, те мисли да ни Нишавић није имао униформу у то време. Сведоку је предочено да је опт.Нишавић изјавио да је тих дана од почетка бомбардовања носио униформу ради своје безбедности, а колико се сећа сведок је тих дана такође био у униформи, на шта је сведок изјавио да се после 9 година стварно не сећа и да су можда због безбедности носили униформе.

Сведок Савић Миливоје, који је марта 1999.године био начелник Центра ресора државне безбедности у Призрену и непосредно надређен оптуженом, саслушан на главном претресу дана 07.12.2007. изјавио је да су радници Државне безбедности били **искључиво у цивилним оделима**. Опт.Нишавић Милорада сигурно није виђао у униформи.

Све напред наведене исказе сведока суд је прихватио као уверљиве, истините и међусобно сагласне, а којима се демантује одбрана оптуженог да је тих дана носио униформу.

Саслушани сведоци који су говорили о изгледу опт.Нишавића тих дана наводе да је исти носио већином **пиштољ**. Сведок Јаблановић Милан наводи да је оптужени имао службено оружје пиштољ, Аризановић Зоран каже да је носио лични пиштољ, а Јанковић Крунислав да је понекад имао пиштољ, а некад аутоматску пушку. Сведок Недељковић Звонко наводи да је оптужени можда са собом носио пиштољ, те браћа оптуженог и то Нишавић Милован каже да је оптужени носио аутомат док је «хеклером» био задужен, Нишавић Миомир каже да је имао аутоматску пушку. Сведок Савић Миливоје који је у критично време био надређен оптуженом је изјавио да су радници ДБ-а били задужени «хеклерима», те наводи да је «хеклер» наоружање за уличне борбе, краће од аутоматске пушке, али и да је тачно да опт.Нишавић није носио «хеклер», те наводи да је свако (од његових радника) имао пиштољ ЦЗ и да је морао носити оружје.

Из дописа МУП-а РС, Полицијске управе у Крагујевцу број 06/П - 210-328,329,330/05 од 23.09.2008. године, утврђено је да је МУП РС, Полицијска управа у Крагујевцу дана 28.07.2008. године донела решење под бројем 210-328,329,330/05 којим се од Нишавић Милорада из Крагујевца, ул.Деспота Угљеше бр.12, одизимају оружни листови рег.бр.002363/97, 002252/94 и 001883/90 издати од ПС Сува Река, ПУ Призрен, пиштољ марке «ЦЗ» П-25, калибра 6,33 мм, фабричког броја 00038, пиштољ марке «ЦЗ» М-57 калибра 7,62 мм, фабричког броја 265669 и револвер марке «ЦЗ» М-83 калибра 357 МАГ, фабричког броја 13374. Предметно оружје регистровано је у ПС Сува Река, ПУ Призрен.

Из наведеног дописа, као и исказа свих напред наведених сведока, пре свега сведока оштећене Шурете Бериша која је приликом давања исказа хашким истражитељима 15-17.05.1999. године навела да је опт.Нишавић лишио живота њеног супруга Неџада пуцајући три пута, како мисли **из пиштоља**, а који део исказа је суд у потпуности прихватио као веродостојан, доследан и категоричан, то је суд несумњиво утврдио да је опт.Нишавић Милорад критичном приликом лишио живота Неџада Беришу пуцајући у њега три пута из пиштоља.

Из ових разлога *суд није прихватио део одбране опт.Нишавића* да је за време рата носио само аутоматску «заставину» пушку, налазећи да и на тај начин покушава да избегне своју кривично правну одговорност.

С обзиром на наведено суд је несумњиво утврдио да се критичног дана опт.Нишавић Милорад у дворишту полицијске станице **самоиницијативно прикључио** припадницима активног и резервног састава ОУП-а Сува Река у нападу на албанске цивиле на Рештанском путу код кућа породица Бериша.

Суд је такође ценио и део одбране опт.Нишавић Милорада да ни сведок Агрон Бериша који критични догађај посматра из своје куће која се налази одмах до куће Фаика Берише, није видео оптуженог нити убиство Неџада Берише, међутим сведоку Агрону Бериши саслушаном на главном претресу 03.03.2008. године путем видео конференцијске везе, приказана је скица обележена од стране оштећене Шурета Берише, на којој је иста означила као место на коме је опт.Нишавић Милорад лишио живота њенога мужа Неџада Беришу, десни угао куће Фаика Берише (улаз у део Неџада Берише) гледано са Рештанског пута. Том приликом **сведок Агрон Бериша је изричито тврдио да он са прозора своје куће тај део не може да види, те самим тим није могао уопште да види убиство Неџада Берише**. Међутим, и изричито је тврдио да када су полицајци довукли 4 тела иза куће Фаика Берише, између осталих је било и тело Неџада Берише. Овај део исказа сведока Агрона Берише, суд је прихватио као истинит, уверљив и логичан, а одбрану опт.Нишавић Милорада одбацио налазећи да је нелогична, неубедљива, срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Оптужени Нишавић Милорад у својој одбрани наводи да је његова породица заједнички поседовала хотел под називом «БОС» у насељу Широко, а који је издат америчкој мисији. У вези закупа наведеног хотела, истог дана су дошли на преговоре са његовим братом представници америчке мисије «Кејдом» и ОЕБС-а, међутим америчка мисија је понудила боље услове, те је уговор о закупу закључен са њима,

а са ОЕБС-ом више нису имали никакав контакт. Колико се сећа мисија «Кејдом» била је смештена у његовом хотелу до децембра 1998. године. Представници ОЕБС-а били су распоређени по албанским кућама. Такође наводи да је његов најмлађи брат (Миомир) радио у обезбеђењу док је мисија боравила у њиховом хотелу, као и док је **мисија ОЕБС-а боравила у кући породице Бериша**, све до повлачења исте.

Оштећена Шурета Бериша наводи да је 1998. године ОЕБС дошао у Суву Реку и првобитно били су смештени у **хотелу «Бос»** у насељу Широко, **међутим** након извесног времена, како се њој чини, 26. децембра 1998. године **дошли су у њихову кућу** и тражили су да им исту дају у закуп, **те су се они са тим сложили (кућа Фаика Берише)**. Канцеларије ОЕБС-а биле су у њиховом делу куће са леве стране, а десни део куће, Фатовов, су користили за смештај. Такође наводи да је, како га она назива, Мишковићев брат радио као чувар док је мисија ОЕБС-а била у њиховој кући.

Оштећена Вјолца Бериша је такође навела да је особље ОЕБС-а било смешено и у њеној кући, **кући Весела Берише**, као и у кући Фаика Берише, а пре тога били су смештени у хотелу «БОС» у Широком.

Из дописа ОЕБС-а од 02.05.2008.године, утврђено је да су знатни делови косовске верификационе мисије ОЕБС-а и косовске дипломатске посматрачке мисије **наставили да раде заједно** барем до почетка 1999.године и вероватно све док косовска верификациона мисија није евакуисана у марту 1999.године.

Сведок Нишавић Миомир, рођени брат опт.Нишавић Милорада, саслушан на главном претресу 02.07.2007. године и 14.01.2008. године, наводи да је америчка мисија завршила мандат и потом је формиран ОСЦЕ код којих је прешао да ради с обзиром да они који су радили у претходној мисији имали су предност, тако да је и он прешао код њих да ради у обезбеђењу. У обезбеђењу код ОСЦЕ прешао је да ради у кућу преко пута станице милиције која је била власништво Беришанаца.

С тим у вези суд је из дописа ОЕБС од 09.10.2007. године и 02.05.2008. године, утврдио да је Дипломатска посматрачка мисија на Косову (**КДОМ**) формирана на основу Споразума Јељцин-Милошевић донетог дана 17.06.1998.године. То је била *ad hoc* формација која се углавном састојала од војних посматрача из Америке, Европе и Русије.

Косовска верификациона мисија коју је предводио **ОЕБС**, формирана је на основу Споразума Милошевић-Холбрук донетог дана 13.10.1998.године. ОЕБС-ова косовска верификациона мисија основана

је Одлуком сталног савета бр.263 дана 25.10.1998.године и одобрена Резолуцијом 1203 Савета безбедности при Уједињеним Нацијама.

У вези са чланом I, Одељак 5 Меморандума о разумевању ОЕБС-ове косовске верификационе мисије између Савезне владе бивше Југославије и ОЕБС-а од 16.10.1998.године «Дипломатска посматрачка мисија на Косову ће деловати у име Верификационе мисије ОЕБС-а која је у оснивању. У тренутку када ОЕБС буде оперативан, Дипломатска мисија на Косову ће се припојити Верификационој мисији»

Такође, из дописа ОЕБС-а од 09.10.2007.године, утврђено је да је канцеларија за координацију на Косову и Метохији, била смештена у граду Сува Река до 19.03.1999.године, када су службеници Мисије евакуисани. У наведеном допису назначене су следеће адресе канцеларије ОЕБС-а у Сувој Реци и то: **Faik Ramadan Beriša** Rruga Reštanit, Xhelal Faik Beriša Rruga, Hajdin Beriša.

Суд је из исказа многобројних сведока утврдио да је мисија ОЕБС била првобитно у хотелу «Бос», а затим у кући Неџада Берише. Такође из наведеног дописа ОЕБС-а од 02.05.2008. године, утврђено је да су чланови косовске верификационе мисије ОЕБС-а и Косовске дипломатске посматрачке мисије («Кејдом»), наставили да раде заједно све до њиховог евакуисања у марту 1999. године. Сам оптужени наводи да је његов најмлађи брат Миомир радио у обезбеђењу док је мисија боравила у њиховом хотелу, а да је и касније наставио да ради као радник обезбеђења док је мисија боравила у кући Бериша, а што је и у сагласности са исказом сведока оштећене Шурета Берише.

Из наведених разлога суд није прихватио део одбране опт.Нишавић Милорада да у његовом хотелу нису били смештени чланови мисије ОЕБС, с обзиром да је из наведеног дописа утврђено да се ради о истим људима који су наставили да раде заједно.

Све напред наведено, а везано за међународну мисију и њихово изнајмљивање просторија у хотелу «Бос» и каснији прелазак и изнајмљивање куће Фаика Берише, указује на мотив опт.Нишавић Милорада који се огледа у изгубљеној материјалној добити, да се критичном приликом самоиницијативно прикључи полицајцима ОУП-а Сува Река и да оде управо до куће Фаика Берише у којој је живео Неџад Бериша кога је лишио живота што је суд изведеним доказима током овог кривичног поступка несумњиво утврдио.

Суд је ценио и службену белешку сачињену од стране опт.Нишавић Милорада дана 27.08.2001. године, а коју је сачинио у

својству оперативног радника Министарства унутрашњих послова, Ресора државне безбедности Крагујевац, те је нашао да је иста без икаквог утицаја на одлуку у овој кривично правној ствари.

Да су оптужени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав заједно са сада пок.Тановић Радованом и три НН лица учинили радње описане под I – Б 2г), (пуцање у правцу албанских цивила који трче према Занатском центру, тешко телесно повређивање Бериша Неџмедина, преношење лешева убијених код кућа Бериша и паљење куће Весела Берише) суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок «А» више пута саслушан доследно у свим својим исказима наводи да када су људи почели да беже, неко је рафално пуцао. Погођени су били старији људи један мушкарац и жена, поред којих је сведок прошао. Налазили су се на тротоару код аутобуске станице, били су погођени у ноге, лежали су и нису могли више даље да беже.

Сведок Ђорђевић Новица наводи да је са звоника видео како су падали убијени људи, да су за људима који су бежали ка Занатском центру пуцали Мики, Тановић, Чукарић и три НН лица, да су преживели бежали у правцу аутобуске станице, да су сви били у цивилу, да су једна жена и један мушкарац, млађи људи, мисли да су били муж и жена пали, а жена га је потом вукла ка Занатском центру.

Да је реч о Бериша Неџмедину и његовој супрузи Лирији која је била у осмом месецу трудноће потврдио је **сведок Агрон Бериша** објашњавајући ситуацију док је гледао са прозора своје куће, да види Неџмедина рањеног и како га његова трудна супруга Лирија вуче ка Занатском центру.

Да је након тога Лирија завршила у просторијама пицерије, суд је утврдио из исказа оштећене Шурете Бериша која је изјавила да је Лирија која није била погођена, али је била сва крвава, дошла до пицерије и рекла им да се правила мртва, те је од њих и своје свекрве Хаве тражила помоћ јер су њен муж Неџмедин и Неџад рањени.

И сведок Новковић Ивица децидирано у преткривичном поступку код истражног судије дана 05.03.2004.године, наводи да су за људима који беже од беле куће ка Занатском центру пуцали Тановић и «Јајце» (Чукарић Слађан).

Суд је прихватио као уверљив и истинит исказ сведока Ђорђевић Новице (транскрипт аудио записа са главног претреса од 01.02.2007.

године, стр.82-84/111), који налазећи се на звонику цркве са раздаљине од 120 метара посматра догађања на Рештанском путу, те да су пок.Тановић Радован, опт.Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и још три НН лица пуцали у правцу преживелих чланова породице Бериша, жена, деце и мушкараца који су кренули према Занатском центру. Такође, суд је као уверљив и веродостојан прихватио исказ сведока Агрона Берише да је том приликом у групи чланова породице Бериша који беже ка Занатском центру, управо био и Неџмедин Бериша као и његова супруга Лирија, те да је у тој ситуацији Неџмедин и рањен.

Ценећи исказ сведока Новковић Ивице дат у преткривичном поступку при којем је остао и на главном претресу, суд је исти прихватио као истинит и уверљив у делу где наводи да су и оптужени Чукарић Слађан као и пок.Тановић Радован пуцали за људима који беже од беле куће ка Занатском центру. Суд је овај исказ прихватио налазећи да је исти и у сагласности са исказом сведока Ђорђевић Новице чији исказ је суд прихватио као истинит, доследан и уверљив и са којим се уклапа у једну логичну целину.

Како је сведок Новковић Ивица саслушан на главном претресу 04.06.2007. године био видно уплашен, а што је и сам потврдио, да је била отежана комуникација са сведоком, те да су браниоци предложили да се изврши вештачење од стране лекара психијатра, а на околности да ли је уопште сведок способан да сведочи. Стога је суд одредио вештачење, а на околности способности сведока да сведочи. Из налаза и мишљење вештака др Предрага Тасовац и др Наде Јанковић од 11.06.2007. године који су саслушани на главном претресу 10.09.2007. године, утврђено је између осталог да прегледом није детектован ниједан недостатак било ког типа који би га дисквалификовао, да може да изложи садржај који је потребан суду.

Са свега наведеног суд је нашао да **не стоје законски разлози** да се искази сведока Новковић Ивице дати у претходном и преткривичном поступку прочитају, а исказ који је дао на главном претресу дана 04.06.2007. године, издвоји.

Такође суд је ценио исказ сведока «А» у делу где наводи да је пуцано рафално на људе који беже, те да су том приликом погођени старији људи, мушкарац и жена, на тротоару аутобуске станице и сведок их види. Овакав део исказа суд је прихватио као истинит и уверљив, мада није могао током овог кривичног поступка на несумњив начин да утврди идентитет лица.

Суд је на несумњив начин утврдио пре свега из исказа сведока Новковић Ивице да су сада пок.Тановић Радован и опт.Чукарић Слађан пуцали за албанским цивилима који су бежали у правцу Занатског центра, а да су за њима пуцали и опт.Петковић Мирослав као и још три НН лица, утврђено је из исказа сведока Ђорђевић Новице, те да је том приликом тешко телесно повређен Неџмедин Бериша утврђено је из исказа Агрона Берише.

Сведок Агрон Бериша је навео да су на место где су убијени Бујар и Седат донели још пет тела, Неџада, Хаве, Фатона и Фатиме, а пети је био непознат мушкарац веома висок, крупан и необријан. Док је кућа горела, (Фаика Берише) кров је падао преко њих тако да су та тела почела да горе. Тих пет тела довукли су из предњег дела Фатонове куће, на Рештанском путу, па је сведок на скици објаснио линију кретања, и са једне и са друге стране, наводећи да су неке са једне стране, а друге са друге стране довукли. Полиција доноси та тела у тренутку када су жене и деца већ отишли, значи **неколико тренутака после убиства Бујара и Седата.**

Сведоку је предочено да је оштећена Шурета Бериша када је била саслушана говорила да је Хава била у пицерији, док сведок наводи да је Хава била међу пет тела која су довучена до Бујара и Седата, на шта је изјавио да не зна шта је Шурета изјављивала, а да он говори и објашњава оно што је он видео.

Суд је исказ сведока Агрона Берише, прихватио као истинит и уверљив, а у делу пребацивања тела Неџада, Фатона, Фатиме и њему непознатог мушкарца. У односу на тело непознатог мушкарца, суд је утврдио да се ради о Абдулаху Ељшанију и то из исказа Бардуља Берише датог хашким истражитељима 10.07.2001. године, који је рођени брат сведока Агрона Берише са којим је и живео у истој кући одакле је посматрао дешавања код кућа Фаика и Весела Бериша, а који је исказ у том делу прихватио као веродостојан и уверљив.

Међутим, суд није прихватио део исказа сведока Агрона Берише у делу где је навео да је међу пренесеним телима било и тело Хаве Берише, налазећи да је вероватно помешао, а с обзиром да је из исказа оштећених-сведока Шурете и Вјолце Бериша, чије исказе је у том делу суд у потпуности прихватио као истините и уверљиве, утврдио да је Хава била у пицерији, **где су је и виделе,** а иста је пронађена у Батајници, што је утврђено и ДНК анализом.

Из наведеног исказа сведока Агрона Берише утврђено је да су критичном приликом тела Неџада, Фатона,Фатиме Бериша пренета до

куће Фаика Берише, тачније између кућа Фаика и Весела Берише, на место где су убијени Седат и Бујар Бериша. Из исказа сведока Бардуља Берише саслушаног од страха хашких истражитеља дана 10.07.2001. године, утврђено је да је критичном приликом и тело Абдулаха Ељшанија пренето између кућа Фаика и Весела Берише.

Да су куће Фаика Берише (ОЕБС) и кућа Весела Берише дана 26. марта 1999. године запаљене, суд је утврдио из исказа сведока Агрона Берише датог у преткривичном поступку (Кри.В.1/04 од 26.11.2004.године), а који је суд у том делу прихватио као истинит и уверљив.

Да су оптужени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав учинили радње описане под I – Б 2д), (лишавање живота албанских цивила у пицерији и убиство Јашара Берише од стране опт.Чукарић Слађана) суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок оштећена Шурета Бериша која је преживела овај масакр, у свим фазама поступка скоро на идентичан начин веома потресно и са пуно детаља описује страдање своје породице. Описујући догађај код пицерије и у пицерији наводи да су она и њена ћерка Херолинда када су дошле до Занатског центра, виделе и неке рођаке њеног мужа, породице Хајдин Берише и породице Душија. Они су већ били испред пицерије, међутим нико јој није рекао зашто су они ту дошли. Када их је питала зашто су ту стали, рекли су јој да им је полиција рекла да овде стану. Видела је да је дошла и њена ћерка Мајлинда, Дафина, Алтин и Редон. Алтин је био блед у лицу, а рука му је крварила, гађали су децу али су само њеног старијег сина погодили. Онда је једна жена из комшилука дала оштећеној неку пелену, с обзиром да је имала малу децу, и оштећена му је завила руку. Влоријан, Флорин син, који је имао 17 година рекао је «мама, видиш како су нам убили оца» на шта је она рекла «да, али барем мајка има тебе».

Даље наводи да када су се састали испред кафића и у тренутку када је она завијала Алтину руку, дошла је Лирија Неџмединова жена и замолила своју свекрву Хаву да дође ради њеног мужа Неџмедина, који умире и да бу му пружили помоћ. У том тренутку рекла је и оштећеној «дођи Ширета, јер је стриц Неџад рањен и тражи помоћ», међутим оштећена је рекла да не може да остави децу и без оца и без мајке и није отишла, али ни Хава ни Лирија које су кренуле нису успеле да стигну. У том тренутку угурали су их у локал, те су и **Хава и Лирија биле у локалу**, тако да ни оне нису могле да пруже помоћ мушкарцима.

Једна група Срба их је **приморала да уђу у кафић**. Када су ушли у кафић рекли су им да седну и чим су сели одмах су почели рафали. Из унутрашњости пицерије нико није пуцао, нити је видела неко оружје унутра. Једно време су пуцали, онда су престали и говорили су, али оштећена није подигла главу и није видела, али је по гласовима мислила да су то били исти гласови који су били и код куће. Подигла је главу и видела да је Шерина била мртва. Убијен је био и Влоријан, а Едон који је имао 14 година рекао је «мама и Дорентину су убили». Онда је и Мајлинда рекла «мама, види како су убили Херолинду», и када се оштећена окренула видела ју је, била је близу, како је погођена са више метака .

Што се тиче пуцњаве оштећена објашњава да, како каже, они нису улазили унутра, већ су гађали са врата пицерије, гађали су једно време рафалима. Након тога повремено су гађали нечим другум. **Гледали су једног по једног ко је жив**. И њу су у више наврата погодили.

Вјолца и оштећена су биле близу и Вјолцин син Дрилон је био иза оштећене. Он је имао 13 година и рекао је мајци «види **Дафину** како уздише». Једна девојка рођака Берише, рекла је «јао што су ми урадили, кажите нека дођу, нека ме убију». **Фатима и Авди**, били су мртви, **њихов син** такође, али многи људи су уздисали, јецали.

Син оштећене, **Редон**, имао је 22 месеца и тражио је флашу са млеком, те га је она узела и дала му флашу коју је носила у џепу од тренерке да би ћутао, да не би сазнали да је жив. Међутим, он је био дете и није знао шта се дешава, тако да су их они вероватно чули како говоре, **поново су ушли и пуцали** са нечим што оштећена не зна шта је, али пуцали су од врата.

Када је оштећена подигла главу **Себахата** је имала, како каже полупану главу, умрла је, као и њена ћерка (ћерка оштећене) **Мајлинда**, и пуно других нису давали знаке живота. Само је **Исмет, Фатов син** од 3 године плакао, тражио је воду и звао имена свих, био је рањен и млађи син **Ерон** од 10 месеци и даље је био жив, само су му руку откинули и висило му је месо.

Оштећена је била погођена у ногу и руку. **Хајдинова жена је била жива**, те ју је оштећена замолила да јој приближи Ерона између ногу, да би барем њега спасила. Пре него што су улазили и гађали их, када је оштећена погледала, **видела је да је Исмет умро, као и Ерон, те њен млађи син такође**. Само је **Хава јецала**, Вјолцина свекрва.

Оштећена је испод себе имала Алтина, њеног сина од 10 година, који је био рањен у ногу и руку, главу је имао окренуту према Вјолци. Чула је Србе који су рекли што пре треба да их пребацимо у камион да их утоваримо и да их однесемо одавде. Лагано је рекла Вјолци «направимо се да смо мртве да нас не примете», барем су остали живи Грамос и Вјолцин син Дрилон. Међутим, када су почели да их утоварају, кога би приметили да је још увек жив, гађали су га нечим у главу јер је и **Дрилон** био жив као и њен син **Алтин** када су га извлачили до врата, он је само рекао «ох» и пуцали су на све редом.

Што се тиче **Хајдина**, оштећена је изјавила да је он био иза ње и још увек је био жив, **са својом женом** подигао је главу и молио некога «колико хоћеш новца, молим те само оставите ме живог, јер само сам ја и моја жена живи од моје породице», али у тренутку оштећена зна да је његова жена само скочила високо и више нико од њих није давао гласа. Иначе, **Хајдин је био инжењер, а његову жену су звали Лика.**

Хамди Бериша, звани Души, био је рођак њеног мужа и био је техничар у амбуланти у Сувој Реци, а **његова жена** је била медицинска сестра и радила је такође у наведеној амбуланти, **звала се Фатима**. Пре уласка у пицерију Души је рекао да су им само рекли да ту стану и ни једну другу реч није изговорио.

Камион који се налазио испред пицерије био је велики са цирадом, али ништа друго због узбуђења и узнемирености није могла видети. Када је она убачена у камион, не зна да ли је у пицерији још било људи, али наводи да вероватно није било јер су их све утоварили у камион. Оштећену су ставили на дрвена **носила** и одмах пребацили на камион, вероватно су мислили да је мртва. Један од двојице који су из локала извлачили лешеве, рекао је на српском «какав је живот овакав, шта су ова деца и ове жене криви», на што је тај други рекао «ајде држи јер је наређење, наредба, треба што пре почистити ово место да не остављамо трага».

Оштећена наводи да су их све утоварили у камион. Сва су деца била ту, Себахата је била испод оштећене која је гледала да можда евентуално неко није остао жив, међутим никога није било живог.

Сведок оштећена Вјолца Бериша у исказу датом истражном судији Кри.В.1/04 дана 25.11.2004. године, а који је прочитан на главном претресу 15.01.2009. године, наводи да су неколико њих отишли према Занатском центру, неколико према аутобуској станици, према бензинској пумпи и онда су се испред Занатског центра сви окупили, фактички се сви нашли у једној групи.

Из друге породице, Хајдина Берише, чланови породице су сами изашли, не зна да ли их је ко истерао из кућа. Мисли да су видели када су они истерани па су самоиницијативно изашли из куће и дошли до пицерије. Тако да су се сви, око 50 њих, скупили око Занатског центра. Онда је дошла Лирија која је била у другом стању, крварила је и била је боса, дошла је да тражи помоћ за Неђу, за свога супруга и рекла «молим вас да ми помогнете јер су Неџат и Неђа, њен муж, да су рањени, убијени». Међутим није могла да иде. У том моменту су ранили сина Шуретиног, са снајпером у руку.

Нико им није рекао да уђу у пицерију. Локал је био отворен и они су једноставно ушли унутра да се склоне, зато што је почело пуцање, и хтели су да се сакрију. Није видела полицајце, само је чула хице. Било је пуно пуцања, пуно хитаца, пуно звукова пројектила, различитих врста. Рањена је, има и део гранате у нози. Њен син Грамос је рањен у раме. Била је око средине локала, дете је било испред ње, телом га је штитила, јакну је пребацила преко њега. Поред ње су били Хајдин и његова супруга, у непосредној близини, њен старији син је био на ћошку локала, а ћерка негде око средине, тако да су сви били релативно близу. Ту је била и једна старица која је имала штাকে.

Поред Шурете је био њен малолетни син Ајдин. Чула је како Шурета каже свом сину да се прави да је мртав, и он се претварао да је убијен. У једном тренутку су повукли малог, скинули му јакну и бацили на сто. У том тренутку приметили су да му пулс ради и у том тренутку су поново пуцали и ту је тај мали убијен. То јој је причала Шурета.

Имала је положај лицем према поду тако да није видела, чула је, те претпоставља да су пуцали и споља и изнутра, **јер су се чули и кораци у просторији**. Било је пуно хитаца, пуно крви, унутра су били све жене и деца, нико није био од мушкараца осим ових из породице Хајдини, само жене и деца од узраста 8 месеци до стараца од 80 и 90 година. Псовали су их, било је пуно пуцњаве, нису смели да пусте ни гласа, да реч проговоре. Претварала се да је погођена, а за дете није знала да ли је у животу. Када су видели да се све смирило, онда су почели да износе једног по једног, убацивали као вреће у камион, сматрајући да су сви мртви.

Сведок «А» више пута саслушан доследно наводи да му је Чукарић наредио да прати жене, децу и остале цивиле који су бежали, те да види куда иду, па је сведок кренуо за њима ка Занатском центру. Излази на главни пут и иде према улазу у Занатски центар. Поред њега је био Петковић Мики који је заједно са њим ишао и пратио људе. Када

су људи ушли у пицерију он и Мики Петковић су се вратили назад истим путем куда су и дошли. Рекли су Тановићу и Чукарићу да су људи у пицерији, а Тановића и Чукарића види већ на улазу у сам Занатски центар. Када је сведок рекао Тановићу и Чукарићу где су људи њему је Тановић рекао да иде на аутобуску станицу где је била нека кафана да узме две флаше алкохолног пића да би се смирио, с обзиром да је био преплашен.

Након конзумације алкохола, Тановић је рекао «сад ћу ја да одрадим, склоните се Ви», и извадио је бомбу, разбио излог пицерије кундаком од пушке и бомбу бацио у пицерију, остали су се склонили, то је одјекнуло, чули су се крици. Тановић је чекао једно два-три минута, да прође дим, да се све утиша и онда је бацио још једну бомбу, па су наставили да пију то што је остало од пића. Док су пили у пицерији је већ почело да се смирује. Потом су Тановић и Чукарић кроз прозор испалили још неколико рафала из аутоматске пушке. Приликом рафала мењали су се Тановић и Чукарић.

Сведок Вељковић Велибор је навео да је након скупљања лешева са Рештанског пута отишао до пицерије и приликом утовара лешева из пицерије, у једном моменту човек кога је познавао, старости између 35 и 40 година, висине 180 цм, а тежине 70-80 килограма, који је држао неку агенцију и возио аутобус, рекао сведоку «побили сте ми целу породицу, оставите бар мене». Није био погођен, а налазио се иза шанка, те га је вероватно шанк заштитио од бомбе, тада је сведок излетео напоље, неко је пришао и овог човека убио, међутим сведок не може да се сети ко је убио тог човека. Пре тог човека била је жива једна жена која је рањена у руку. Обратила се сведоку нешто на шиптарском, међутим он шиптарски није знао. У страху је само рекао «ова је жива» и изашао је напоље. Тада је неко пришао и ту жену убио, али не зна ко.

Сведоци Трајковић Богољуб, сведок «Ц», сведок Трајковић Јовица, сведок «Б», сагласно наводе да је у двориште њихове куће дошао др Бобан Вуксановић и рекао им да треба за војску да истоварају неке кревете. **Сведоци Недељковић Светозар и Петковић Недељко** наводе да су у њихово двориште дошли др Бобан Вуксановић и како Петковић Недељко каже још један из Речана, који су их повели у Занатски центар.

Из напред наведених исказа суд је утврдио да су критичном приликом у Занатски центар у два наврата доведени сведоци Трајковић Богољуб, Трајковић Јовица, Петковић Недељко, Трајковић Трајко, сведоци «Б» и «Ц» и Недељковић Светозар.

Сведок Недељковић Светозар који је био ангажован на преношењу лешева из пицерије у камион, саслушан у Кри.В. 1/04 дана 04.03.2004. године и на главном претресу дана 04.04.2007.године, наводи да када је дошао испред кафића видео је један непознат леш. Ту су били како каже пандури, њих четворо или петоро, међу којима је препознао **Микија и «Јајцета»**, док друге није препознао. Били су са оружјем, али нико од тих полицајаца није ништа рекао, само је Бобан Вуксановић рекао «ајде утоварајте то што пре и идите кући». Бобан је са њима дошао до кафића, и сведок је заједно са сведоком «Б» и «Ц» ушао. У том моменту када је сведок дошао до кафића, ту са њим је био и Боги Трајковић, Трајко, а био је и Паја Александар. Сведок је бацао у камион лешеве, морао је да ради јер су их пушкама терали. «Јајце» је рекао «ако не радите бићете уз њих». Било је од 20 до 30 лешева и сви су били цивили. У једном тренутку Мики је рекао да изађу из пицерије, те је сведок стао код камиона, **Мики је сам ушао и сведок је чуо један пуцањ**. Када је Мики изашао, Бобан им је рекао да поново уђу.

Сведок под псеудонимом «Б», који је такође преносио лешеве из пицерије, саслушан у Кри.В. 1/04 од 22.04.2004. године, наводи да је морао да износи лешеве из пицерије јер су му рекли «мораш то да радиш». Након што им је он рекао «ја сам млад плашим се тога», а у то време имао је само 14,5 година. Рекли су му «ради и ћути». Ту је био присутан и полицајац кога зову **«Јајце»**. Приликом изношења тела из пицерије наводи да мисли да је један био жив, радило се о дечаку од око 13 година, те је видео једног милиционера, за кога мисли да се зове **«Мики»**, један брка, који је пуцао у њега.

На главном претресу дана 05.04.2007.године, сведок мења свој напред наведени исказ у том смислу да наводи да мисли да је Недељковић Светозар видео дете како се рита и даје знаке живота. т Позвали су и Мики је дошао, али се не сећа да је рекао да га је Мики докрајчио, односно да је пуцао у њега, али зна, односно видео је када је Мики ушао у пицерију.

Сведок Трајковић Трајко, који је учествовао у преношењу тела из пицерије, саслушан у Кри.В.1/04 дана 04.03.2004. године, на главном претресу дана 05.06.2007.године, наводи да су код пицерије били «Јајце», Мики Лазин. Да иду на камион, рекао им је «Јајце», док сведок «А» који се налазио код трафике рекао је сведоку и осталима који су требали да сакупљају лешеве, да то не морају да раде. Међутим, «Јајце» је почео да виче на сведока «А» - «шта ти браниш», те им се сведок «А» обратио речима «не смем да вам помогнем». Што се тиче преживелих, сведок мисли да су један или двојица мушкараца били живи, те је један устао на колена према њима, али су они сви побегли, односно изашли

напоље, па је «Јајце» послао Микија да уђе. Само је **Мики ушао** и чула се пуцњава, један или два метка. Такође, још један је био преживео. Познавао је тог доктора али му није знао име, а радило се о високом и крупном човеку, па је **поново ушао унутра Мики**.

Ценећи исказ сведока Вељковић Велибора у делу где исти наводи улажење полицајца у пицерију, суд је прихватио као истинит и у сагласности са осталим напред наведеним исказима сведока који су прецизно навели имена лица овде оптужених, која су улазила у пицерију, те их је прихватио као логичне, веродостојне и сагласне.

Суд је ценио напред наведене исказе сведока оштећених Шурете Берише и Вјолце Берише које су преживеле масакр у пицерији, те исте прихватио као веродостојне, уверљиве, убедљиве и међусобно сагласне, а из којих је утврдио да је након уласка албанских цивила, тј.чланова породице Бериша у пицерију на њих пуцано и изван пицерије и у пицерији, те проверавано да ли има преживелих који су такође лишавани живота.

Ценећи исказ сведока «А» који је суд у том делу прихватио као истинит и уверљив, на несумњив начин је утврђено да је критичном приликом након уласка албанских цивила у пицерију пок.Тановић Радован у исту бацио две ручне бомбе које су експлодирале, а потом су опт.Слађан Чукарић и пок.Тановић Радован пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле у пицерији, и том приликом су се мењали у испаливању рафала.

Приликом оцене исказа сведока «А», тј.предоченог дела исказа датог заменику тужиоца за ратне злочине, суд је прихватио објашњење сведока, а везано за околности улажења опт.Чукарић Слађана у пицерију, из разлога постојања преживелих, да је том приликом само опт.Чукарић ту био присутан и једини ушао у пицерију, те се након његовог уласка чуо пуцањ, па је суд стога и прихватио као логично да је управо опт.Чукарић ушао и пуцао на преживеле у пицерији.

Исказе сведока Вељковић Велибора, Трајковић Трајка, сведока «Б» и Недељковић Светозара, у делу у којем детаљно и уверљиво описују догађај код пицерије, да је критичном приликом у пицерији било преживелих цивила који су накнадно лишавани живота, суд је прихватио као истините, веродостојне и уверљиве, те сагласне са исказима сведока оштећених Шурете Бериша и Вјолце Бериша који су у том делу у потпуности прихваћени као веродостојни и убедљиви.

Суд није прихватио одбрану опт.Петковић Мирослава у делу у којем говори да је по налогу пок.Бобана Вуксановића улазио у пицерију ради провере да ли има преживелих, те када је у исту ушао није било преживелих, већ је он само испалио рафал изнад тела, сматрајући да је оваква одбрана у делу где наводи да је испалио рафал изнад тела, усмерена на избегавање његове кривично правне одговорности.

Суд је као убедљив, веродостојан и упечатљив *прихватио исказ сведока «Б»* дат у преткривичном поступку 22.04.2004. године, где је децидирано тврдио да види да Мики (Петковић Мирослав) пуца у тело преживелог дечака. На главном претресу 05.04.2007. године, сведок мења исказ у делу где наводи да **није видео** како је опт.Петковић Мирослав пуцао у преживелог дечака старости 12-13 година, међутим суд цени да сведок под псеудонимом «Б» из разлога страха из којих је управо и тражио примену мера заштите не жели да у свом исказу наводи да је био присутан ситуацији када оптужени Петковић Мирослав пуца у преживелог дечака.

Несумњиво је утврђено из исказа сведока оштећених Шурете и Вјолце Берише да је у пицерији било преживелих цивила као и из исказа сведока Трајковић Трајка да су били живи један или два мушкарца, а потом још један мушкарац кога сведок познаје као доктора.

Из исказа сведока «Б» на несумњив начин је утврђено да је опт. Петковић Мирослав пуцао у пицерији у преживелог дечака од 13 година. Такође из исказа сведока Недељковић Светозара утврђено је да је опт.Петковић Мирослав ушао у пицерију и да се чуо пуцањ, док је из исказа сведока Трајковић Трајка утврђено да је оптужени у пицерију ушао у два наврата и чула се пуцњава.

С обзиром на наведено неистинит је део одбране опт.Петковић Мирослава да у пицерији када је ушао није било преживелих, већ је логичан закључак да је управо оптужени у два наврата пуцао у преживеле цивиле.

Да је оптужени Чукарић Слаћан лишио живота **Јашара Беришу**, радника бензинске пумпе, суд је утврдио из исказа **сведока «А»**. Сведок «А» наводи да је до киоска где се он налази дошло возило које се паркира испред киоска, те из возила излази Јовановић Тодор држећи за руку Јашара Беришу. Том приликом др Бобан је позвао Јашара да дође, али он није хтео да приђе, отимао се, и тада је пришао Чукарић и рекао «пусти га мени», само га је одгурнуо и у њега испалио рафал.

Сведок под псеудонимом «Ц», саслушан у преткривичном поступку дана Кри.В.1/04 дана 20.04.2004. године, навео је да је познавао Јашара Беришу који је радио на пумпи, и да га је лишио живота «Јајце» (на питање «јеси ли познавао тог радника» рекао је «знао сам га, звао се Јашар Бериша», а на питање «зна ли се ко га је убио», рекао је «зна се, Јајце»). Саслушан на главном претресу дана 05.04.2007.године (транскрипт аудио записа са главног претреса стр.68-69/90), сведок је **променио исказ** утолико што је навео да код пицерије није видео Јашара Беришу, а након предочавања напред наведеног исказа изјавио је да се не сећа да ли је тако рекао и да не може да се сети.

Сведок «Б» саслушан у преткривичном поступку дана 22.04.2004. године, наводи да је чуо да је Јашара Беришу убио «Јајце», и то се причало приликом утовара лешева у камион.

Саслушан у претходном поступку дана 20.02.2006. године наводи да није видео ко је пуцао у Јашара Беришу јер је био у пицерији, већ је само чуо пуцањ, а други који су такође износили тела у камион, рекли су му да је Јашара убио «Јајце».

На главном претресу 05.04.2007. године, сведок «Б» наводи да не зна лично Јашара Беришу, али му је познато да је радио на пумпи. Том приликом није чуо да је неко спомињао Јашара нити је чуо ко га је убио, односно тога се не сећа. Након што му је предочен исказ из преткривичног и претходног поступка изјављује да је можда он то и рекао, али се сада стварно тога не сећа, али потврђује да је чуо пуцњаву.

Сведок Трајковић Трајко саслушан у преткривичном поступку дана Кри.В.1/04, у претходном поступку дана 04.03.2004. године и 20.02.2006. године и на главном претресу 05.06.2007. године, тврдио је да је видео да је Јашара лишио живота «Јајце». На главном претресу сведок је детаљније описао ситуацију која је претходила убиству Јашара, објашњавајући да му је Јашар рекао «комшија помози ми», на шта је сведок одговорио «комшија види они хоће и нас да убију, како теби да помогнем».Том приликом је «Јајце» стајао поред Јашара, имао је пушку, рекао је Јашару да прекине и да ућути што је он и учинио. Сведок је изјавио да је «Јајце» убио Јашара Беришу, с тим што се сведок окренуо те чуо два пута рафалну пуцњаву, поново се окренуо Јашар је већ био на земљи на 2 метра од њих, а у тим тренуцима поред Јашара није било ни једног другог полицајца осим «Јајцета». Јашар је убијен испред камиона, према улици.

Суд је прихватио као уверљиве и веродостојне исказе сведока «А» и Трајковић Трајка који су током целокупног кривичног поступка у

својим исказима остали доследни у томе да је опт. Чукарић Слађан лишио живота Јашара Беришу, описујући притом место и начин како је то учинио. Након обављеног суочења дана 05.06.2007. године између сведока Трајковић Трајка и опт. Чукарић Слађана (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.06.2007. године, стр.89-90/124), сведок је остао доследан свом већ датом исказу на главном претресу као и у претходном и преткривичном поступку. Приликом наведеног суочења на упорно инсистирање да се окривљени изјасни на тврдњу сведока да је управо он убио Јашара Беришу, **оптужени исто избегава** (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.06.2007. године, стр.87-90/124).

Приликом оцене исказа сведока под псеудонимима «Ц» и «Б» суд је ценио и њихове разлике у казивању приликом давања исказа у преткривичном поступку и на главном претресу, те сматра да су исте резултат страха наведених сведока услед којих су и тражили примене мера заштите приликом саслушања.

Како су у време критичног догађаја сведоци «Б» и «Ц» били малолетни, то је и одређено психијатријско вештачење од стране судских вештака доц.др Александра Јовановића и доц.др Наде Јанковић, с тим што је обављено вештачење само сведока «Ц» с обзиром да сведок «Б» није био доступан вештацима, а што је утврђено и из дописа МУП-а, Службе за откривање ратних злочина, бр.230-4928/07 од 19.11.2008. године, у којем је наведено да сведок «Б» не борави на познатој адреси и да је са породицом отпутовао у Шведску, где се налази на привременом раду. Из налаза и мишљења судских вешака је утврђено да је степен душевне развијености сведока «Ц» у време критичне околности одговарао његовој животној доби, те је с тим у вези његова способност запажања, памћења као и могућност репродуковања упамћеног протеком дужег времена очувана. Овакв налаз и мишљење судских вешака, суд је прихватио као стручан и дат по правилима струке.

С обзиром на наведено **суд је прихватио исказе сведока «Б» и «Ц», дате у преткривичном поступку, као истините и веродостојне.**

Ценећи одбрану опт. Чукарић Слађана да критичног дана уопште није био у Занатском центру и код пицерије, суд налази да је иста неистинита, нелогича, неубудљива и усмерена на избегавање кривично правне одговорности, с обзиром да је оповргнута изведеним доказима током овог кривичног поступка, пре свега исказима сведока «А», Трајковић Трајка, Недељковић Светозара, сведока «Б» и сведока «Ц», који су на убедљив и уверљив начин говорили о присуству и радњама оптуженог код пицерије у Занатском центру.

Такође је на главном претресу дана 05.04.2007. године обављено и суочење између сведока «Б» и опт.Чукарић Слађана (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.04.2007. године, стр.49-54/90), када је сведок остао при свом исказу да је оптужени критичног дана био присутан код пицерије, а приликом давања изјаве да ли познаје неког од присутних окривљених, исти је изјавио «ово је господин Јајце», док је истом приликом сведок «Ц» изјавио «ево га Јајце».

Такође је и сведок Трајковић Трајко на главном претресу одржаном дана 05.06.2007. године, на питање да ли познаје неког од присутних окривљених изјавио «ово је Јајце», те је обављено и суочење између сведока и опт.Чукарић Слађана (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.06.2007. године, стр.89-90/124), а на околности присуства оптуженог код пицерије где је сведок остао категоричан и убедљив да је исти критичном приликом био присутан код пицерије и да их је терао да износе тела из исте, пуцајући у вис.

Из свих напред изведених и цењених доказа, суд је на несумњив начин утврдио да је опт.Чукарић Слађан **извршио радње описане под тачкама Б 1, Б 2 а), Б 2 б), Б 2 г) и Б 2 д) изреке ове пресуде.**

Оптужени Слађан Чукарић је у својој одбрани датој дана 05.10.2006.године, наводи да не може да се сети где је био 26.03., с обзиром да му тај дан не значи ништа, што може бити дан као и сваки други 26-ти. Само зна да је поступао по налогу претпостављених старешина и да у дневном распореду сигурно пише где се он налазио и са ким је био на задатку.

Међутим, на главном претресу дана 02.03.2009.године, оптужени је изнео своју измењену одбрану наводећи да и даље не може да се сети датума када се критични догађај одиграо, те је описао кога је и шта видео том приликом испред куће (у којој је била смештена мисија ОЕБС) као и испред општине и занатског центра. Износећи своју одбрану оптужени Чукарић наводи да је био само на путу испред куће, поред возила и на путу испред занатског центра, и своје радње приликом критичног догађаја описује потпуно другачије од онога како то чине и опт.Петковић Мирослав и салушани сведоци.

Оптужени Чукарић Слађан је приликом изношења своје одбране дана 05.10.2006.године, навео да је имао **надимак**, те да су га пријатељи звали «Божо», а колеге «Чуки» или «Чуко», по презимену. Међутим, на главном претресу одржаном дана 02.03.2009.године, оптужени у допуни своје одбране наводи да што се тиче надимка «Јајце», да тај надимак потиче из његовог детињства, међутим када је пошао у средњу школу он

се супротстављао жестоко свакоме ко би му се тако обратио јер је то сматрао као вређање. Одговорно тврди да су га његови најбољи другови из детињства звали «Божо», док су га неке колеге звале «Чуки» или «Чуко» скраћено по презимену, док је тај надимак «Јајце» сматрао увредом.

Сведоци Трајковић Трајко, Недељковић Светозар, Трајковић Богољуб чији је исказ из претходног поступка прочитан на главном претресу дана 3.04.2007.године, као и сведоци под псеудонимима «Б» и «Ц», а који су преносили тела жртава из пицерије у камион изјавили су да је опт.Чукарић којег они знају по надимку «Јајце» био присутан код пицерије. Сви напред наведени сведоци приликом давања исказа да ли познају неког од присутних окривљених, указали су управо **на опт.Чукарић Слађана као лице под надимком «Јајце».**

Оптужени Петковић Мирослав наводи да је Чукарић у то време имао надимак «Јајце». Такође, саслушани сведоци који су марта 1999.године били припадници активног или резервног састава ОУП Сува Река и то:Аризановић Зоран, Бојовић Дејан, Борисављевић Драган, Вељковић Велибор, Гогих Милован, Гопић Небојша, Ђокић Горан, Ђорђевић Новица, Јанковић Крунислав, Недељковић Звонко, Нојић Ђура, Поповић Анђелко, затим Витошевић Добривоје начелник ОУП Сува Река, Јовановић Тодор крим.техничар ОУП Сува Река, као и сведок «А» су **навели да оптуженог Чукарића знају из тог времена под надимком «Јајце».** Сведок Бојовић Дејан је изјавио да је Чукарића запамтио управо по наведеном надимку, сведок Вељковић Велибор наводи да није био неки други полицајац под тим надимком, а св.Ђорђевић Новица да је оптужени имао само тај надимак, док је св.Нојић Ђура у то време оптуженог знао само по надимку «Јајце» као и св.Аризановић Зоран који је у судници указао на оптуженог рекавши «ја га знам као Јајце». Такође су и сведоци Гопић Небојша и Јанковић Крунислав у судници указали на оптуженог Чукарића назвавши га «Јајцем».

Цењен је и део одбране оптуженог Чукарић Слађана везано за његов надимак «Јајце», када је на главном претресу 02.03.2009. године износећи своју измењену одбрану навео да се жестоко супротстављао свакоме ко би му се тако обратио, јер је то сматрао увредом. Оваква одбрана није прихваћена јер је оповргнута исказима напред наведених сведока, како припадника активног и резервног састава ОУП-а Сува Река, тако и исказима сведока «Б», «Ц»,Трајковић Трајка, Недељковић Светозара и Трајковић Богољуба, а које је суд као категоричне, доследне и сагласне прихватио.

Такође суд је ценио део измењене одбране опт. Чукарић Слађана у којем наводи да је критичног дана и опт. Нишавић Милорад био присутан код куће у којој је био смештен ОЕБС (Фаик Бериша). Оптужени наводи да када је стигао тачно испред беле куће прво је уочио ту Нишавић Мишка и непознато лице у зеленој маскирној униформи. Када је приметио њих двојицу видео је такође и 4 леша тј. тела, прво је било на ћошку беле куће с десне стране, а на другом ћошку куће била су три тела која су лежала беспомоћно на земљи и оптужени је видео лично како Мишко Нишавић ногом гура једно мушко тело и притиска га на груди објашњавајући нешто овоме поред себе у зеленој маскирној униформи. Напред наведени исказ опт. Чукарић Слађана, а везано за присуство опт. Нишавић Милорада код куће Фаика Берише, суд је прихватио јер је и поткрепљен исказом сведока оштећене Шурете Берише, који је суд прихватио као уверљив, убедљив и истинит.

Суд је брижљиво ценио одбрану опт. Чукарић Слађана, измењену на главном претресу дана 02.03.2009. године, нашао да је нелогична, неуверљива, неистинита, срачуната на избегавање кривично правне одговорности, оповргнута изведеним доказима, пре свега исказима напред наведених саслушаних сведока који су децидирано, убедљиво и уверљиво говорили о **присуству и активностима** опт. Чукарића и код кућа породице Бериша и код пицерије у Занатском центру, а које је суд као такве прихватио.

Верзије догађаја које је опт. Чукарић Слађан износио ишле су од комплетног негирања догађаја и предузетих радњи до описа другачијег од оног који су изнели опт. Петковић Мирослав, сведоци Вељковић Велибор, сведок «А», Ђорђевић Новица, Трајковић Трајко, који су у својим исказима детаљно описали активности опт. Чукарића, а које делове исказа је суд прихватио као истините, уверљиве и међусобно повезане у једну логичну целину. С обзиром на наведено суд налази да је оваква одбрана Чукарић Слађана недоследна, неистинита, неуверљива и демантована исказима напред наведених сведока, те срачуната на избегавање кривично правне одговорности.

Суд је ценио део одбране опт. Чукарић Слађана у којем је навео да је поступао по налогу претпостављених старешина и да у том дневном распореду сигурно пише где се он налазио и са ким је био на задатку, те да му је надређени био командир Репановић Радојко, који му је лично рекао да прати дневни распоред и поступа по истом.

Међутим, и опт.Репановић Радојко као и сведок Вељковић Велибор у то време евидентичар ОУП-а Сува Река наводе да од 24. марта 1999. године распоред рада се само водио формално, а да су сви припадници и активног и резервног састава морали да буду у приправности 24 часа. Да је **распоред вођен само формално** може се закључити и из тога да је у дневном распореду рада за петак 26.03.1999. године, као и у налогу за извршење задатака за 26.03.1999. године наведен и Малеш Раде за кога су и опт.Репановић Радојко као и саслушани сведоци навели да није био у критично време и критичном приликом присутан, те и опт.Петковић Мирослав као и сведок «А» су навели ко је сачињавао патролу 26. марта 1999. године, у којој није био Малеш Раде.

И сам опт.Чукарић Слађан изнесећи своју измењену одбрану потврдио је да је критичном приликом био у патроли са пок.Тановић Радованом као вођом патроле, опт.Петковић Мирославом и сведоком «А», те ју је у том делу суд и прихватио јер је и поткрепљена осталим изведеним доказима и исказима опт.Репановић Радојка, Петковић Мирослава и седока «А».

Суд је ценио одбрану опт. Петковић Мирослава у делу где не оспорава своје присуство код кућа породице Бериша на Рештанском путу и код пицерије у Занатском центру, те је исту прихватио с обзиром да је сагласна са изведеним доказима и то саслушањем напред наведених сведока које је суд прихватио као истините, уверљиве и убедљиве. Међутим, део одбране оптуженог у погледу радњи које је предузео на овим местима, суд не прихвата јер је демантована свим напред неведеним и цењеним доказима, пре свега исказима саслушаних сведока који су се налазили на критичним местима у критичном периоду, а који су детаљно описали радње опт.Петковић Мирослава **наведене под тачкама Б 1, Б 2 а), Б 2 г) и Б 2 д) изреке ове пресуде**, које исказе је суд прихватио као истините, убедљиве и уверљиве.

С обзиром на наведено суд налази да је одбрана опт.Петковић Мирослава нелогична, неуверљива и срачуната на избегавање кривично правне одговорности.

Преношење посмртних остатака цивила из пицерије у камионе

Околност преношења посмртних остатака цивила из пицерије у камионе, утврђена је оценом следећих изведених доказа:

Опт.Петковић Мирослав у својој одбрани наводи да су Тановић и један од непознатих момака, имали мотороле са собом, позвали су некога, а после 10-ак минута појавио се др Бобан Вуксановић, командант одбране града Сува Река, а заједно са њим дошао је и припадник Територијалне одбране, који је био Бобанова десна рука, Мики Ђорђевић. После пар минута од доласка др Бобана Вуксановића долази група Рома, 7-8 младића, долазе припадници полиције, неки из резервног састава, сећа се Недељковића и једног редовног полицајца **Велибора Вељковића**. Бобан је почео да виче, да мора што брже да се избацују тела. Роми су ушли унутра, неки су рукама убацивали тела, а неки су то чинили са ручним направама за избацивање тела које им је дао Бобан. Тако су избацивали и убацивали тела у камион који је био паркиран. Утоваривање тела трајало је укупно неких 45 минута до сат времена и када је камион био напуњен, Бобан је наредио да камион крене према Призрену и камион кренуо према Призрену. Даље наводи да зна да је Бобан позвао Роме који су ту били и рекао им је да морају да ћуте, да ником ништа не смеју да говоре о том дану, иначе ће да страдају. Онда је стао ту са полицајцима и рекао да нико ништа не сме ни реч да проговори нити да каже о том догађају. У току утоваривања лешева, Бобану су пришла један или два човека који су били у кожним јакнама са панталонама, фармерицама, и нешто су са њим поразговарали. Бобан је докле год су избацивана тела у међувремену водио неку своју евиденцију, те оптужени зна да је Бобан ушао заједно са тим лицима у локал и да је из локала изнео 5 аутоматских пушака, држао је три аутоматске пушке, а онај што је био у цивилној кожној јакни држао је две аутоматске пушке. Бобан је забележио те аутоматске пушке у својој свесци у којој је водио документацију. Роми су се расули, а том приликом оптужени је видео два паркирана полицијска аутомобила, који су се удаљили, један у правцу Призрена, а један у правцу полицијске станице.

Сведок Вељковић Велибор саслушан у преткривичном поступку дана 05.03.2004. године, а чији исказ је у том делу суд прихватио, наводи да му је Репановић наредио да иде да скупља лешеве, при којем исказу је остао и на главном претресу где је навео да је након скупљања неколико лешева на Рештанском путу, отишао до локала да скупља лешеве, међутим не може да се сети са ким је био. Пре него што је дошао тамо чуо је пуцањ из правца «Метохија вино» (подрум пића), који се налази преко пута пицерије. Када је дошао до пицерије која је удаљена 10 до 15 метара од улице Цара Душана, видео је људе из Територијалне одбране, људе ромске националности старости можда око 17-18 година. Приликом давања исказа заменику тужиоца за ратне злочине дана 22.09.2005. године наводи да је том приликом видео и Цивилну заштиту, а који је део исказа суд такође прихватио. Даље у

свом исказу датом на главним претресима наводи да је од активних полицајаца ту видео пок. Тановића који се налазио испред улаза пицерије, а такође ту се налазио и резервиста Мики Петковић у непосредној близини Тановића, можда 2-4 метра удаљен, затим Слађан Чукарић и др Бобан, директор Дома здравља у Сувој Реци. Тановић, Мики Петковић и Чукарић су ту испред пицерије стајали, са пушкама у рукама. На главном претресу дана 07.11.2006. године сведок наводи да је у пицерији, када је дошао, видео је мртве људе и крв, с обзиром да су врата била отворена. Сведок је то видео од улазних врата, али тада није ушао унутра. По његовој процени, ту је било 30-40 људи, претежно жена и деце, видео је једну бебу можда 3-4 месеца старости на поду, те једну жену у поодмаклој трудноћи, можда шести или седми месец и она је била мртва, а налазила се испред шанка. Сведок заједно са људима из комуналног предузећа, који су иначе имали одела комуналаца, и децом ромске националности, утоварају те лешеве, тако што један ухвати за руке, други за ноге и уносе у камион, а касније су донели и неке справе. Кабина камиона је била окренута према улици Цара Душана, односно у смеру према згради општине, што значи да је била тако усмерена да је могла да скрене и лево и десно. После извесног времена више није могао да утовара, с обзиром да је било доста крви, те је отишао ка згради полицијске станице. Не зна ко је ту тачно још остао да товари остатак лешева. У сваком случају лешеве су утоварени и одвежени у правцу Призрена. Био је један камион за утоваривање лешева, док за други није сигуран. Наводи да је др Бобан Вуксановић био код пицерије у непосредној близини можда 5-6 метара удаљен од њих. Др Бобан Вуксановић је био у оделу територијалне одбране и имао је аутоматску пушку, али сведок од њега није чуо никакву наредбу, нити је чуо да је исти забранио да се прича о том догађају. Приликом изношења тела из пицерије, сведок није видео какво оружје, нити је чуо да је др Боран спомињао да је неко оружје пронађено код тих људи у пицерији.

Сведок «А» у свом исказу описује да су дошли код пицерије командант ТО Ђорђевић Мирко и др Бобан Вуксановић. Излашли из зграде ТО-а, и први дошли на лице места, али сведок не зна ко их је звао. Они су ту дошли када се све смирило. Др Бобан је отишао колима и вратио се са људима из Цивилне заштите. Када су стигли људи из Цивилне заштите, стигао је и камион из правца Призрена, мисли да се ради о «Мерцедесу», са жутом цирадом, али не зна ко је организовао долазак тог камиона. Екипа цивилне заштите била је сачињена од непунолетних дечака и пензионера, којима је припала мука када су видели шта треба да раде и почели су да беже и нико није хтео да се прихвати тог посла. За све то време сведок стоји испред киоска и више не прилази пицерији нити у исту улази. Чукарић и Тановић су ту са др Бобаном и људима из ТО-а, али сведок није чуо нити обраћао пажњу о

чему причају. Из напред наведеног камиона изашло је двоје људи у цивилу, а једнога сведок зна из виђења који је по његовом мишљењу био или инспектор или крим техничар, Муслиман, кога су звали Ђеза, а са њим је видео неке млађе људе у кожним јакнама који су носили хеклере и пришли Бобану и нешто говорили, али то су били људи из Призрена које сведок није знао. Камион је ушао у рикверц, церада је са задње стране била подигнута и почело је убацивање, али сведок није сигуран нити је видео да ли је камион био празан, али мисли да јесте. Др Бобан је наредио људима из Цивилне заштите да износе лешеве, пошто им је Чукарић запретио да то морају да раде иако су се пре тога уплашили и желели да оду и њих је било можда 10-ак. Др Бобан је прегледао лешеве. Људи из Цивилне заштите су улазили у пицерију, сведок се не сећа да ли је било неке справе за утовар лешева већ је један хватао за ноге други за руке и тако без икаквог реда убацивали су тела у камион. Затим је камиону у који је товарено, испустила гума, те више није хтео да товари и отишао је, а било је утоварено можда 10-ак лешева. Од утоварених лешева било је и деце и жена и мушкараца, сви су били у цивилу. Након што је први камион отишао у правцу Призрена наишао је други камион за који сведок мисли да је била «Застава», који се такође паркира у рикверц и отвара задњи део цираде. Из наведеног камиона такође излазе неки цивили, које сведок први пут види, носили су оружје, те прилазе др Бобану, али сведок није чуо шта са њим разговарају. Настављено је са товарењем, а наишао је и Вељковић, за ког сведок не зна ко га је звао с обзиром да је био у СУП-у ћата, никада није излазио ни на терен ни на стражу, те када је дошао није хтео да приђе, међутим Чукарић му је запретио да мора то да ради те је и он товарио лешеве. Даље, сведок наводи да су Чукарић и Тановић потом њему и људима из Цивилне заштите наредили да убаце земљу у пицерију, а након што је иста била испражњена, да би се прикрили трагови крви. У том тренутку камион је већ био утоварен и отишао у правцу Призрена, а у истом је по процени сведока било 20-ак тела. Са сведоком је остао Петковић Мирослав да би бацили земљу у пицерију. Критичног дана сведок наводи да мисли да је др Вуксановић био у војној униформи, прегледао је тела, али није приметио да је ишта писао, нити је чуо да је Бобан рекао да о овом догађају не сме ништа да се коментарише. Сведок није видео да је Бобан из пицерије изнео 5 аутоматских пушака.

Сведок «А» је навео, на главном претресу дана 05.12.2006.године, да је командир Репановић дошао код пицерије пошто је Јашар био убијен и када су тела из пицерије била утоварена у камион. У сваком случају командир је разговарао са др Бобаном. Такође сведок је навео да када је Јашар убијен дошли су неки људи из ТО, припадници полиције, а и други људи су дошли да виде шта се дешава, створила се гужва па је на њих **дрекнуо Репановић** и ту гужву растерао (транскрипт

аудио записа са главног претреса од 05.12.2006. године, стр.84/91), с обзиром да су се ту скупили као «циркус».

Сведок Јовановић Сава саслушан на главном претресу дана 05.06.2007. године, навео је да је за време бомбардовања био је **припадник Цивилне заштите**. Били су у Занатском центру где су у једном кафићу затекли 7-8 лешева, док је вани било два-три леша. У наведени кафић је ушао са др Бобаном, а ту је било присутно и три или четири полицајца. Са сведоком су били Света Трипковић, Крстић Спира, Александар Милановић звани Паја, те се не сећа ко је још ту био. Лешеве из Занатског центра утоварани су у камион који је био паркиран поред кафића. Камион је био велики са жутом церадом, међутим није видео возача. Крстић Спира је тога дана био са њима и скупљао је лешеве, али није возио. Камион је отишао у правцу Призрена. Др Бобан Вуксановић лично им је рекао да уђу у кафић, те сведок наводи да је међу лешевима била једна жена старости 30-40 година, али је није познавао, у сваком случају радило се о цивилима које су они износили ручно. Даље наводи да су Трајковићи његови рођаци који су пре њега ту били, јер је Бобан дошао у двориште по њих прво да би товарили неку робу. Истог дана, али нешто касније око 4 – 5 сати поподне у Занатском центру је био и он. На крају сведок наводи да им је Бобан Вуксановић забранио да причају о томе да су скупљали лешеве у Тржном центру.

Сведок Крстић Спира на главном претресу дана 07.03.2007.године наводи да је од 24. марта 1999. године **био распоређен у Цивилној заштити**, када је ангажован на сахрањивању лешева. Начелник војног одсека, Зоран Станисављевић их је позвао и рекао да треба да иду у локал у Занатском центру да покупе неке лешеве. До кафића долази њих шесторо или седморо припадника Цивилне заштите, а сведок је био задужен да координира том акцијом прикупљања лешева, односно њему су рекли да је вођа те групе. Нису имали никакав налог, већ им је само усмено речено да оду до Занатског центра и да тамо има неких лешева. Наводи да су на кафићу стакла била полупана, доле је од лешева било крви, а затекао је 6-7 лешева, те наводи да је пре њих била једна група раније која је однела неке лешеве. Локал није био запаљен, а једно 6-7 лешева је било у њему док је неких било и изван пицерије. У сваком случају 11 лешева су тог дана утоварили у камион. Лешеве који су били изван, налазили су се између локала. Лешеве су били свежи. Камион су ту већ затекли, био је са церадом како сведок мисли сиве боје, паркиран поред «Винског подрума», на путу где су улазили пешаци. Кабина камиона гледала је према згради Скупштине општине, а церада је само иза камиона била отворена, тако да се само од позади могла видети унутрашњост. Камион је био празан, возач је седео је у камиону, међутим није га познавао. Мисли да су биле призренске

регистрације. Даље наводи да су тада ту били присутни и полицајци њих тројица или четворица, а познавао је једног који је био из Ужица, Тановића, који је касније погинуо. Такође, био је присутан и Петковић Мики који је био у резервном саставу, као и Трбољевац Станко, док друге није познавао. Не може да се сети да ли је тада и на том месту био присутан доктор. Лешева је било и мушког и женског пола, а сведоку се чини да је било и једно дете, те су сви били у цивилу. Тих 6-7 лешева утоварили су у камион, онда им је речено да их има још по Занатском центру, а то су им рекли полицајци, тако да су на удаљености једно 30-40 метара између локала пронашли како се сведок сећа једног мушкарца и жену. Када су завршили са утоваром, камион је затворен и кренуо је у правцу Призрена.

Сведок Недељковић Светозар саслушан на главном претресу дана 04.04.2007.године наводи да не може тачно да се сети када је то било, али је Бобан Вуксановић дошао црвеним «кецом» и рекао му да ли хоће да истовара неке кауче за војску и милицију, на шта је овај пристао. Са Бобаном поред сведока, кренули су и сведоци «Б» и «Ц», али не може да се сети да ли је још неко са њима кренуо. Ушли су у кола и кренули према Занатском центру, када су стигли сви су изашли из кола и тада им је Бобан Вуксановић рекао «ајде момци утоварајте ове лешеве», на шта је сведок прво њему рекао «ја то не могу да радим и не смем да радим», међутим ипак је утоварао. То су били људи, жене и деца, чији су се лешеве налазили у кафићу и сви су били у цивилу. У том моменту када је сведок дошао до кафића, са њим је био и Боги Трајковић, Трајко, а био је и Паја-Александар. Када је сведок дошао до кафића, ту су били полицајци, њих четворо или петоро, међу којима је препознао Микија и «Јајцета», док друге није препознао. Били су са оружјем, али нико од тих полицајаца није ништа рекао, само је Бобан Вуксановић рекао «ајде утоварајте то што пре и идите кући». Не може тачно да се сети колико је било лешева, наводећи да их је било 20-30. Утоваривали су рукама, а имали су и једна носила која су већ била ту у Занатском центру поред кафића, за које им је Бобан Вуксановић рекао да их узму. Тела су товарили у један камион који је стајао поред кафића, односно једно 3-4 метра даље, али је био у кругу центра. Кабина је била окренута према кафићима, а задњи део је како мисли био отворен. Не може да се сети да ли је цирада камиона била жута или црвена. Сведок мисли да у камиону није био возач, те мисли да је у истом било већ два или три леша. Мисли да је лешеве Бобан Вуксановић прегледао. Сећа се да је у пицерији био шанк, те да су ту купили неке лешеве, то су били старији људи. У пицерији међу лешевима била је и једна трудница, и сви лешеве су били у дубини пицерије. Међу телима је препознао своја два друга чија је имена сада заборавио. Ту пицерију – кафић, кроз су

испразнили, те ни један леш није остао, све је утоварено у један камион, али сведок није видео где исти одлази.

Сведоку је предочен део његовог исказа дат пред истражним судијом када је рекао «бацао сам у камион неке лешеве. Морао сам да радим. Са пушкама нас терали. Ако не радите бићете уз њих», а на питање «ко?», рекао је «па тај Јајце, полицајац», на шта је сведок изјавио да је то тачно и да им «Јајце» рекао да ће бити уз њих.

Након што су му показане фотографије жртава, суд је констатовао да је на фотографији број 627 (последње три цифре) препознао дете које је товарио у камион, а то је **Алтин Неџад Бериша**, за кога наводи да мисли да га је видео тада када су товарили. Даље, на фотографији број 633 препознао је **Дрилон Седата Беришу** за кога наводи да га је видео, те мисли да су га он и његов друг утоварили. На фотографији број 640 препознаје **Хајдин Весел Беришу** за ког наводи да мисли да су и њега утоварили тада, иначе раније га није знао. На фотографији број 659 препознао је **Седата Весел Беришу**, њега је виђао раније доста пута, али наводи да га је видео и међу лешевима. На фотографији број 660 препознао је **Шерина Исмета Беришу** за коју наводи да је како мисли и она била ту том приликом. На показаним фотографијама сведок није препознао своја два друга која је иначе видео том приликом међу лешевима.

Даље наводи да им је Бобан Вуксановић рекао да перу цераду, а прали су је од крви и то соком.

Што се тиче камиона у који су утоваривали лешеве, сведок је такође навео да је био марке «Застава» - ТАМ.

На главном претресу дана 04.04.2007.године наводи да је Репановић Радојко поред кафића стајао са Микијем и «Јајцетом». Није им ништа говорио, али био је ту док су утоваривали лешеве, при ком исказу је остао и након суочења са опт.Репановић Радојком (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.04.2007. године, стр.94-95/98).

Сведок Петковић Недељко саслушан на главном претресу дана 03.04.2007. године наводи да су око 11, пола 12 до његове куће дошли возилима Бобан Вуксановић и Мирко Ђорђевић. Том приликом Бобан је био у зеленој маскирној униформи и рекао им да треба да се неко месо истовара. До Занатског центра дошао је са Бобаном Вуксановићем, Мирком Ђорђевићем, Светом Трипковићем и сведоцима «Б» и «Ц». Не може да се сети да ли је камион већ био ту када су дошли до кафића или је дошао касније и не може да се сети боје камиона и цераде. У сваком

случају камион је био паркиран до Занатског центра. У кафићу је затекао мртве људе, било је мушкараца, жена и деце. Носили су их рукама и стављали у камион који је био празан. Мртвих људи у пицерији било је како сведок наводи отприлике 30-35. За то време док су утоваривали, полицајци су били ту, нису ништа радили, већ само стајали. Утовар је трајао једно сат и по. Бобан је стајао до врата кафића, а са њим је стајао и милицајац «Шумадинац», који је носио качкет окренут позади. Није ту приметио никога у црним кожним јакнама, већ су код тог кафића били само 3 или 4 милицајаца у плавим униформама, те није приметио неке друге униформе. Мики је стајао са Бобаном и «Шумадинцем». Такође, ту је био и Драшко Тановић. Сведок «А» је стајао код трафике, али га касније када се све то завршило, није видео.

Приликом изношења лешева, сведок је препознао своју школску другарицу чијег имена не може да се сети, али се презивала Бериша, Рамаданова унука. Препознао је и једног доктора који се звао Души, за ког наводи да је и он утоварен. Сведоку су показане фотографије жртава, али је исти изјавио да никога са наведених фотографија није препознао, такође међу тим фотографијама није видео другарицу коју је препознао међу жртвама у пицерији.

Том приликом када су утоваривали лешеве у камион, сведок наводи да није видео никакво оружје у пицерији, нити да је неко изнео оружје одатле. Бобан није улазио у кафић, већ је само стајао до врата. Бобан је само прилазио и прегледао лешеве.

Када су затворили цераду, исту су прали соком, «кока колом», а то су им рекли милицајци, јер је била крвава. Камион је отишао, али не зна где одлази, а радило се само о једном камиону. Све је то трајало до један, пола два. Кафић је био испражњен и у њему више није било лешева. Када су завршили са утоваром и опрали цераду Бобан им је рекао да иду кући.

Сведок је у преткривичном поступку дана 04.03.2004. године, тврдио да је Радојко Репановић све време био ту, као и Бобан и Тановић. Међутим, на главном претресу одржаном дана 03.04.2007. године, наводи је да је **Репановића видео само када је дошао на кратко и више га није видео.**

Сведок Трајковић Богољуб чији је исказ Кри.1/04 од 04.03.2004.године, прочитан на главном претресу дана 03.04.2007.године наводи да је после два, три дана од почетка бомбардовања дошао командант града Вуксановић Бобан у двориште код његовог деде, пришао и рекао «дај ми једно седам до осам јаких момака који ће да носе

кревете, стиже војска и полиција из Србије». Том приликом Вуксановић је дошао са црвеном «Заставом», отишли су код Занатског центра где је камион већ био паркиран. Камион је био «Заставин», црвене боје са жутом цирадом, а радило се о једном камиону у коме је већ било од прилике можда 10-15 лешева који су већ били утоварени када су они стигли. Када је сведок сишао са камиона рекао је «чика Бобане па ово нису кревети, ово су лешеве, зар ми ово да радимо». Клекнуо је испред њега и молио га да их пусти, на шта је Бобан рекао «ради ту, немој да будеш и ти међу њима». Ту је дошао и сведок «Б», који је тада имао 13,5-14 година, Недељковић Светозар, Петковић Нешко, сведок «Ц» и Трајковић Трајко. Он је са Трајковић Трајком био на камиону, а други су износили лешеве из локала. Не може тачно да определи колико је лешева било, али било је деце, жена и стараца, као и мушкараца од преко 40 година. Сви су били у цивилној одећи, а препознао је доктора који се звао Души и радио је на рендгену, касније је препознао још једног, то је био Јашар Бериша који је радио на бензинској пумпи.

Када су завршили прву туру, сећа се да су их терали да затворе цераду и узму сокове или било које пиће и да оперу цераду обзиром да је иста била крвава. Када су и то завршили камион је отишао.

Даље наводи да је поред Бобана Вуксановића ту било и полицајаца. Познат му је један кога су звали «Јајце», али му не зна име, био је ту и Мики, брка такође из Суве Реке, док је сведок «А» био испред трафике далеко неких 30-50 метара. Није радио ништа, само је стајао ту испред. Сви су били нервозни и напети. Рекао је «Јајце дај пусти нас, молим вас», на шта је он одговорио «немој сада да будеш ту међу њима, боље нека плаче његова мајка него твоја».

Није му познато где је отишао камион. У сваком случају скренуо је десно према Призрену. Исти камион се вратио, а чекали су га једно сат времена. Када је камион поново дошао, дошли су људи из Цивилне заштите, Јовановић Сава, Крстић Спира, Трипковић Светозар и Александар, а ту је био и Трбољевац Станко човек у годинама, па је тада Бобан рекао «немојте да утоварујете ви, ви сте се уморили», па су они утоваривали.

Сведок под псеудонимом «Ц» наводи да је код њих у двориште дошао Бобан Вуксановић, сам, колима «Ладом» и рекао да је потребно да момци пребаце неке кревете, с обзиром да је дошла војска и милиција из Србије. Пошли су са њим, те у кола улазе он, сведок «Б», Светозар Недељковић и Недељко Петковић. Бобан је кола паркирао преко пута општине, поред пута. Када су стигли, ту је било паркирано возило, тј. камион са жутом церадом, «ТАМ-ић», а церада је била позади

отворена. Задњи део камиона, где је церада била отворена био је увучен унутра, одмах поред Тржног центра, док је кабина била окренута према путу. Ту су затекли милицију у плавој униформи, са качкетима који су стајали поред Бобана који је сведоку и осталима рекао да морају да товаре и да се не боје јер «они спавају». Утоваривали су тако што двојица стављају на носила, а двојица носе носила која су стајала испред пицерије.

Од полицајаца, сведок наводи да је препознао **«Јајцета» Слађана**, кога иначе раније није познавао, већ га је видео том приликом и чуо када су се они дозивали по имену. Код пицерије, неки су га звали Слађан, а неки «Јајце» и он им се обратио рекавши «боље ви да радите, него да будете ту међу њима». Ту је био и Мики који им је рекао «ја не могу ништа да вам помогнем» и издвојио се на страну. Наводи да ту није било неких људи у црним кожним јакнама. У близини је била трафика код које је стајао сведок «А», али им исти ништа није рекао.

Касније су дошли људи из Цивилне заштите, међу којима су били Јовановић Сава и Александар Милановић кога су звали Паја, те се њих двојице сведок сећа јер су они живели код њега у улици.

Цераду су прали «кока колом», јер су им рекли полицајци, међутим не може тачно да се сети ко од њих.

Отишао је кући пре него што је камион пошао, с обзиром да им је Тановић рекао да донесу лопату и колица те да песак који је већ био ту убаце у пицерију, тако да су они пошли и пролазећи поред сведока «А» исти им је рекао да се више не враћају, тако да се они нису ни вратили. Када су они пошли, све је већ било завршено и у пицерији више уопште није било лешева.

У пицерији није било оружја.

Сведок под псеудонимом «Б» наводи да је у марту 1999. године, не сећа се датума, код њих у двориште дошао Бобан Вуксановић колима, мисли да је била «Лада нива» или «кец». У возило улазе он, сведок «Ц», те мисли да је био и Недељковић Светозар, значи њих тројица, како мисли с обзиром да је ипак прошло 8 година од тада и не може да се сети. Бобан је паркирао кола испред Тржног центра, код општине, преко пута на паркингу, тј. на ивичњаку. Сви су изашли из кола, и том приликом није видео неко возило паркирано ту. Видео је паркиран камион марке «Застава», мисли да је био црвене боје са отвореном церадом. Камион је био паркиран у рикверц, али није видео возача. Попео се на камион и видео четири до пет лешева. Онесвестио се, [REDACTED]

Трајковић Богољуб који је претходно ту дошао, у претходној тури, га је придржао. Сведок је био у другој тури, није видео када је прва тура отишла, али мисли да је такође Бобан дошао и по прву туру. Иначе, Бобан је био у зеленој униформи, мисли да на глави није имао ништа, а што се тиче оружја мисли да га није имао.

Нека униформисана лица била су испред трафике где је стајао и сведок «А», који ништа није радио нити му се обраћао. Заједно са сведоком ту су били Недељковић Светозар, Трајковић Богољуб, сведок «Ц» и Петковић Ненад-Нешко. Бобан им је рекао да треба лешеве из локала да убаце у камион, тако да је ушао у пицерију али не може да се сети са ким улази. Лешеве су преносили носилима која су била испред камиона. Ту их је било доста, неко је носио рукама, неко носилима, конкретно је пренео можда 4-5 лешева. Када је ушао у пицерију, уплашио се, с обзиром да никада није видео мртвог човека. Сви су били један наспрам другог, у полулежећем положају доле на плочицама. Било је мушкараца, жена и деце, и мисли да су сви били у цивилу. Од тих људи никога није препознао.

Затим су се одмарали, а камион је у међувремену отишао у правцу Призрена, међутим није видео ко је возио. Питао је Бобана који се вратио када је прва тура отишла, да ли сада могу да иду, али им је овај рекао да сачекају још 10-15 минута па ће онда ићи кућама. Чекали су, с обзиром да је било још неких лешева у пицерији. Када је камион поново дошао, мисли да се радило о истом камиону, али није видео ко га је возио. Камион се паркирао исто као и први пут, те им је тада један од полицајаца за ког мисли да је био Мики, рекао «момци још ово мало и онда идете кући». Наводи да Микија тада није видео испред пицерије, већ тамо где је био сведок «А», испред трафике. Њима је наредио Бобан, да товаре, тако да они поново улазе у пицерију, где је било још 10-11 лешева.

Пред крај друге туре, дошла је Цивилна заштита, тако да су они скоро све то радили. Из Цивилне заштите, који су тада дошли, сведок је знао Милановић Александра званог Паја, те мисли да је био и Јовановић Сава и још неки чија имена не зна. Били су у плавој униформи, те су и они носили тела рукама и носилима. То је можда трајало још једно 10-15 минута, те је камион утоварен, а један полицајац чијег имена не може да се сети, им је рекао да оперу канату од крви и дао им лименке.

Сведок је у преткривичном поступку Кри.В.1/04 од 20.04.2004. године навео да је њима «Јајце» два до три пута рекао «ајде пожурите, пожурите» и запретио пушком «боље ви да њих утоварујете него они нас, немој да ви будете међу њима».

Даље је навео да у пицерији није видео никакво оружје, нити је видео неке амблеме УЧК. Полицајци који су том приликом били присутни имали су плаве униформе и качкете, док неку другу униформу није видео.

Трајковић Јовица је тога дана био у првој тури, али се онесвестио, те мисли да је одмах и отишао, мада тада није био томе присутан.

Сведок Трајковић Трајко наводи да је почетком бомбардовања дошао Бобан Вуксановић возилом бела «Лада» у њихово двориште.

Са сведоком «Б» и «Ц» стигао је до Занатског центра. Ту је био само један камион паркиран предњом страном према општини, а приколица је била позади. Церада је била жута, али на њој није ништа писало. Била је подигнута да би се лешеве утоваривали, с тим што је пар лешева већ било утоварено. Поред наведеног камиона стајао је возач којег не познаје и који није био из Суве Реке. Ту је био «Јајце», Мики Лазин (Петковић Мирослав [REDACTED] [REDACTED])

Када је дошао до Занатског центра, ту је затекао Петковић Недељка и Трајковић Богољуба. Да иду на камион, рекао им је «Јајце» кога је пре тога видео два пута, описујући га као ниског, у плавој маскрној униформи, наоружан аутоматском пушком и са плавом капом на глави. Бобан је убрзо отишао, а «Јајце» им је рекао да треба да товаре у камион лешеве из кафића. Ушао је у кафић и видео је доста лешева мушкараца, жена и деце, сви су били у цивилу, али никога од њих није препознао.

Био је и он на камиону, али су се мењали с обзиром да нису могли сви да издрже у камиону. Лешеве су износили рукама, а неких носила није било.

Сведок «А» је стајао поред трафике, сажалио се и рекао да их пусте, али је «Јајце» рекао да прво треба да заврше, те да ће после бити пуштени.

Осим камиона који је ту већ био паркиран и у који су утоваривали лешеве, наводи да не зна да ли је био још неки камион пре тога, односно да ли је пре тога била нека тура. Када су стигли, у већ паркирани камион било је утоварено неких 10-так лешева, а када су они још утоваривали било је можда још 50. Сви лешеве из пицерије утоварени су у камион. Церада је била спуштена, те им је «Јајце» рекао да је оперу соковима,

пошто је била крвава. Опрали су цераду, а потом је камион отишао у правцу Призрена. Након 5 минута кренули су кући.

Наводи да их је «Јајце» терао да убаце неку земљу у кафић. Кренули су да товаре у колица земљу, али нису убацили у кафић јер је пришао сведок «А» који је био до трафике и рекао колеги да их пусти.

«Јајце» му је рекао да о свему томе што су радили не смеју никоме ништа да говоре.

Такође у свом исказу сведок наводи да они нису хтели да децу уносе у камион јер им је било жао, те су се обратили «Јајцету» да их тога поштеди, али им је овај одговорио «немој да будеш поред њих» и почео је да пуца у вис. То је било поред камиона. Потом је «Јајце» узео два детета, бацио их у камион и рекао «видиш како могу ја да радим».

Сведок Трајковић Јовица саслушан на главном претресу одржаном дана 04.04.2007. године, наводи да се попео на камион, али када је видео лешеве чијег броја не може да се сети, сишао је са камиона. Обратио се командиру станице, кога иначе познаје 10-так година, а како каже Радојковићу, који је стајао поред камиона на путу сам, те га је командир пустио да иде кући. Након што му је предочен део његовог исказа дат пред истражним судијом када је на питање «јесте ли сигурни да је био командир станице», рекао «па он нас је предао командиру станице, командант града који је надлежан, он нас је предао и каже ево вам командир, он ће вас даље упутити где треба да идете», на шта је изјавио да је то тако, да их је Бобан предао командиру код општине који их је ту преузео и одвео до Занатског центра, до камиона, а Бобан је отишао колима. Такође му је предочен део његовог исказа дат пред истражним судијом када је рекао «међутим, када нас је он одвео до командира, предао оном командиру, командир нас је преузео и рекао је треба да се утоварају лешеве», на шта сада наводи да је можда тако и рекао у истрази, али се не сећа. Извршено је и суочење између оптуженог Репановић Радојка и сведока Трајковић Јовице, те је сведок остао при тврдњи категорично наводећи да их је Бобан предао оптуженом, а да га је овај потом пустио да иде кући (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.04.2007. године, стр.44/98).

Сведок Крстић Мирослав саслушан у претходном поступку од стране истражног судије 11.11.2005. године, везано за утовар лешева из пицерије у камион, навео је да је видео камион и како се лешеве утоварају и да је то све посматрао са другог спрата Војног одсека. Такође је видео да су неке млађе особе преносиле лешеве, док је на главном претресу дана 06.06.2007. године, навео да се не сећа да је тако

говорио, али да је то могуће. Предочено му је да је и приликом давања исказа тужиоцу дана 01.06.2005.године рекао «видео сам људе како утоварају неке лешеве у камион, људи који су утоваривали лешеве били су неки младићи, нисам их препознао», на шта је изјавио да их није препознао и не зна ко су били. Том приликом није видео полицију, нити униформисана лица, већ само те млађе особе.

Оштећена Шурета Бериша наводи да након што су тела утоварена у камион, угледала је свог сина Алтина. Почела је да говори са њим, а онда ју је Вјолца чула, подигла је главу и рекла «јеси ли жива Шурета», на шта јој је ова одговорила да је жива, али да су им све побили. Вјолца је рекла да је само Грамос остао жив, јер је имао дебелу јакну обучену и нису могли да открију да ли је жив. Када се камион кретао оштећена није могла да се оријентише на путу где се налазе, али је рекла Вјолци «да видим да ли нас неко прати, неко полицијско возило», али никога није било. Камион је ишао веома брзо те је оштећена рекла Вјолци «да ли да скачемо», све мислећи када јој је Лирија рекла за мужа, да је стриц Неџад жив, међутим након месец или два сазнала је да и Неџада више нема. Рекла је Вјолци «да скочимо барем да свима покажемо ко је шта урадио», али је Вјолца рекла да не могу да скачу, али када их негде у неку јаму буду затрпали онда ће изаћи. Рекла јој је да одатле неће моћи да изађу. Приближила се да види где су. Испала је из камиона и повредила чело. Пала је у Новој Малти, раније се звало Љутоглава. Неки су је људи видели, узели је и однели у једно село. Пружена јој је помоћ, а она им је испричала шта се десило, и ако су у могућности да прате камион с обзиром да су и Вјолца и Грамос још увек живи, **те су одмах неки младићи отрчали.** Дошли су и рекли да је Вјолца са Грамосом пала, да се Грамос једва спасао, али им је неко пружио помоћ како јој се чини то је била једна жена Српкиња, која је дала Вјолцином сину нешто да пије.

Оштећеној су показане фотографије породица Бериша, те је за фотографије: број 626 (последње три цифре), изјавила да јој се чини да је то син од Душијевог брата, син Мусли Берише али није сигурна, на фотографији 627 је њен син Алтин, 628 није сигурна али мисли да је то Хајдинова сестра, 629 чини јој се да је Хајдинов брат, али не зна име, 630 је Бујар, 631 Вјолцина ћерка Дафина, 632 Флорина ћерка Дорентина, 633 Дрилон, Вјолцин син, с тим што је на слици млађи, 634 Едон, Флорин син, који је имао 13 године тада, а слика је од раније, 635 каже да је то Ерон, 636 је јетрва оштећене, Фатима, 637 не препознаје ко је али је то неко из породице Бериша, 638 Фатон, синовац њенога мужа, 639 Флора, Бујарова жена, 640 чини јој се да је Хајдин, али је слика од раније доста, 641 није сигурна да ли је то Хајдинов отац, 642 ћерка од како каже тих комшија Бериша, али не зна тачно чија, 643 мајка Душија,

644 Вјолцина свекрва, Хава, Бујарова мајка, 645 Херолинда, друга ћерка оштећене, 646 Фатов син који је имао 3 године, 647 чини јој се да је Лирија али је слика доста лоша и бледа, 648 ћерка оштећене Мајлинда која је имала 16 година, 649 њу не познаје она је из друге породице, не зна јој име, 650 чини јој се да је Хадјинова јетрва, 651 није сигурна да ли је то Хајдинова жена, 652 чини јој се да је од Хајдиновог брата син, 653 брат Душија чини јој се да се зове Муслија, 654 чини јој се да је Хајдинова мајка, али није сигурна (Зелија се звала), 655 муж оштећене, Неџад, 656 Неџмедин, 657 најмлађи син оштећене, Редон, који је имао 22 месеца, 658 Себахата, Фатова жена, 659 Седат, Вјолцин муж, 660 Шерина, Фатова сестра, 661 можда је Хајдинова мајка чини јој се да се звала Зирије, 662 чини јој се да је Хајдинов отац, али није сигуран, 663 Влоријан, старији Бујаров син, али је слика доста млађа, у време догађаја имао је 17 година, 664 не зна јој име из те друге породице је, 665 Душијева снаја али јој не зна име, 666 Муслијина ћерка, чини јој се, 667 не зна ко је, 668 чини јој се да је дете од Хајдиновог брата, 669 није сигурна не зна. **На питање да ли је неке од њих видела у пицерији оштећена је тврдила да је видела многе тамо, али им не зна имена, али зна да су били са Хајдином и Душијем заједно, међутим све их није познавала.**

Оштећена Вјолца Бериша навела је да пошто су их убацили у камион затворили су странице камиона. Налазила се преко других лешева, изнад њих и камион је кренуо, али није знала у ком правцу, јер је био затворен цирадом. Шурета ју је у једном тренутку дотакла, да види да ли је жива. Шурета је била на више места рањена, и она је оштећеној дала идеју и рекла «хајде Вјолца да скочимо са камиона, ја остављам четворо деце и хоћу да скочим», на шта јој је одговорила да је боље да када их негде закопају да онда изађу из те неке рупе, а да сада у овој брзини како камион иде не могу да искоче. У том тренутку је видела сина који је имао јакну, склонила му је јакну и видела да је жив. Шурета је форсирала да скоче, међутим није хтела да скаче, камион је ишао великом брзином. Шурета је искочила пре ње, видела је само како је искочила и остала на том месту. Нешто касније, на улазу у Љутоглави, узела је сина у руке и искочила. Камион је наставио даље, плашили су се да иду путем, узела је сина и ишли су преко поља и њива.

Суд је ценећи сагласне исказе сведока «А», Вељковић Велибора, Недељковић Светозара, Петковић Недељка, сведока «Б» и «Ц», Трајковић Трајка, Трајковић Богољуба, Јовановић Саве, Крстић Спире, Крстић Мирослава, исте у потпуности прихватио као уверљиве и веродостојне, у делу где су детаљно описали околности изношења тела албанских цивила из пицерије у Занатском центру и њиховог преношења у камионе.

Суд је имао у виду да је сведок Недељковић Светозар након показивања фотографија жртава, на фотографији број 569 препознао Седата Беришу за кога је навео да га је видео и међу лешевима у пицерији. Међутим, с обзиром да је суд на несумњив начин утврдио да је Седат Бериша лишен живота код кућа породице Бериша, напред наведено није прихватио налазећи да је очигледно сведок помешао ликове.

Из исказа сведока Трајковић Богољуба, Трајковић Јовице, Петковић Недељка, Трајковић Трајка, сведока «Б» и «Ц» као и сведока Недељковић Светозара суд је утврдио да је критичног дана др Бобан Вуксановић у два наврата долазио до њихових кућа да би их на превару одвео до Занатског центра. Наведени сведоци су сагласно потврдили да су износили лешеве цивила из пицерије и товарили их у камион, притом детаљно описујући да их је **опт.Чукарић Слађан кога називају «Јајце» терао и претио** им да морају то да раде.

Описујући околности изношења тела албанских цивила из пицерије у Занатском центру и њихово преношење у камионе, сведоци су сагласни и са исказима оштећених Шурете и Вјолце Бериша.

Суд је ценио одбрану опт.Петковић Мирослава у делу у коме наводи да је др Бобан Вуксановић ушао у локал и да је из њега изнео 5 аутоматских пушака, а да је у руци носио амблем «ОВК», притом говорећи да су тим пушкама терористи деловали из локала према полицијским јединицама, те овакву одбрану није прихватио налазећи да је неискрена, неубедљива, нелогична и срачуната на избегавање кривично правне одговорности, с обзиром да су напред наведени сведоци децидирано тврдили да нису видели никакво оружје, никакве пушке. Такође је и сведок «А», након што му је предочена одбрана опт.Петковић Мирослава у овом делу, категорично тврдио да нико из пицерије није отворио ватру наводећи «па ко је могао да отвори ватру на нас, **мислим то је глупост, то је чиста лаж**» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 06.12.2006. године, страна 20-21/99), а чији исказ је суд у овом делу прихватио као истинит, категоричан и у складу са осталим напред наведеним исказима сведока.

Суд је ценио исказ сведока Петковић Недељка који је дао у преткривичном поступку Кри.В. 1/04 дана 04.03.2004. године, у делу где је навео да је опт.Репановић Радојко био **све време ту**, као и др Бобан Вуксановић, Тановић, Петковић Мирослав, те је овакав исказ сведока у том делу у потпуности прихватио као истинит и уверљив. Измењен исказ на главном претресу суд није прихватио у делу где наводи да

опт.Репановића види на кратко, јер је оповргнут децидираним исказом у преткривичном поступку који је суд прихватио, а сведок није могао да да логично објашњење измене свог исказа. Суд не може да поуздано утврди разлоге због којих сведок мења исказ, може само да закључи да је то евентуално из разлога страха.

Суд је ценио и исказ *сведока Трајковић Јовице*, у делу где наводи да га је др Бобан Вуксановић предао опт.Репановић Радојку, и да му је опт.Репановић рекао да треба да товари лешеве, те је овакав исказ прихватио као истинит, уверљив и у сагласности са исказом Петковић Недељка дат у преткривичном поступку 04.03.2004. године.

Везано за присуство опт.Репановић Радојка код Занатског центра, *суд је и из исказа сведока «А» са главног претреса од 05.12.2006. године*, у коме наводи да се након убиства Јашара Берише, о чему је детаљније било говора у делу пресуде где се образлаже тачка Б 2 д), *утврдио* да се створила гужва па је на њих **дрекнуо Репановић** и ту гужву растерао. Овакав исказ сведока суд је прихватио као истинит, уверљив и убедљив.

Суд је ценио сагласне исказе *сведока Трајковић Богољуба, Трајковић Трајка и сведока «Б»*, у којима су навели да су опт.Репановић Радојка видели на кратко код Занатског центра, те налази а везано за присуство опт.Репановић Радојка да је логично и прихватљиво што сви саслушани сведоци који су учествовали у изношењу тела цивила из пицерије нису могли да на идентичан начин опазе присуство оптуженог, с обзиром на место и време у коме су исти били присутни код пицерије. Ово имајући у виду две групе доведене у различитим временским периодима, њихово мењање приликом изношења тела из пицерије и утовар у камион.

Са свега напред изнетог *суд није прихватио одбрану опт.Репановић Радојка* у делу где наводи да је враћајући се са обиласка пунктова у Топличану и Ћиновцима код Занатског центра зауставио се, видео је један леш и притом само разговарао са др Бобаном Вуксановићем. Ово имајући у виду и децидиран исказ сведока Трајковић Јовице који је уверљиво и детаљно описао радње оптуженог, тј. да их је управо он преузео од др Бобана Вуксановића и одвео до камиона у којем су по казивању сведока већ били лешеве, након чега опт.Репановић с обзиром да је сведоку било лоше истога пушта да иде кући.

Напред наведени део одбране опт.Репановић Радојка, по оцени суда срачунат је на избегавање крвично правне одговорности.

Суд је ценио исказе сведока који су преносили лешеве из пицерије, као и исказе сведока Јаблановић Милана, Јовановић Новице, Јовановић Саве, Казић Крунислава, Крстић Спире, Трајковић Богољуба, Трајковић Јовице, сведока »Б», Трипковић Свете и Цветковић Благоја који су у својим исказима наводили **да је Бобан Вуксановић командант града**, а исто су тврдили на основу свог утиска стеченог из ауторитета који је исти имао у Сувој Реци, обзиром да је био лекар, директор Дома здравља и начелник Територијалне одбране.

Суд је утврдио из дописа МУП-а РС, Служба за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 28.09.2007. године, да је Бобек Вуксановић звани Бобан од почетка НАТО бомбардовања био на функцији начелника Територијалне одбране за подручје Општине Сува Река, те и директор Дома здравља у Сувој Реци.

Из исказа сведока Крстић Мирослава, референта у Војном одсеку утврђено је да је Мирко Ђорђевић у наведеном периоду био заменик команданта ТО-а у Сувој Реци.

Из исказа напред наведених сведока који су учествовали у изношењу тела из пицерије и њиховом утовару у камион, **утврђено је** да су НН лица камионима у којима су се налазила тела албанских цивила, том приликом **у два наврата кренули у правцу Призрена. Међутим, суд није могао на поуздан начин да утврди** место одласка наведених камиона са телима.

У току овог кривичног поступка саслушан је сведок Аљи Ђогај дана 06.12.2007. године, који је априла 1999. године учествовао у ископавању посмртних остатака цивила, са другим радницима Комуналног предузећа «Хигијена», на војном стрелишту код села Љубижде и Коруше одакле су грађевинским машинама откопали посмртне остатке, те их утоварили у два камиона која су исте одвезли у непознатом правцу. Такође саслушани су и сведоци оштећени Флорим Бериша и Бериша Бетим 04.12.2008. године, Ђељај Бериша 12.01.2009. године, Идриз Хаџијај 13.01.2009. године и Хисни Бериша 03. и 04.12.2007. године, који су у својим исказима навели да су након завршетка НАТО бомбардовања били на локалитету Љубижде и Коруша, где су пронашли поједине ствари чланова породице Бериша.

Напред наведене исказе суд није посебно ценио с обзиром да се не односе на радње оптужених које су им стављене на терет у овом кривичном поступку.

Оштећени

Из исказа сведока оштећеног Флорим Бериша датог на главном претресу дана 04.12.2008. године, утврђено је да је оштећени син Мусли Берише, те да је у време када је његова породица страдала у Сувој Реци, он био у Немачкој где је иначе отишао још 1993. године. Из Немачке се 26. марта у 02 после поноћи телефоном чуо са својом мајком Нефијом и оцем Муслијем. Мајка је почела плакати те су му рекли да се плаше и да барем деца буду спашена. Сутрадан 27. око пола 2 у току дана поново је позвао кућни телефон, међутим одговорили су му на српском «немој више звати овај број». У њиховој породичној кући живели су његова баба по оцу Ханумшахе од 70 година, можда и 80, његов отац Мусли, мајка Нафије, сестре Зумрите и Виолета, те брат Африм. Његов стриц Хамдија, његова жена Зелихе, тј.стричева жена, њихове ћерке Арта, Зана, Мерита, Ханумшахе и син Мират, три дана раније дошли су у кућу оца оштећеног, у којој су сви значи били заједно из страха, тако да су они када је почело стање да се погоршава били у једној кући.

Кућа оштећеног је била удаљена од Нецадове и Фатонове куће неких 50 до 60 метара највише, а кућа Седата и Бујара била је иза Фатонове куће на једно 10-так метара. На фотографији Суве Реке под бројем КО525587 обележио је своју породичну кућу, која се налазила на Рештанском путу број 7, те је обележио и куће Фатона и Седата.

На крају оштећени је изјавио да се придружује кривичном гоњењу и да ће истаћи одштетни захтев.

Из исказа сведока оштећеног Бетим Бериша датог на главном претресу дана 04.12.2008.године, утврђено је да су у овом злочину у Сувој Реци страдали чланови његове уже породице отац **Авди Бериша**, мајка **Фатиме Бериша** и брат **Куштрим Бериша**, те је том приликом страдало укупно 16 чланова његове шире породице. Од његове шире породице страдала је бака Ханумша Бериша, његов стриц Мусли Бериша са својом женом Нафије Бериша, њихов син Африм Бериша, његове ћерке Зумрете и Виолета Бериша, његов други стриц Хамди, његова жена Зелије Бериша, његове ћерке Арта, Зана, Мерита, Ханумшахе и син Мират. Сви они живели су у три куће које су биле близу једна од друге, у једном дворишту.

У то време оштећени је био у Призрену, где је отишао 22. марта, с обзиром да је тамо похађао средњу школу. Након два, три дана у Призрену је чуо од људи који су бежали из Суве Реке за Албанију, да се нешто страшно догодило у Сувој Реци, међутим у то време није могао да

ступи у контакт са оцем или мајком. У Суву Реку вратио се 16. јуна, и тада када се вратио кући тамо није нашао никога, куће су биле празне. Разговарао је са својим ближњима и по ономе што се чуло речено је да су то учинили локални полицајци из Суве Реке, међутим нешто опширније се није знало.

На крају наводи да тела чланова његове породице, колико он зна нису пронађена. Придружује се кривичном гоњењу и истиче одштетни захтев.

Из исказа сведока оштећеног Ђељај Бериша саслушаног на главном претресу дана 12.01.2009.године, утврђено је да је **његов рођени брат био Нецад Бериша**. У овом масакру преживела је његова снаја Шурета и братанац Грамос, а страдали су Фатон, снаја оштећеног Фатима, Шерина Изетова ћерка, а братаница оштећенога, Нецад. Сви су они расли у једном дворишту, а то је ужи круг породице. У време када се догодио масакр, оштећени је био у Сувој Реци. О масакру су чули након пола сата, и то када га је Агрон Бериша позвао телефоном, а који је био само два метра даље од дворишта куће где се десио критични догађај. Међутим, исти им није ништа рекао за децу, тако да су се надали да су их истерали из дворишта и да су деца можда спашена. У телефонском разговору сазнали су о Бујару и Седату, да су их извели из куће, да је било неког неспоразума у дворишту када су привели Бујара. Агрон му 26. марта, телефонским путем није дао неке детаље, није рекао имена деце као ни за Фатона, јер му је било жао због стрица да то каже, а одмах је рекао за Седата, Бујара, Нецада и Фатиму, за које је рекао да их види испред прозора, али да им не може помоћи.

Када се дешавао тај масакр оштећени је након сат времена када је све то почело, звао Јашара Беришу телефоном на бензинској пумпи и питао га да му каже шта је видео и да ли може да каже да ли је неко жив, на шта му је Јашар рекао да је видео како деца беже, чуо је њихово викање јер је био 20-так метара удаљен од пицерије и рекао је да га више не зову, међутим супруга оштећеног је Јашара поново позвала али је он одговорио да га више не зову.

На крају оштећени се придружује кривичном гоњењу и истиче одштетни захтев.

Из исказа сведока оштећеног Идриз Хацијај саслушаног на главног претресу дана 13.01.2009. године, утврђено је да је са целом фамилијом био у свом селу и те вечери почело је НАТО бомбардовање. У догађају у Сувој Реци од 26. марта настрадала му је **ћерка Себахата** која је била удата у породици Бериша, а рођена 15.10.1963. године, чији

је муж био Фатон, са којим је имала два сина Исмета рођеног 1996. и Ерона рођеног 1998. године. Са ћерком се чуо телефоном 25. и при том је била уплашена те му је рекла да су тога дана пре подне у њеној кући која се налази на Рештанском путу долазиле полицијске снаге и опљачкале их, да су тукли Фатоновог стрица Неџада узевши већу количину новца. Том приликом ћерка му је рекла да је више не зове на тај телефон, јер се они плаше и прећи ће у кућу стрица Весела, која се налазила једно 20 или 25 метара иза њихове. То је био последњи контакт који је оштећени имао са својом ћерком, с обзиром да није имао број телефона у Веселовој кући. Остао је ту до 27. марта и око 10 сати пре подне дошао је један из Суве Реке, унук Ђерим Берише, иначе млађи брат Јашара Берише, био је узбуђен и узнемирен, рекавши да је Јашар 26. телефонирао са радног места и рекао им да напусте куће јер се нешто ужасно у близини њега дешава. Ђерим им је рекао да је било убистава и у фамилији Фаика, у фамилији Неџада и Фатона који су становали у тој кући на Рештанском путу. Такође им је рекао да има убијених чланова Сахида, реч је о синовима Сахида Берише.

На крају, оштећени се придружио кривичном гоњењу.

Из исказа сведока Хисни Бериша саслушаног у преткривичном поступку дана 25.11.2004. године, као и на главним претресима дана 03. и 04.12.2007. године, утврђено је да је вршио идентификацију тела. Формиран је савет чланова породица да помогне екипама у процесу с обзиром да их је Хашки трибунал замолио да помогну у поступку идентификације лешева, што су прихватили. У том правцу и сведок био тај мост повезаивања између екипа судске медицине, чланова породице и за обезбеђивање радника за отварање гробова. Од члана породице добију податке «antimorten», значи пре смрти да би од прилике знали како су изгледали раније и шта су носили како би могли да их идентификују. Истраживачи и екипе Хашког трибунала су вршили чишћење и изношење тих одећа и ствари које су пронађене и на основу тога су вршене одређене идентификације, '99. и 2000. године. Значи, обично би позивали породице да врше идентификацију одеће различитих ствари и те жртве које су идентификоване, чланови породице су их преузимали и поново сахрањивали, а неидентификоване лешеве су сахрањивали у Широко. Сведок је показао у облику каталога слике одеће из масовне гробнице на војном полигону, тако да су имали идентификацију јакне **Мусли Берише**, коју су препознали чланови породице, затим једна тренерка **Јашар Берише**, те је било и личних карата које су пронађене, али лешеве нису пронашли, тако да су на тај начин вршили идентификацију.

Наводи да Бујар није могао бити идентификован јер су ти лешеве били спаљени, с обзиром да су након стрељања тих 6 тела изгорела, с обзиром да је кућа била запаљена, али су нашли делимично изгореле ствари. На гробљу породице Бериша где је било 34 гроба, а било је и гробова где је било два и више тела и разних ствари и од тога је идентификована Фатима, Неџат, Седат, с тим што је идентификована само ципела Неџмединова, док је његов леш откривен у Београду, затим откривена је Фатима, односно делимично њена одећа и одређени делови костију, Фатон. Сведок објашњава што се тиче идентификације ципеле да је исту идентификовао онај ко му је купио ципелу у Скопљу, односно идентификовала ју је породица, која је знала да је та ципела његова.

Такође, сведок наводи да је критичном приликом видео да избацују људе из куће и том приликом био је на другом спрату своје куће и имао је поглед у том правцу. Познавао их је јер су Весел Шабан Бериша и Мусли Саит Бериша, носили беле капе на глави па је врло добро идентификовао и Муслија и његову мајку која је била инвалид. Тог 26. марта, наводи да су из кућа изашле породице синова Фаика Берише, Неџад и Фатон, са породицом. Било је свега 10 чланова, а затим су изашли синови Весел Рамадан Берише и њих је било 11, изашли су синови Весел Шабан Берише Хајдин и Генџ са породицама њих је укупно 10, изашли су синови Саит Берише, Мусли, Хамди и Авди, укупно 16 чланова.

Из исказа сведока Фејзулах Бериша саслушаног на главном претресу дана 07.02.2008.године, суд је утврдио да је 26.марта око 11-12 сати био у дворишту своје куће, те је након извесног времена чуо неко јецање деце и жена. Попео се на поткровље куће да види о чему се ради. Склонио је цреп и видео како се људи крећу по аутобуској станици, жене, деца, и мушкарци. Након извесног времена чуо је рафалну паљбу. После тога, позвао је телефоном Јашара Беришу који је радио на бензинској пумпи и овај му је рекао «немој да ме питаш, не питај, ужас, ужас за све нас». Такође је позвао и Мусли Беришу телефоном, али се он није јављао, а тада није знао да су и они побијени. Са Мусли Беришом је у сродству тако што су његов отац и отац Мусли Берише браћа од стрица. Пре него што се десио масакр, позвао је Мусли Беришу и рекао му да изађе јер је на Рештанском путу била аутоблинда, полицијска, тако да ће се изгледа нешто десити. Међутим, Мусли му је рекао да не може да остави мајку, која је била стара 85 година и саката.

Тога дана видео је Весел Беришу, отац Хајдина Берише, који је водио двоје деце за руку, био је виши, носио је белу капу, познавао га је, међутим друге није могао да препозна осим њега. **Сведоку је предочена изјава коју је дао Хашким истражитељима** где је рекао «никог од

људи нисам могао визуелно да препознам, јер сам био предалеко од њих, али могу да кажем да су у питању били албански цивили», нашта је сведок изјавио да је и тада рекао да је Веселја Беришу препознао јер му је он био рођак, а разликовао се јер је носио белу капу и био је виши од свих, водио је двоје деце за руку и једна жена је ишла иза њега, док остале није препознао јер је била гужва, тако да су они то вероватно пропустили или нису тачно унели, односно преводилац није тачно рекао. Иначе, отац Весела Берише је Шабан.

Суд је ценио исказе оштећених Флорим и Бетим Берише чији су чланови уже и шире породице страдали 26. марта 1999. године у Сувој Реци, који су у својим исказима навели да су **последњи пут са члановима своје породице имали телефонски контакт** и то ошт.Флорим Бериша 26. марта, а ошт. Бетим Бериша 22. марта, а да након њиховог повратка у Суву Реку јуна 1999. године, куће су биле празне.

Такође је и оштећени Идриз Хацијај изјавио да је последњи пут телефонским путем био у контакту са својом ћерком Себахате 25. марта 1999. године, а од 26. марта није више имао никакве информације о њој и њеној породици.

Оштећени Ђељај Бериша у свом исказу је навео да је последњи пут о свом брату Неџаду Бериши чуо од Агрона Берише који га је видео са прозора своје куће у дворишту, 26. марта.

Оштећени Флорим Бериша, Ђељај Бериша, као и Идриз Хацијај, у својим исказима су навели да су након бомбардовања били на војном стрелишту код села Љубижде и Коруше, где су пронашли одређене ствари појединих чланова своје породице.

Суд је напред наведене исказе оштећених, а на околности њихових последњих контакта и сазнања о члановима своје породице, прихватио јер су потврђени и осталим изведеним доказима, о чему ће бити детаљније образложено у наставку пресуде.

Посмртни остаци албанских цивила пронађених на полигону САЈ-а у Батајници

Околност проналаска посмртних остатака алабанских цивила на полигону САЈ-а у Батајници, утврђена је из следећих изведених доказа:

Из исказа сведока Драгана Карлеуше, саслушаног на главном претресу дана 14.01.2009.године, утврђено је да је 2001. године у својству заменика начелника Управе криминалистичке полиције добио задатак непосредно од својих старешина да испита случај тзв.хладњаче која је била у Текији код Кладова и тако је кренуло његово ангажовање везано за ту причу. Формирана је радна група коју је он водио све време док се водила истрага.

Око 31. маја обавестили су Окружног тужиоца да имају оперативних сазнања да се тела налазе на локацији у Батајници, стрелиште које је користила Специјална јединица, тј.САЈ, па је урађено прелиминарно склањање дела земље изнад те јаме и појавили су се остаци људских лешева. У Батајници је, како сведок мисли, било 5 јама. У првој која је била ван бедема, значи ван заклона стрелишта, нађено је 35 или 36 лешева, а у одећи су пронађена нека документа која су гласила на имена лица албанске националности. Рађена је и обдукција у Институту за судску медицину у Београду, и тај тим је водио др Дуњић и др Александрић.

Након што су се јаме откопавале и вршена ексхумација, повећавао се и број тела који је пронађен, прво је било 35-36 тела, онда их је у другој јами било више, негде можда 50 или 100, у трећој је било исто тако, али је у једној било много, нпр.можда 200. Значи, у Батајници је било укупно можда негде око 600 и нешто пронађених лешева.

Из Другог извештаја (Б11375/01 – Б11429) о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница 1, од 04.07.2002.године, **Националног токсиколошког института у Мадриду,** утврђено је да су Међународни суд у Хагу за бившу Југославију (МКСЈ) у име и у сарадњи са Београдским институтом за судску медицину затражили сарадњу од Одсека за биологију Мадридског огранка Националног токсиколошког института ради спровођења ДНК тестова у циљу идентификације посмртних остатака (кости) за које се претпоставља да потичу од 59 тела.

Узорке костију до њиховог Института допремио је доктор Душан Ј. Дуњић, директор Института за судску медицину у Београду.

Референтне крвне мрље достављене су преко Међународне комисије за нестале особе и Међународног суда за бившу Југославију у Хагу (МКСЈ).

Тестирани узорци су референтна крвна мрља 002 (давалац: Морина (Хајриз) Елмазе); референтна крвна мрља 005 (давалац: Кући

(Весел) Дашурије); референтна крвна мрља 006 (давалац: Кабаши (Шабан) Шефкије); референтна крвна мрља 009 (давалац: Бериша (Имер) Вјолца); референтна крвна мрља 010 (давалац: Бериша (Седат) Грамос); референтна крвна мрља 011 (давалац: Зекај (Неби) Гани); референтна крвна мрља БН (давалац: Наим Бериша).

Под тачком 6. овог извешаја означени су резултати и закључци, те је наведено да су узорци костију БА22 и БА59 показали исти мутилокусни СТР профил, указујући да ова два узорка кости потичу од **Весел Шабана**, биолошког оца Кући (Весел) Дашурије (референтни узорак 005 (вероватноћа очинства:99,90%).

Не може се искључити да је особа од које потиче узорак кости БА32 **Софија супруга Весела**, биолошка мајка Кући (Весел) Дашурије (референтни узорак 005), (вероватноћа материнства 99,99%).

Узорци кости БА29 и БА37 показали су исти мутилокусни СТР профил указујући да би ова два узорка кости требало да потичу од исте особе. Међутим, не може се искључити да је особа од које потичу ове кости син Весел Шабана и Софије, супруге Весела (вероватноћа очинства и материнства: 99,99%).

Узорци кости БА21а и БА28б показали су исти мутилокусни СТР профил указујући да би ова два узорка кости требало да потичу од исте особе. Међутим, не може се искључити да је особа од које потичу ове кости син Весел Шабан и Софије, супруге Весела (вероватноћа очинства и материнства:99,99%). Надаље, не може се искључити да је особа од које потичу ове кости биолошки отац особа од којих потичу узорци костију БА34 (вероватноћа очинства 99,98%) и БА52а (вероватноћа очинства: 99,99%). Сви ови резултати су указали да је особа од које потичу остаци кости БА21а и БА28б **Бесим Весел**, биолошки син Весел Шабана и Софије, супруге Весела, и да је, с друге стране, он биолошки отац **Гранита Бесима** (узорак кости БА34 или БА52а) и **Генца Бесима** (узорак костију БА34 или БА52а).

Не може се искључити да је особа од које потиче узорак кости БА40 **Дрилон Седат**, биолошки син Бериша (Имер) Вјолце (референтни узорак 009), (вероватноћа материнства: 99,99%).

Не може се искључити да је особа од које потиче узорак костију БА02 **Хава супруга Весела**, биолошка мајка Наим Берише (референтни узорак БН), (вероватноћа материнства: 99,98%).

Не може се искључити да је особа од које потиче узорак костију БА19 **Нецмедин Весел**, биолошки син Хаве, супруге Весела (узорак костију БА02), (вероватноћа материнства: 99,99%). Не може се ни искључити да је особа од које потиче узорак кости БА19 као биолошки отац фетуса од кога потиче узорак БА15 (вероватноћа очинства:99,99%).

Не може се искључити да је особа од које потиче узорак костију БА12 **Лирије супруга Нецмедина**, биолошка мајка **фетуса од кога потиче узорак БА15** (вероватноћа материнства:99,93%).

Из Трећег извештаја (Б11375/01 – Б11429) о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница 1, од 10.12.2002.године, Националног токсиколошког института у Мадриду, утврђено је да су тестирани узорци, референтни узорак крви 003 (давалац: Бериша (Мусли) Флорим); референтни узорак крви 004 (давалац: Бериша (Мусли) Рахима); референтни узорак крви 007 (давалац: Бериша (Мелит) Екрем); референтни узорак крви 008 (давалац: Бериша (Мелит) Халит) и референтни узорак крви СБ (давалац Шурете Бериша).

Под тачком 6. наведеног извештаја означени су резултати и закључци те је наведено да се особа од које потиче узорак кости БА09 не може искључити као **Африм Мусли**, биолошки брат Берише (Мусли) Флорима (референтни узорак 003) и Бериша (Мусли) Рахима (референтни узорак крви 004).

Не може се искључити да је (женска) особа од које потиче узорак кости БА20 биолошка ћерка (**Мајлинда Неџад или Херолинда Неџад**) Шурете Бериша (референтни узорак СБ), (вероватноћа материнства: 99,97%).

Не може се искључити да је (женска) особа од које потиче узорак кости БА48 биолошка ћерка (Мајлинда Неџад или Херолинда Неџад) Шурете Бериша (референтни узорак СБ), (вероватноћа материнства:99,99%).

Не може се искључити да је (мушка) особа од које потиче узорак кости БА46 **Редон Неџад**, биолошки син Шурете Бериша (референтни узорак СБ), (вероватноћа материнства: 99,99%).

У централном списку ексхумираних-предатих «Батајница», *Института за судску медицину Београд*, под ознаком Батајница 1, Ба-11, означен је **Бериша (Мелит) Јашар**, могуће **Бериша Арта, Зана, Мерита или Ханумшахе** од оца Хамдије, могуће **Бериша Хајдин или**

Бериша Бесим од оца Весела, **Фатиме Бериша**, Бериша Гранит и Генц од оца Бесима, као и Весел Бериша Шабана.

Из исказа оштећених Дашурија Кући и Бегиша Џељадини чији су искази дати заменику тужиоца за ратне злочине дана 16.05.2005.године, а прочитани на главном претресу дана 15.01.2009.године, из разлога што исте нису желеле да дођу у Београд нити да свој исказ дају путем видео линка, утврђено је да је њихов отац Бериша (Шабан) Весел, а мајка Софија, рођена сестра Фатмира, а браћа су Хајдин и Бесим. Њихов брат Хајдин Бериша био је ожењен Михријом и нису имали децу, а брат Бесим био је ожењен Мевљудом и они су имали два сина Гранита и Генција. Сви су живели у кући њиховог оца Бериша Весела, која се налази у Сувој Реци на Рештанском путу преко пута Занатског центра, где су живеле и оштећене све до своје удаје.

Оштећена Дашурија Кући покушавала је да ступи у контакт са оцем од 26. до 28.03.1999. године, али се нико није јављао. О страдању чланова своје породице сазнале су у јуну месецу 1999. године.

Оштећена Дашурије Кући наводи да су у Занатском центру страдале још три породице Бериша који су њени рођаци и то породица Бериша Весела од оца Рамадана, његови синови Седат, Бујар, Неџмедин, њихова деца Дафина, Дрилон, снаја Флора и Лирија која је била у осмом месецу трудноће, и Бујарова деца Флоријан, Едон и Дорентина. Том приликом страдала је и супруга Весела Берише, Хава Бериша. У том инциденту страдала је породица Фаика Берише, и то његов син Неџад, његове кћери Мајлинда, Херолинда и синови Алтин и Редон, страдала је и његова снаја Фатима супруга Исмета Берише. Страдао је и Фатимин син Фатон и његова жена Себахате, као и њихова деца Исет и Ерон, а такође и Фатанова рођена сестра Шерина. Страдала је и породица Бериша Сайта и то његова супруга Ханумша, његови синови Мусли, Муслијева жена Нефија, њихова деца Зимрета, Виолета и Африм. Страдао је и његов други син Хамди, његова супруга Зелије као и кћери Арта, Зана, Мерита, Ханумшахе и син Мират. Такође је страдао и његов трећи син Бериша Авди, као и његова сурпуга Фатима и њихов син Куштрим.

Обе оштећене су се придружиле кривичном гоњењу.

Такође из записника Тужилаштва за ратне злочине од 17.05.2005. године, прочитаног на главном претресу 15.01.2009. године, *суд је утврдио* да је Морина Неби отац Мевљуце Берише удате за Бесима Беришу, сина Бериша Шабана Весела, која је са својим мужем и два сина Генцијем и Гранитом живела у кући Бериша Шабана Весела. Оштећени

се са својом ћерком последњи пут телефоном чуо 22. марта 1999. године, којом приликом му је ћеркина свекрва Софија рекла да су они сви у кући.

Суд је наведене исказе оштећених на околности њиховог последњег контакта са члановима својих породица, прихватио као истините, те сагласне и у склопу са осталим изведеним доказима.

Посмртни остаци Бериша Седата, Бујара, Нецада, Фатиме и Фатона на гробљу у Сувој Реци

Из исказа сведока Јовановић Тодора саслушаног на главном претресу дана 06.03.2007.године, утврђено је да је од 1991. године био запослен у ОУП-у Сува Река на пословима крим техничара. По позиву шефа дежурне службе ОУП-а Сува Река отишао је на увиђај на Рештански пут.

Конкретно на лице места, одлазе на Рештански пут где су затекли лешеве. Ради се фотографисање лица места, скицирање лица места, од сваког леша узет је отисак кажипрста ради идентификације. Када се то завршило, људи из Цивилне заштите товаре лешеве који су сахрањени на гробљу. Наведени лешеве били су у дворишту куће. Сведоку је предочена фотографија 113-Љ, за коју је изјавио да је то та кућа, те мисли да се ради о ул. Миладина Поповића која се уствари налази на Рештанском путу. Када је дошао, лешеве су били у дворишту са бочне стране, тј.лево гледано са главног пута ка кући. Колико се сећа локали су били у приземљу, а кућа је била у стању каквом је приказана на фотографији, тј.била је запаљена. Ту је било три или четири леша која су била угљенисана, међутим не може да се сети да ли су били разбацани или су били у групи. Мисли да се радило о лешевима мушког пола. Након тога сахрањивали су лешеве, имали су један мали камион, мисли да је из градске чистоће, «ТАМ» жуте боје или боје поморанце, за који наводи да су га и касније користили по теренима. Из Цивилне заштите су тим камионом возили од лица места до гробља и тамо су сахрањивани лешеве. Наведени лешеве сахрањени су највероватније на гробљу, и то на муслиманском гробљу у Сувој Реци.

Навео је да је могуће да је било и кратера и **чаура**, у сваком случају да је било чаура то би писало у записнику, међутим он не може са сигурношћу да се сети да ли их је било.

Из исказа сведока Мојсић Николе саслушаног на главним претресима дана 06.03.2007.године и 03.11.2008.године, утврђено је да је у то време, **био на увиђају у Сувој Реци**. Мисли да је био Гогић Љубиша и Љатифи, који је радио на потрагама. У Суву Реку су пошли колима у јутарњим сатима. Јовановић Тодор им је објаснио где су пронађени лешеви и каква је иначе ситуација. Речено им је да испред куће има око 4 угљенисана леша и да треба да одраде увиђај. Са њима су биле униформисане колеге које су требале да обезбеде лице места, као и ради њихове безбедности, један од њих је био полицајац Тановић, кога је познавао, а који је касније погинуо.

Одлазе на лице места, где су затекли 3 или 4 угљенисана леша, те је око њих било пуно чаура, где год да су се окренули биле су чауре, што кинеске производње, што месингане. Око њих је било згариште, кућа је била запаљена, а лешеви су нађени отприлике између кућа, и то 4 леша. Мисли да су била 3 мушкарца и 1 жена, није потпуно сигуран, али мисли да је то тако јер нису могли никако да одреде идентификацију. Нису чак могли да нађу делове екстремитета појединих лешева, пси су то разнели на све стране па су тражили и налазили на 20 метара и мало ниже, а онда је сведок спајао.

Колико се сећа кућа је била отприлике на Г, то је као задња страна куће, док је на предњој страни како мисли била нека продавница, а задња страна куће није била ограђена. Кућа је била висока, огромна и била је запаљена.

На главном претресу 03.11.08. предочено му је да Гогић Љубиша који је тада био шеф те увиђајне екипе, у извештају није констатовао чауре, и да је рекао приликом саслушања у својству сведока да је којим случајем било чаура, то би био крупан материјални доказ и то би се сигурно евидентирало, на шта је сведок изјавио да је то тачно, јер је Гогић био директно на лицу места поред тих лешева док је он био са стране, а те чауре су биле са стране. На све то је он обратио пажњу, а Гогић можда није јер је он био близу лешева где можда чауре и нису биле. Он је био мало даље и чауре је видео.

Ти лешеви утоварени су у трактор који је дошао, али не зна где су однешени да ли у капелу у Призрен или ту у Сувој Реци.

Из исказа сведока Гогић Љубише саслушаног на главним претресима дана 08.03.2007.године и 03.11.2008.године, утврђено је да је у току бомбардовања 1999. године радио на пословима инспектора за сузбијање општег криминалитета. Непосредно надређени био му је Мики Милосављевић, који га је у Суву Реку упутио, а по обавештењу

дежурне службе ОУП-а Сува Река. Не може тачно да се сети датума када је то било. Старешина им је рекао да у околини има неколико жртава, односно убијених људи те да треба да се одради увиђај, али није знао о ком броју се ради. Полази са колегама из Призрена, био је Афид Љатифи, Мојсић и можда неко од крим техничара. У дежурној служби ОУП-а су им рекли да ће их колеге одвести на лице места да изврше увиђај, тако да они нису ни знали где је лице места па су заједно са полицајцима који су били одређени да им пружају логистику, односно да их обезбеђују док врше увиђај отишли на лице места. Мисли да је најмање двоје, можда четворо униформисаних лица било у њиховом обезбеђењу. Познавао је крим техничара из ОУП-а Сува Река, а то је био Јовановић Тодор. Обезбеђење им је показало где треба да иду, односно где има лешева, те их воде недалеко од Суве Реке, место Рештане. Лице места је било удаљено пар стотина метара од полицијске станице, где затичу пар изгорелих лешева, можда једно три, четри, у дворишту испред куће, и нису били поређани један поред другог, већ онако без неког реда. Урађена је фотодокументација и скицирано лице места. Кућа код које су вршили увиђај била је велика двоспратна и мисли да је била запаљена. Што се тиче утовара лешева навео је да мисли да је после увиђаја дошао како му се чини трактор, али није видео ко је исти возио. Лешеве су утоварили како претпоставља људи из комуналне службе. Пошао је на гробље.

Иначе, извештај се сачињава по извршеном увиђају, што значи да ако на извештају стоји датум 30. март 1999. године, тада је и обављен.

На главном претресу 03.11.08. предочено му је да у извештају који је сачинио 01.04.1999. године, стоји да је то кућа Фаика Берише, а да у записнику о увиђају стоји кућа НН власника, на шта сведок објашњава да је највероватније, с обзиром да је ишао неколико пута у Суву Реку, неко можда од полицајаца из Суве Реке, рекао да се ради о кући Фаика Берише. Значи у тренутку вршења увиђаја 30.марта, није знао чија је то кућа, већ је касније након дан, два сазнао да се ради о кући Фаика Берише. Даље наводи да је сваки настрадали човек посебно сахрањен, у посебну раку, места сахране лешева су обележена, фотодокументација урађена. Предочено му је да се у судском спису налази вештачење обављено од стране др Ђорђа Алемпијевића, где је наведено, а везано за скелетне остатке, да је постојала мешавина костију у једној кеси, сведок је изјавио да је могуће да дође до такве грешке да се помешају кости и ставе у исту хумку (поједини делови тела били су на више места).

Сведоку је предочено да када су радили наведени увиђај да је констатовано да се лице места налази дуж улице Миладина Поповића у Сувој Реци, како на самом месту тако и у унутрашњости куће и

дворишта и да су пронађени НН лешеве у реону дејстава шиптарских терориста тзв.ОВК, на шта је сведок изјавио да њима нико није рекао да су биле терористичке активности и како су ти људи настрадали.

Из исказа сведока Витошевић Небојше саслушаног на главном претресу дана 04.09.2008.године утврђено је да је марта 1999. године био криминалистички техничар у СУП-у Призрен. Првих дана од објављивања бомбардовања био је на увиђају у Сувој Реци и том приликом као обезбеђење били су полицајци из ОУП-а Сува Река.

Сећа се прве куће, и да су лешеве били иза ње. Неки су били спаљени. Мисли да је ту било три или четири леша. Фотографисао је те лешеве, и том приликом мисли да је са њима био и Јовановић Тодор. Лешеве су купили радници Комуналног предузећа, трактором и сахранили су их на гробљу. Иначе, лешеве су били обележени бројевима, и сахрањени су засебно

Из исказа сведока Крстић Милета саслушаног на главном претресу дана 02.10.2008. године, утврђено је да је радио као оперативни радник СУП-а Призрен. Што се тиче Суве Реке наводи да су били на увиђају, мада не зна који је то био датум, са њим је био оперативни радник за крвне деликте чијег имена не може да се сети, био је Муслиман. Био је ту као обезбеђење колега који су вршили увиђај, мисли та је то био инспектор Љатифи, инспектор за потражне делатности, затим је био инспектор за крвне деликте Гогић Љубиша и уз екипу иде обично и крим техничар чијег имена такође не може да се сети.

Том приликом када је био у Сувој Реци и када су ушли на Рештански пут са леве стране прва или друга кућа била је делимично спаљена и ту је било једно два, три леша угљенисана. Када су завршили увиђај лешеве су стављени у вреће и у возило, а даље где су ношени, није му познато.

Даље наводи да није видео чауре, те му је предочен исказ сведока Мојсић Николе за кога наводи да је и он тада био присутан, а који је у свом исказу изјавио да је било много чаура, међутим сведок то не зна и каже да је Мојсић био са друге стране, тако да је можда он то уочио, али сведок није.

Из исказа сведока Андрејевић Слободана саслушаног на главном претресу дана 01.10.2008.године, утврђено је да је у време почетка бомбардовања био лекар у Сувој Реци. Сведоку је предочено да се у списима предмета налази извештај о проналаску леша,

Министарства унутрашњих послова, Секретеријата у Призрену од 30. марта `99. године где стоји да је по наредби истражног судије Окружног суда у Призрену извршен спољашњи преглед леша од стране лекара др Слободана Андрејевића из Дома здравља у Сувој Реци, на шта је сведок изјавио да је радио у Дому здравља и да су по њега дошли блиндираним џипом, рекли су му да су нађени неки лешеве и да он треба да дође и да их прегледа. Отишао је на лице места и тамо је иза једне куће видео 4 леша. Сваки леш је описан, онако како се могло описати, фотографисани су и на крају је сведок потписао записник. Не може да се сети детаља, али зна да су лешеве били углавном угљенисани, а за један леш мисли да је женски, где је остала једна нога која је изгорела и по облику, по длацицама, по мишићима рекао би да је то женски леш јер је имао и ширу карлицу, селектирана нога, савијена у куку и у колену, горњи део тела изгорео. Остали лешеве су били угљенисани и сведок не може баш да се сети неких детаља, али му се чини да на оним деловима тела који су били, на коштаним деловима, и који нису изгорели није видео трагове од ватреног оружја, што не значи да ли су или нису пре тога били убијени или су живи изгорели, то не би могао да тврди.

Сваки леш је био прописно обележен, фотографисан и описао је оно што је видео.

Из записника о увиђају састављеног од службеног лица СУП-а Призрен, дана 30.03.1999. године, утврђено је да су у породичној кући у ул.Миладина Поповића бб, НН власника, тачније у дворишту исте, пронађена 4 угљенисана леша од којих је један леш женског пола. Крим техничар фотографисао је лешеве које је обележио бројевима.

Из службене белешке сачињене дана 01.04.1999. године од стране ОСЛ Гогић Љубише утврђено је да је дана 30.03.1999. године на лицу места у Сувој Реци у ул.Миладина Поповића, која води у правцу Рештана, изашла увиђајна екипа СУП-а Призрен, и том приликом су у дворишту куће власништво Бериша Фаика из Суве Реке, ул.М. Поповића бб, пронађена 4 угљенисана леша. Лешеве су сахрањени истог дана на муслиманском гробљу у Сувој Реци.

Из напред наведених исказа сведока Јовановић Тодора, Мојсић Николе, Гогић Љубише, Витошевић Небојше, Крстић Милета и Андрејевић Слободана, које је суд прихватио као истините и уверљиве, службене белешке Гогић Љубише од 01.04.1999.године, извештаја овлашћеног службеног лица Гогић Љубише ПУ бр.438/99 од 20.05.1999.године, извештаја о проналаску лешева од 30.03.1999.године, фотодокументације о проналаску и месту сахране лешева са скицом, извештаја о крим-техничком прегледу лица места, записника о

извршеном увиђају од 30.03.1999.године, извештаја начелника ОКП СУП Призрен Милана Петровића ПУ-бр.438-2/99 од 17.05.1999.године, Окружном суду- Истражном судији, **утврђено је да је дана 30.03.1999.године**, изашла увиђајна екипа СУП Призрен у саставу ОСЛ Гогић Љубише, Крстић Милета, Љатифи Афида, Мојсић Николе и крим техничара Витошевић Небојше и Јовановић Тодора, те су у Сувој Реци у дворишту куће власништво Фаика Берише ул. Милентија Поповића бб, пронађена четири угљенисана леша од којих је један леш женског пола. Лешеви су сахрањени истога дана на муслиманском гробљу у Сувој Реци, обележени бројевима.

Судски вештак др Ђорђе Алемпијевић на основу анализе достављеног материјала у електронском формату (компакт диск-ЦД са ознаком «UNICTY 13/07/2004 Сува Река» утврдио је да према подацима на страници 11 (КО 214674) на локалитету Сува Река извршена ексхумација посмртних остатака и то најмање 6 лица од којих је у време вршења обдукције половина била идентификована, док је друга половина била неидентификована. Према подацима на страници 19 (КО 214682) на локалитету Сува Река дана 06. и 26.09.1999. године извршена је обдукција посмртних остатака 2 идентификована и то **Фатон Бериша** (СЦГ/27/СР) и **Фатиме Бериша** (СЦГ/28/СР), као и 4 неидентификована лица – случај СЦГ/33/СР међу којима се налази и **Седат Бериша**. Обдукцију су извршили чланови британског форензичког тима.

Дана 06.09.1999. године за тело **СЦГ/27/СР** изузет је пројектил из грудног коша означен као НФ/5/БА и учињен је рендгенски снимак означен као НФ/6/БА.

За тело **СЦГ/28/СР** учињен је рендгенски снимак означен као НФ/7/БА.

За случај **СЦГ/33/СР** који је идентификован као **Седат Бериша** рођен 1954. године идентификацију је извршио рођак Хисни Бериша на основу одеће (ципела).

На основу наведеног судски вештак је дао закључак да на локалитету «гробље Сува Река» ексхумирани су поред осталог посмртни остаци: из гроба два означеног као СЦГ/27/СР, из гроба три означен као СЦГ/28/СР, из гроба осам означен као СЦГ/33/СР.

Посмртни остаци означени као **СЦГ/27/СР** прегледани су дана 06.09.1999. године у мртвачници у Сувој Реци, преглед су извршили лекар специјалиста за судску медицину др Ивон Милевски и форензички антрополог (др Сју Блек). Судско медицинском и антрополошком

експертизом установљено је поред осталог следеће: узнатровале постморталне (трулежне) промене на неким ткивима и унутрашњим органима, осим делом органа десне половине грудне дупље и трбуха који су се у време прегледа распознавали, скелетизација посмртних остатака, недостају поједини делови тела и то лева рука у целисти, део десне подлактице и десна шака, делови доњих удова испод прелома костију десне потколенице и леве гољаче. Установљене су повреде устрелина грудног коша која није могла бити детаљније опредељена због стања посмртних остатака, без обзира на то у грудном кошу у средишњем делу нађен је пројектил који је задржан и означен као «НФ/5/БА». Правац канала устрелине грудног коша није могао бити утврђен. Повреда петог ребра са десне стране уз припој за грудну кост за коју је наведено да је последица дејства оштрице механичког оруђа, док су друга ребра била највећим делом разглобљена и вишеструко преломљена. Установљен је и прелом леве лопатице.

Идентификациони параметри: мушки пол – на основу карактеристика присутног меког ткива, процена животна доб на 30 до 40 година, елементи зубног статуса – стање након заживотног вађења 3 зуба, амалгамска пломба на гризној површини једног зуба (други кутњак у доњој вилицы десно). Због стања меких ткива није било могуће утврдити евентуално присуство ожиљака или тетоважа. Посмртни остаци су на преглед достављени без одеће и личних података.

Нема података о томе да ли су узети узорци коштаног ткива за форензичко-генетичку анализу (ДНК) ради провере идентитета.

На основу извршене експертизе изведени су закључци: смрт је наступила услед повреде – устрелине десне половине грудног коша. Оштећење на петом ребру са десне стране последица је дејства оштрице – сечива механичког оруђа. Није могуће установити механизам настанка и заживотност констатованих прелома горњих и доњих удова, нити пак услед чега и када је дошло до одвајања леве руке од тела.

Посмртни остаци **означени као СЦГ/28/СР** прегледани су дана 06.09.1999. године у мртвачници у Сувој Реци, преглед су извршили лекар специјалиста за судску медицину др Ивон Милевски и форензички антрополог (др Сју Блек).

При прегледу начињен је рендгенски снимак посмртних остатака означен као («НФ/7/БА»). Судско медицинском и антрополошком експертизом установљено је поред осталог следеће: присутне постморталне (трулежне) промене органа грудне и трбушне дупље са изузетком материце, нису очувани, недостају поједини делови тела и то

доњи дистални делови горњих удова, доњи део леве ноге испод (дистално од) прелома који није детаљније описан, десно стопало, установљене су повреде: устрелина главе са коштаном отвором у пределу десне темене кости, карактеристике коштаног отвора одговарају месту уласка пројектила у лобањску дупљу. На основу локализације коштаног отвора на месту уласка пројектила у лобањску дупљу те констатованих прелома костију основице лобање и костију лица, закључено је да је правац канала «с десна у лево, наниже, и од назад унапред». Постмортална повреда – прелом гране леве препонске кости.

Идентификациони параметри – женски пол на основу карактеристика присутног меког ткива. Животно доба је процењено на више од 40 година. На основу дужине десне бутњаче процењена је висина на око 157 цм. Карактеристике протеза су детаљно описане. Посмртни остаци су на преглед достављени са једним делом одеће који није ближе описан, и са једном црном чарапом, уз посмртне остатке нису достављени лични предмети. Нема података о томе да ли су узети узорци коштаног ткива за форензичко-генетичку анализу (ДНК) ради провере идентитета.

На основу извршене експертизе изведени су следећи закључци и то да је смрт наступила услед повреде – устрелине главе. Није могуће установити механизам настанка и заживотност констатованих прелома горњих и доњих удова.

Посмртни остаци **означени као СЦГ/33/СР** су фотографисани на лицу места (фотографије су означене као АБ/22/К/99 16-17), али фотографија нема у достављеној документацији. Посмртни остаци су прегледани два пута. Први преглед дана 06.09.1999. године у мртвачници у Сувој Реци обавила је др Сју Блек – форензички антрополог. У достављеној документацији нема извештаја о овом прегледу али се из анализиране документације закључује да се ради о мешаним скелетним остацима без меких ткива, а већина костију чине кости доњих удова.

На основу извршене антрополошке анализе, закључено је да ове мешане кости представљају посмртне остатке најмање 4 особе, па је извршена додатна подела ових посмртних остатака и формиране су 4 групе: **СЦГ/33/А/СР, СЦГ/33Б/СР, СЦГ/33Ц/СР, СЦГ/33Д/СР.**

За СЦГ/33А/СР закључено је да се ради о мушком полу, да је у питању одрасла особа (животно доба није прецизирано) и да је процењена висина 177 цм.

За посмртне остатке означене као СЦГ/33Б/СР закључено је да је мушког пола процењене животне доби од 30 до 35 година и висине 179 цм.

За посмртне остатке означене као СЦГ/33Ц/СР закључено је да је мушког пола, одрасла особа (животно доба није прецизирано), процењена висина је 168 цм и на овим посмртним остацима нађена је ципела.

За посмртне остатке означене као СЦГ/33Д/СР закључено је да је мушког пола, одрасла особа а животна доб није прецизирана.

Други преглед дана 26.09.1999. године обавила је Јулије Роберте, антрополог. Утврђено је да три сета посмртних остатака припадају особама мушког пола, један највероватније особи женског пола. Налази два извршена прегледа ових посмртних остатака нису конзистентни о чему је у свом извештају коментарисао др Ерик Бакард. У извештају др Ерик Бакард коментарише да за све случајеве изведене поделом скелетних остатака означених као СЦГ/33/СР није могуће установити узрок смрти, али се у табеларном приказу за случај СЦГ/33Д/СР као узрок смрти наводи устрелина главе и грудног коша. Нема података о томе да ли су узети узорци коштаног ткива за форензичко-антрополошку анализу (ДНК) ради провере идентитета.

Идентификација посмртних остатака – посмртни остаци означени као СЦГ/27/СР припадају Фатон Бериши старом 28 година. У идентификацији учествовао је и Хисни Бериша као рођак особе чији је идентитет утврђен.

Посмртни остаци означени као СЦГ/28/СР припадају Фатима Бериши старој 50 година.

Посмртни остаци означени као СЦГ/33А/СР припадају Неџмедин Бериши, у идентификацији је учествовао и Хисни Бериша. Наведено је да је идентификација извршена по ципелама и опису иако за овај случај нема података о томе да су нађене ципеле, док су предмет експертизе били искључиво скелетни остаци.

Посмртни остаци означени као СЦГ/33Б/СР припадају Неџад Бериши. У идентификацији је учествовао Хисни Бериша, а идентификација је извршена по ципелама и опису иако за овај случај нема података о томе да су пронађене ципеле, док су предмет експертизе били искључиво скелетни остаци.

Посмртни остаци означени СЦГ/33Ц/СР припадају Седат Бериши. У идентификацији је учествовао Хисни Бериша, а идентификација је извршена по ципелама и опису.

Посмртни остаци означени као СЦГ/33Д/СР припадају Бујар Бериши. У идентификацији је учествовао Хисни Бериша, а идентификација је извршена по ципелама и опису иако за овај случај нема података о томе да су пронађене ципеле, док су предмет експертизе били искључиво скелетни остаци.

Из мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 10. априла 2006. године закључује се да су судско медицински и антрополошки преглед посмртних остатака у случајевима означеним као СЦГ/27/СР и СЦГ/28/СР извршили квалификовани стручњаци (специјалиста за судску медицину и форензички антрополог). Начин вршења прегледа и описи садржани у достављеној документацији у свему одговарају стандардима за вршење ових врста експертиза у теренским условима. За ова два случаја нема елемената на основу којих би се могао доводити у сумњу установљени идентитет посмртних остатака у случају Фатон Бериша, а у случају СЦГ/28/СР Фатима Бериша. Расположиве медицинске чињенице упућују на закључак да је смрт Фатона Берише (СЦГ/27/СР) могла бити насилна и да је настала у вези са повредом – устрелином грудног коша нанесеном најмање једним пројектилом испаленим из ручног ватреног оружја. Закључивање о карактеристикама констатоване устрелине грудног коша није могуће на основу расположивих података.

Расположиве медицинске чињенице упућују на закључак да је смрт Фатиме Бериша (СЦГ/28/СР) могла бити насилна и да је настала у вези са повредом – устрелином главе нанесеном најмање једним пројектилом испаленим из ручног ватреног оружја. Улазни отвор ове устрелине локализован је у десном теменом пределу на шта указује специфични налаз на костима. Закључивање о осталим карактеристикама констатоване устрелине главе није могуће на основу расположивих података, али се не може искључити да је правац канала «сдесна улево, наниже и од назад унапред» како је то наведено.

Извршеном антрополошком анализом посмртних остатака у случају означеном као СЦГ/33Ц/СР прикупљени су поједини елементи на основу којих је евентуално било могуће тзв. класичним методама закључивати о идентитету посмртних остатака. Стога се условно може прихватити означени идентитет посмртних остатака у случају СЦГ/33Ц/СР (Седат Бериша).

Извршеном антрополошком анализом посмртних остатака у случајевима означеним као СЦГ/33А/СР, СЦГ/33Б/СР и СЦГ/33Д/СР прикупљени су поједини елементи који могу допринети идентификацији, али се само на основу ових елемената не може апсолутно прихватити означени идентитет у случају СЦГ/33А/СР (Неџмедин Бериша), СЦГ/33Б/СР (Неџад Бериша), СЦГ/33Д/СР (Бујар Бериша).

На основу расположивих података нема елемената на основу којих би се за случајеве означене СЦГ/33А/СР, СЦГ/33Б/СР, СЦГ/33Ц/СР и СЦГ/33Д/СР могао изводити закључак о узроку смрти.

Саслушан на главном претресу дана 04.12.2008. године, остао је при налазу и мишљењу од 10.04.2006. године и образложио поступак рада.

Додао је за посмртне остатке који су означени као СЦГ/27/СР да с обзиром на постморталне промене и дужег временског периода између смрти неког лица и аналлизе посмртних остатака тога лица довољно је времена да се развију постморталне промене и да готово нестану мека ткива или да она буду у знатној мери оштећена тим процесом. У оваквим истрагама због тога обично поред специјалиста за судску медицину учествују и антрополози који су обучени за форензичку антропологију. Дакле, радили су заједно патолог и специјалиста за антропологију те су они констатовали својим радом да су унапредовале пост морталне промене, да је услед тога дошло и до скелетизације, дакле до недостатка меких ткива на посмртним остацима, да недостају поједини делови тела, што такође може бити у вези са постморталним променама, начином ископавања, али упркос томе оно што су они прегледали, тј. оне делове посмртних остатака које су они прегледали у овом конкретном случају су установили повреде у виду устрелине грудног коша.

У експертизи коју су вршили сами стручњаци који су прегледали посмртне остатке, изјаснили су се да је смрт настала услед устрелине десне половине грудног коша, дакле приликом закључивања о узроку смрти нису узели у разматрање повреду за коју су утврдили да је последица дејства оштрице механичког оруђа. Нема детаљнијег описа због стања меких ткива, што значи да не може се сагледати апсолутно како је та повреда изгледала, али оно што је интересно поменути јесте да у једном од коментара у прилогу 4 који се зове судско медицинска анализа и синтетички извештај о мисији форензичких експерата спроведеној на Косову током 1999. године, поред осталог се каже за случај СЦГ/27/СР да постоји хипотеза о повреди грудног коша

насталог оштрим оруђем, али она не може нити да се потврди нити да се искључи, тако да полазећи од неке праксе оних специјалиста који обично први прегледа посмртне остатке неког ко има најбољи увид у то јер сви остали врше анализу некакве документације и дају релативно посредно мишљење о узроку смрти, тако да уколико је специјалиста за судску медицину који је вршио преглед ових посмртних остатака закључио да је устрелина грудног коша узрок смрти, вештак не види да би се све то могло повезати да повреда хипотетична, оштрицом, са узроком смрти.

Што се тиче посмртних остатака означених као СЦГ/28/СР, није могуће поуздано да се вештак изјасни о удаљености са које је извршено испалење. Међутим, оно што је најмање вероватно у свему овоме јесте да је до испалења дошло из апсолутне близине, дакле, у случају када би уста цеви ватреног оружја била прислоњена уз саму главу на месту улазног отвора, јер у том случају би поред дејства пројектила на главу деловали и елементи барутне експлозије кад би врло вероватно дошло до кидања, дакле до наглог пораста притиска од дејства барутних гасова, до вишеструких прелома лобање и до разорења лобање, поготово уколико је повреда нанесена пројектилом испаленим из војничког оружја, дакле ручног ватреног оружја, тј. дуге цеви.

Даље, вештаку је предочено, а везано за посмртне остатке означене као СЦГ/33/СР да је назначено да је то мешавина костију која представља посмртне остатке најмање 4 особе, а то је након првог прегледа који је обављен од стране др Сју Блејка форензичког антрополога, по којем извештају постоје 4 мушкарца. Међутим, постоји и други преглед који је обављен 26. септембра од стране антрополога Ђулије Робертс, где постоје 3 мушкарца и 1 највероватније особа женског пола. На ово вештак наводи да се ради о процени пола на основу скелетних остатака. Некада није могуће апсолутно се прецизно изјаснити о полу на основу самих скелетних остатака посебно у ситуацији када недостају карличне кости, дакле које су најподесније за ову врсту анализе, с обзиром да друге кости имају мање информација о полним карактеристикама или чак и немају информација тога типа. Дакле, метода није апсолутно поуздана као таква и из тог разлога је сасвим могуће да је дошло до оваквог неслагања мишљења. Пре свега вештаку није познато којим су скелетним остацима конкретно баратали, дакле које су то 4 сета то успели да издвоје из овог случаја и да закључе да су то 4 сета пореклом од 4 особе, односно које су то кости на основу којих карактеристика су вршили ову процену, да се стога и изјаснио дајући своје мишљење да овај део није најпоузданији, пре свега у погледу извршене идентификације.

Значи, бар на основу ових елемената које је вештак имао на увиду не може се са сигурношћу тврдити да ли те мешавине костију представљају кости 4 особе мушког пола, нити 3 особе мушког а једног женског пола.

Даље је сведоку предочено да је преживела оштећена Шурета Бериша, чији је супруг Нецад Бериша, изјавила да је видела како је он убијен тако што му је 3 пута пуцано у леђа, па је питање да ли је на основу тих посмртних остатака могуће закључити да је на тај начин био усмрћен, на шта је вештак навео да овде није било таквих елемената јер да су нађени елементи повреде из ватреног оружја као што је то било за прва два случаја о којима је већ претходно говорено, онда би обдуценти навели да су установљене повреде, односно требали би да наведу да су установљене повреде као последица дејства ватреног оружја у пределу рецимо грудног коша, па би то могло да представља узрок смрти за ту конкретно особу. Мање је вероватно ако су у питању 3 повреде да су сва три пројектила уколико су погодила грудни кош прошла тако да нису оставила ниједну поврду на костима грудног коша, а што се не може апсолутно искључити.

Из налаза и мишљења судског вештака др. Ђорђа Алемпијевића
од 10.04.2006.године, датог на основу анализе достављеног материјала у електронском формату где се налазе подаци о томе да је 05.09.1999.године, на локалитету гробље Сува Река извршена ексхумација посмртних остатака **најмање шест лица**, прегледаних 06.09.1999.године од стране чланова Британског форензичког тима, утврђено је да је извршеном судском медицинском и антрополошком експертизом посмртних остатака у случајевима означеним као СЦГ/27/СР и СЦГ/28/СР прикупљено довољно елемената на основу којих је било могуће закључити о идентитету посмртних остатака, те стога за ова два случаја нема елемената на основу којих би се могао доводити у сумњу установљени идентитет посмртних остатака Фатона Берише и Фатиме Берише. У случају означеном као СЦГ/33Ц/СР ниво поузданости закључивања не може бити оцењен као задовољавајући, стога се условно може прихватити означени идентитет посмртних остатака у случају Седата Берише. Такође, у случајевима означеним као СЦГ/33А/СР, СЦГ/33Б/СР и СЦГ/33Д/СР не може се апсолутно прихватити означени идентитет посмртних остатака у случају Нецмедин Берише, Нецада Берише и Бујара Берише.

Из напред наведене писмене документације о идентификацији посмртних остатака Фатона и Фатиме Бериша, суд је на несумњив начин утврдио идентитет наведених лица.

Из налаза и мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића утврђено је да се не може апсолутно прихватити означени идентитет посмртних остатака у случају СЦГ/33А/СР (Неџмедин Бериша), СЦГ/33Б/СР (Неџад Бериша), СЦГ/33Ц/СР (Седат Бериша) и СЦГ/33Д/СР (Бујар Бериша). Из Другог извештаја (Б11375/01 – Б11429) о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница 1, од 04.07.2002.године, Националног токсиколошког института у Мадриду, утврђено је путем ДНК методе да су посмртни остаци Неџмедина Берише пронађени у Батајници.

Да су Седат и Бујар убијени критичном приликом код кућа породице Бериша, **суд је утврдио** из исказа сведока и дела одбране окр.Петковић Мирослава. Да су Седат и Бујар Бериша убијени наведеном приликом утврђено је и из исказа сведока Агрона Берише. Из исказа оштећене Шурете Бериша, иначе супруге Неџада Берише, суд је утврдио да је оштећена непосредно из близине видела убиство свога супруга, као и из исказа сведока Агрона и Бардила Берише, који су критичном приликом из своје куће у непосредној близини кућа породице Бериша видели тела Неџада Берише, као и Абдулаха Ељшанија. Видели су како наведена тела горе у дворишту кућа. Суд је такође и из исказа сведока Ђорђевић Новице утврдио да је Абдулах Ељшани критичном приликом лишен живота испред куће Фаика Берише (ОЕБС), *о чему је детаљније образлагано у делу пресуде који се односи на тачку Б 1, изреке.*

Из исказа сведока Бардуља Бериша чији је исказ дат хашким истражитељима дана 10.07.2001.године, а прочитан на главном претресу 15.01.2009.године, утврђено је да је критични догађај од 26-тог посматрао са прозора своје куће која се налази одмах поред кућа Фаика и Весела Берише. Наводи да је отишао у собу која гледа на задње двориште и видео четворицу полицајаца како носе два тела, тело Фатонове мајке Фатиме и још једног Албанца који се звао Абдулах Ељшани, и тела су оставили иза Фатонове куће, раздвојена једно метар-метар ипо једно од другог, а то је место на коме су убијени Седат и Бујар.

Из исказа сведока Поповић Анђелка саслушаног на главном претресу 05.02.2007.године и Фејзулаха Бериша саслушан 07.02.2008.године утврђено је да су познавали Ељшани Абдулаха који је радио у «Балкану», те су касније чули да је убијен. И из исказа ошт.Идриза Хацијаја, који је саслушан на главном претресу 13.01.2009.године, утврђено је да је чуо да је убијен Ељшани Абдулах. Такође, из исказа сведока Хисни Берише саслушаног на главном претресу 03.12.2007.године и ошт.Ђељал Бериша саслушаног на главном

претресу 12.01.2009.године, утврђено је да исти знају из казивања Абдулаховог сина и жене (Тахире Ељшани) да је Абдулах Ељшани дана 25. марта одведен у полицијску станицу. Ошт.Ђељај Бериша чуо је да је убијен испред куће Фаика Берише и да је, такође према изјави Абдулаховог сина и жене, нађен на гробљу у Сувој Реци. Према изјави сведока Хисни Берише, пронађен је на гробљу у Сувој Реци и предат породици.

Сви напред наведени сведоци описују Абдулаха Ељшанија као крупног, високог око 180 цм, старости између 45-50 година, а таквог мушкарца описује и ошт.Шурета Бериша чије тело види испред куће Фаика Берише (ОЕБС), који део исказа је у сагласности са делом исказа сведока Ђорђевић Новице који на идентичан начин описује изглед Ељшани Абдулаха.

Суд је ценио исказе напред наведених сведока, да је Абдулах Ељшани радио у фабрици «Балкан», као и да су касније чули да је убијен, те и исказе сведока Хисни Берише и сведока оштећеног Ђељал Берише који имају посредна сазнања да је Абдулах Ељшани одведен 25. марта у полицијску станицу, као и посредно сазнање сведока оштећеног Ђељал Берише да је чуо да је Ељшани Абдулах убијен испред куће Фаика Берише. Овакве исказе суд је прихватио као сагласне, поуздане и који нису противуречни исказу сведока Ђорђевић Новице као непосредног очевица и уклапају се са њим у једну логичну целину.

Из записника СУП-а Призрен о проналаску лешева утврђено је да је 30.03.1999. године приликом вршења увиђаја код куће Фаика Берише пронађено 4 угљенисана тела. Међутим, и из исказа напред наведених сведока суд је утврдио да се ради о више од 4 тела, а што произилази и из налаза и мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића да је на локалитету Сува Река (гробље) извршена ексхумација посмртних остатака најмање шест лица.

Такође из напред наведеног налаза **утврђено је** да се код посмртних остатака означених као СЦГ/33/СР ради о мешаним скелетним остацима без меких ткива, а већина костију чине кости доњих удова, те на основу извршене антрополошке анализе је закључено да ове мешане кости представљају посмртне остатке **најмање 4 особе**.

С тим у вези суд је и из исказа сведока Мојсић Николе који је присуствовао увиђају 30.03.1999. године, утврдио да су поједине екстремитете лешева налазили у околини па су их онда прикупљали, а који исказ је суд прихватио као истинит и сагласан наведеним налазима.

Чињеница је да је увиђај извршен дана 30.03.1999. године, након 4 дана од извршења кривичног дела, што објашњава нејасноће о броју лешева и положају на лицу места. Пре обављеног увиђаја, разнети су делови екстремитета лешева, пси су их разнели на све стране, па су их налазили на око 20 метара, а онда су их спајали, што је очигледно утицало и на проблем пребројавања лешева. Све ово не утиче на аутентичност записника о увиђају, јер су одређене нејасноће отклоњене и допуњене саслушањем сведока који су обавили увиђај, те обављеним судско медицинским вештачењем.

Из дела исказа оштећеног Ђељај Берише саслушаног на главном претресу дана 12.01.2009. године, утврђено је да је навео да је Абдулах Ељшани пронађен на гробљу у Сувој Реци, те да је Ељшани био како каже «комплетан, његов леш није био карбонизиран». Имајући у виду да је из исказа сведока Хисни Берише утврђено да је породица Ељшани Абдулаха, истога након ексхумације са гробља у Сувој Реци, преузела, разумљиво је да исти није наведен у налазу и мишељу судског вештака др Ђорђа Алемипијевића, поводом извршене ексхумације посмртних остатака са гробља Сува Река, које је вршено од стране Британског форензичког тима. Суд није могао на поуздан начин да утврди да ли је критичном приликом тело Ељшани Абдулаха у потпуности изгорело, а очигледно да је тело било у таквом стању да је било препознатљиво, из којих разлога га је породица приликом ексхумације идентификовала и његово тело преузела.

Да су на локалитету **Батајница I** пронађени посмртни остаци **Дрилона Берише, Хаве Берише, Неџмедина Берише, Лирије Берише** која је била у осмом месецу трудноће као и фетуса, **Мајлинде и Херолинде Бериша, Редон Бериша, Весел Шабана Бериша, Софије Бериша, Хајдин Бериша, Бесим Бериша, Генци и Гранит Бериша, Арта, Зана, Мерита и Ханумша Бериша и Јашар Бериша**, утврђено је из Другог и Трећег извештаја о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница I Токсиколошког института у Мадриду, као и Централног списка ексхумираних-предатих «Батајница».

Из исказа оштећених **Шурете и Вјолце Бериша**, преживеле масакр у пицерији, утврђено је да су се критичном приликом 26. марта 1999. године, у истој кући (Весела Берише), између осталих налазили и **Дафина Бериша, Флора Бериша, Влоријан Бериша, Едон Бериша, Дорентина Бериша, Алтин Бериша, Себахате Бериша, Исмет Бериша, Ерон Бериша, Шерине Бериша, Хајдин Бериша, Михрија Бериша, Мусли Бериша, Авди Бериша, Фатима Бериша (Авдијева жена) и Куштрим Бериша**, а чији посмртни остаци нису пронађени.

Из исказа оштећеног Бетим Берише суд је утврдио да су чланови његове породице последњи пут били у својој кући 26. марта 1999. године у Сувој Реци, од када о њима нема података и то чланови његове уже породице отац **Авди Бериша**, мајка **Фатиме Бериша** и брат **Куштрим Бериша**, те је том приликом страдало укупно 16 чланова његове шире породице. Од његове шире породице страдала је бака **Ханумша Бериша**, његов стриц **Мусли Бериша** са својом женом **Нафије Бериша**, њихов син **Африм Бериша**, његове ћерке **Зумрете** и **Виолета Бериша**, његов други стриц **Хамди**, његова жена **Зелије Бериша**, његове ћерке **Арта**, **Зана**, **Мерита**, **Ханумшахе** и син **Мират**.

Из исказа оштећеног **Флорима Берише** суд је утврдио да је са члановима његове породице последњи пут контактирао 26. марта. У њиховој породичној кући живели су његова баба по оцу **Ханумшахе** од 70 година, можда и 80, његов отац **Мусли**, мајка **Нафије**, сестре **Зумрите** и **Виолета**, те брат **Африм**. Његов стриц **Хамдија**, његова жена **Зелихе**, тј.стричева жена, њихове ћерке **Арта**, **Зана**, **Мерита**, **Ханумшахе** и син **Мират**.

Из исказа оштећених **Дашурије Кући** и **Бегиша Џељадини** утврђено је да су чланови њихове породице последњи пут били у својој кући 26. марта 1999. године у Сувој Реци, од када о њима нема података и то њихов отац **Бериша (Шабан) Весел**, а мајка **Софија**, рођена сестра **Фатмира**, а браћа су **Хајдин** и **Бесим**. Њихов брат **Хајдин Бериша** био је ожењен **Михријом** и нису имали децу, а брат **Бесим** био је ожењен **Мевљудом** и они су имали два сина **Гранита** и **Генција**.

Из списка несталих лица на Косову ICRC утврђено је да су као лица последњи пут виђена у Сувој Реци 26.03.1999. године наведена: **Бериша Африм**, **Бериша Алтин**, **Бериша Авди**, **Бериша Дорентина**, **Бериша Едон**, **Бериша Ерон**, **Бериша Флорије**, **Бериша Хамди**, **Бериша Ханмушахе**, **Бериша Исмет**, **Бериша Куштрим**, **Бериша Мевљуде**, **Бериша Михрије**, **Бериша Мират**, **Бериша Мусли**, **Бериша Нафије**, **Бериша Себахате**, **Бериша Шерине**, **Бериша Виолета**, **Бериша Влоријан**, **Бериша Зелихе** и **Бериша Зумрете**, а чија тела нису пронађена.

Старост жртава лишених живота критичном приликом, као и њихов родбински однос утврђен је из исказа оштећених, тј.чланова породица, као и њихови родбински односи.

Из Другог и Трећег извештаја о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница I Токсиколошког института у Мадриду утврђено је да су пронађени посмртни остаци из породице **Бериша Шабана Весела**: **Весел Бериша**, **Софија Бериша**, **Хајдин**

Бериша, Бесим Бериша, Генц и Гранит Бериша. Из породице Бериша Рамадана Весела: **Дрилон Бериша, Хава Бериша, Неџмедин Бериша, Лирија Бериша са фетусом, Мајлинда Бериша, Херолинда Бериша и Редон Бериша.** Из породице Бериша Сахита: **Арта Бериша, Зана Бериша, Мерита Бериша и Ханумшахе Бериша.** Такође на наведеном локалитету пронађени су посмртни остаци **Јашара Берише.**

Из налаза и мишљења судског вештака др. Ђорђа Алемпијевића од 10.04.2006.године, датог на основу анализе достављеног материјала у електронском формату где се налазе подаци о томе да је 05.09.1999.године, на локалитету гробље Сува Река, утврђено да су на гробљу Сува Река пронађени и идентификовани посмртни остаци **Фатона и Фатиме Берише.** Међутим из наведеног налаза и мишљења није могло на поуздан начин да се утврди идентитет **Бујара и Седата Бериша,** а суд је из изведених доказа током овог кривичног поступка утврдио да су управо ова лица критичном приликом код кућа породица Бериша (Весела и Фаика) страдала, пре свега из исказа опт.Петковић Мирослава, сведока «А», Агрона Берише, Бардуља Берише, Шурета Бериша, а за **Неџада Беришу** из исказа сведока Агрона Берише, Бардуља Берише и оштећене Шурете Берише. Идентитет **оштећеног Ељшани Абдулаха** утврђен је из исказа сведока Ђорђевић Новице и Бардуља Берише.

Идентитет појединих оштећених утврђен је на основу ДНК-а анализе, као најстручнијег и најпоузданијег начина утврђивања идентитета лица.

Посмртни остаци чланова породице који нису пронађени су из породице Бериша Шабана Весела: **Хатице, Фатмире, Михрије, Мевљуде.** Из породице Бериша Рамадана Весела: **Дафине, Флорије, Влоријан, Едон, Дорентина.** Из породице Бериша Рамадана Фаика: **Алтин, Себахате, Исмет, Ерон, Шерине.** Из породице Бериха Сахита: **Нефије, Зимрите, Виолета, Африм, Авди, Фатима, Куштрим, Хамди, Зелије, Мират.**

Идентитет лица чији посмртни остаци нису пронађени утврђен је на основу исказа сведока-оштећених Шурете Берише и Вјолце Берише које су преживеле овај масакр, а биле су критичном приликом са члановима својих породица, као и са члановима још две породице Бериша и то Бериша (Шабана) Весела и Бериша Сахида, те из исказа саслушаних оштећених да су њихови чланови породице последњи пут били и виђени у Сувој Реци 26.марта 1999.године, и то Флорима Берише, Бетима Берише, Ђељаја Берише и Идриза Хацијаја, а такође и

из исказа сведока који су били присутни критичном приликом, а како је претходно детаљно описано.

За доказивање да је нека особа убијена није неопходан доказ да је пронађено мртво тело те особе, већ закључак да је жртва лишена живота може се директно логички извести из укупних доказа изведених током кривичног поступка.

Правна анализа утврђеног чињеничног стања

Након детаљно спроведеног доказног поступка, правном анализом напред утврђеног чињеничног стања, **суд је утврдио** да су дана 26. марта 1999. године почев од 12 часова у Сувој Реци, Аутономна Покрајина Косово и Метохија за време оружаног сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије са једне стране и припадника наоружане војне формације «Ослободилачке војске Косова» (ОВК, УЧК) са друге стране, те истовремено између оружаних снага СРЈ и Коалиције НАТО пакта, и то да је **опт.Репановић Радојко** у својству командира ОУП-а Сува Река, користећи ситуацију борбених активности припадника 37. одреда ПЈП и Пете борбене групе 549. моторизоване бригаде Војске СРЈ, у реону села Раштане-Студенчане, против припадника ОВК, **одредио групу** сачињену од 10-так припадника активног и резервног састав ОУП-а Сува Река, у којој су се налазили **опт. Чукарић Слађан**, **опт.Петковић Мирослав** и сада пок. Тановић Радован и друга НН лица, наредио им да крену у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Раштанског пута, беришанско насеље, где су се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице, а потом одредио другу групу припадника полиције ОУП Сува Река којој је **издао наредбу** да заједно са припадницима Цивилне заштите лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места.

Да су оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав заједно са сада пок.Тановић Радованом, извели притвореника Ђешани Абдулаха из притворске јединице ОУП-а Сува Река, а да га је **опт.Чукарић Слађан** одвео до куће Неџада Берише на око 100 метара удаљене и ту испред куће из аутоматске пушке испалио један пројектил у пределу груди, а када је овај пао на земљу пришао му и из непосредне близине испалио још један метак наневши му тако устрелне ране од којих је преминуо.

Да су оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић Милорад, заједно са сада пок.Тановић Радованом и НН

лица припадници полиције, опколили две куће породице Бериша, кућу Весела Берише и кућу Фаика Берише, те **опт.Петковић Мирослав** и два **НН лица припадника полиције**, насилно ушли у део куће Фаика Берише, који је припадао Фатону Бериша, и вршили претрес а потом је и запалили, док су **опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован** и друга **НН лица припадници полиције** из куће Бериша Весела извели све укућане, као и чланове породице Неџада и Фатона који су у кућу Весела Берише прешли 25. марта, раздвојили мушкарце од жена и деце, те опколили тако раздвојене групе. Док су за то време **опт.Чукарић Слађан** заједно са сада пок.Тановић Радованом и другим НН лицима, код куће Бериша Фаика лишили живота Бериша Фатона и Бериша Фатиму рафалном паљбом из својих аутоматских пушака, а НН лица из својих аутоматских оружја лишили живота Бериша Седата и Бериша Бујара у дворишту између кућа Весела и Фаика Бериша. **Опт.Нишавић Милорад**, поред куће Фаика Берише, и то у левом углу гледано са Раштанског пута, у делу куће где је живела породица Неџада Берише, из свог пиштоља испалио 3 пројектила у Бериша Неџада наневши му смртоносне повреде. Када су преживели чланови породице Бериша, жене, деца и мушкарци кренули трчећи према Занатском центру, из својих аутоматских пушака **опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован** и **Петковић Мирослав** и још три **НН лица**, пуцају у њиховом правцу пазећи да нико из те групе не побегне, те су их тако натерали да уђу у просторије пицерије «Калабрија», при чему су тешко телесно повредили Бериша Неџмедина, кога је његова супруга Лирија, која је била у осмом месецу трудноће, вукла ка Занатском центру, који је услед задобијених повреда преминуо, а Лирија је отишла у просторије пицерије. Потом су НН лица лешеве оних који су убијени код кућа Бериша, Бериша Фатиме, Фатона, Неџада и Ељшани Абдулаха пренели до куће Фаика Бериша, која је већ горела, поред које су тела ових лица заједно са телима Седата и Бујара Бериша изгорела, након чега су НН лица припадници полиције запалили и кућу Бериша Весела, те су обе куће у насталом пожару изгореле.

Да су **опт. Чукарић Слађан** и **Петковић Мирослав**, након што је сада пок. Тановић Радован бацио две ручне бомбе, које су експлодирале у пицерији, у којој су се налазили преживели чланови породице Бериша, ушли у пицерију и пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле, а потом је **опт.Чукарић Слађан**, Бериша Јашара којег је довео Јовановић Тодор, одвео иза камиона у који су утоваривани посмртни остаци чланова породице Бериша из пицерије, и у њега испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди, услед чега је овај задобио смртоносне повреде, па су тако лишили живота укупно 50 лица и то:

1)Ељшани Абдулаха, 2)Бериша Јашара, као и четрдесет осам лица (48) чланова породице Бериша и то:

Из породице Бериша (Шабана) Весела:

3) Весел – стар ■ годину, његова мајка, 4) Хатице –стара ■ година и његова супруга 5)Софије – стара ■ година, кћи 6)Фатмире – стара ■ године, синови 7)Хајдин – стар ■ година и снаја 8)Михрије – стара ■ година, и син 9)Бесим – стар ■ година, и снаја 10) Мевљуде – стара ■ година, унуци 11)Генц – стар ■ године, и 12)Гранит – стар ■ године,

Из породице Бериша (Рамадана) Весела:

супруга 13)Хава – стара ■ године, син 14) Седат – стар ■ година, и унуци 15) Дафина – стара ■ година, 16)Дрилон – стар ■ година, син 17) Бујар – стар ■ година, и снаја 18)Флорије – стара ■ година, и унуци 19)Влоријан – стар ■ година, 20)Едон – стар ■ година, 21)Дорентина – стара ■ године, син 22)Неџмедин – стар ■ година, снаја 23)Лирије – стара ■ године (у осмом месецу трудноће),

Из породице Бериша (Рамадана) Фаика:

син 24)Неџад – стар ■ године и унуци 25)Мајлинда – стара ■ година, 26)Херолинда – стара ■ година, 27)Алтин – стар ■ година и 28)Редон – стар ■ годину и снаја 29)Фатиме – стара ■ године, супруга Исмета Берише, унук 30)Фатон – стар ■ година, и његова супруга 31)Себахате – стара ■ година и њихова деца 32)Исмет – стар ■ године и 33)Ерон стар ■ месеци, као и Фатонова сестра 34)Шерине Бериша – стара ■ година

Из породице Бериша Сахита:

супруга 35)Ханумшахе – стра ■ година, син 36)Мусли – стар ■ година и снаја 37)Нефија – стара ■ године, и њихова деца – кћери 38)Зимрите – стара ■ година и 39)Виолета – стара ■ године, 40)Африм – стар ■ године, син 41)Авди – стар ■ година, и снаја 42)Фатима – стара ■ године и њихов син малолетни 43)Куштрим – стар ■ година, син 44) Хамди – стар ■ године, и супруга 45)Зелије – стара ■ године, и њихове кћери 46)Арта – стара ■ година, 47)Зана – стара ■ година, 48)Мерита – стара ■ година и 49)Ханмушахе – стара ■ година, син 50)Мират – стар ■ година.

Док су **Бериша Шурета, Бериша Вјолца и Бериша Грамос** који су преживели, а утоварени у камион заједно са посмртним остацима

убијених, искочили из камиона који је био у кретању на путу ка Призрену и који је превозио посмртне остатке, задобили тешке телесне повреде и то Бериша Шурета у виду устрелине десног рамена и десне бутине, рану у стомаку од шрапнела, више устрелина удова, Бериша Вјолца у виду бројних устрелина у пределу ногу и стомака, а њен мал.син Бериша Грамос прострелну рану у пределу левог рамена.

Након чега су посмртне остатке НН лица у два наврата камионом превезли у правцу Призрена, да би потом били сахрањени у масовну гробницу на «војном стрелишту» код села Љубижде и Коруше, да би априла месеца 1999. године, у ноћним часовима за сада НН лица – припадници полиције, као и Ђогај Али, те и други радници Комуналног предузећа «Хигијена» ову масовну гробницу грађевинским машинама откопали и посмртне остатке утоварили у два камиона, одвезли их у непознатом правцу, а након чега су тела пронађена на полигону САЈ-а у Батајници, а посмртне остатке Бериша Седата, Бериша Бујара, Бериша Неџада, Бериша Фатиме, Бериша Фатона, радници Цивилне заштите и Комуналног предузећа «Сува Река», сахранили на гробљу у Сувој Реци.

У ситуацији када постоји оружани сукоб и рат као објективне околности, као и утврђене чињенице које ове околности повезују са кривичним делом, морају се применити правила међународног права садржана у Конвенцијама од 12.08.1949. године које су ратификоване од стране ФНРЈ.

IV Женевска конвенција о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, примењује се у случају објављеног рата или сваког другог оружаног сукоба који избије између двеју или више високих страна уговорница чак иако једна од њих није признала ратно стање, како је то описано у члану 2 ове Конвенције. У члану 3 став 1 тачка 1 а) и д) наведене Конвенције, предвиђена је обавезна примена одређених одредби у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница. Овом одредбом предвиђено је да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било ког другог узрока, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањене су и забрањују се у свако доба и на сваком месту према наведеним лицима између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења, те изрицање и извршавање казни без

претходног суђења од стране редовно установљеног суда и пропраћеног свим судским гаранцијама које цивилизовани народи признају за неопходне.

С обзиром да је на територији СРЈ био у току рат између снага безбедности СРЈ и снага НАТО Коалиције, а на територији Косова и унутрашњи оружани сукоб, то су сви учесници били у обавези да поштују наведену одредбу Женевске Конвенције.

Допунски Протокол I уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године чланом 51 предвиђа заштиту цивилног становништва, чланом 75 поступак са лицима у власти стране у сукобу, основне гаранције, а чланом 76 и 77 предвиђа посебну заштиту жена и деце. Тако је чланом 51 став 1 овог Протокола предвиђено да цивилно становништво и поједини цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција. Да би се спровела та заштита, поштоваће се, у свакој прилици додатна правила поред других примењених правила међународног права. У ставу 2 одређено је да цивилно становништво као такво, као и поједини цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем којима је главни циљ да шире терор међу цивилним становништвом. У ставу 3 одређено је да ће цивили уживати заштиту која је предвиђена у овом одељку уколико не узимају директног учешћа у непријатељствима, односно за време док не узимају директног учешћа у непријатељствима. Чланом 76 истог Протокола у ставу 1 предвиђено је да ће се са женама поступати са посебним обзирима и оне ће бити заштићене нарочито против силовања, принудне проституције и сваког другог облика недоличног напада. Ставом 2 предвиђено је да ће труднице и мајке са малом децом која зависе од њих, а које су ухапшене, притворене или интерниране из разлога у вези са оружаним сукобима уживаће највећи приоритет код разматрања њихових случајева. У члану 77 овог Протокола одређена је заштита деце, па је у ставу 1 одређено да ће се према деци поступати са посебним обзирима и биће заштићена против сваког облика недоличног напада. Стране у сукобу ће се о њима бринути и пружити им помоћ која им је потребна било због њиховог доба, било из других разлога.

Протокол I је применљив у ситуацијама предвиђеним чланом 2 **Женевских конвенција** од 12.08.1949. године, а што упућује на примену за време објављеног рата или сваког другог оружаног сукоба **међународног карактера**. Стога је, с обзиром на постојање рата на територији СРЈ, сваки припадник оружаних снага био дужан да поштује одредбе и овог Протокола, а нарочито оне које предвиђају заштиту цивила, а посебно жена и деце.

Осим чињенице да је у току био рат, утврђена је и чињеница да је постојао **унутрашњи оружани сукоб**. Ова чињеница налагала је поштовање одредби **Протокола II уз Женевске конвенције** од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба. Чланом 4 овог Протокола предвиђене су основне гаранције па је у ставу 1 наведено да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације. Забрањено је наређивати да не сме бити преживелих. У ставу 2 наведено је: не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1 јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту: под а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне. У ставу 3 је наведено да ће деци бити пружена нега и помоћ која им је потребна. Чланом 13 овог Протокола предвиђена је заштита цивилног становништва тако што је у ставу 1 овог члана одређено да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција. Да би се спровела та заштита, следећа правила биће поштована у свакој прилици: у ставу 2 наведено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом, а у ставу 3 наведено је да ће цивили уживати заштиту предвиђену овим делом уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима.

Допунски протокол I дефинише цивила као свако лице које не припада једној од категорија наведених у тачкама 1, 2, 3, 6 члана 4 (а) Женевске конвенције III и у члану 43 овог Протокола, те ово значи да је цивил свака особа која није припадник оружаних снага, припадник милиције или добровољачких јединица које чине део таквих оружаних снага или припадник организованих група отпора којима командује особа одговорна за своје подређене, које имају увек исто јединствену ознаку препознатљиву из даљина, отворено носе оружје и изводе акције у складу са законима и обичајима ратовања. Под цивилним становништвом подразумевају се сва лица која су цивили, а присуство међу цивилним становништвом лица која нису обухваћена дефиницијом цивила не лишава становништво његовог цивилног карактера.

Ратним злочинима сматрају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са

ратом, чиме се крше правила међународног права. Без обзира о којој се врсти ратног злочина ради за њих је карактеристично неколико обележја, а то је нечовечно понашање према људима које се изражава у разним актима насиља, као што су убијање, мучење, вршење биолошких експеримената, наношење великих патњи или телесних повреда и тако даље. Друго такво понашање представља кршење правила међународног права о поступању са одређеном категоријама лица. Реч је о повреди правила садржаним у Женевским хуманитарним конвенцијама из 1949. године које се односе на заштиту грађанских лица за време рата, на побољшање судбине рањених и болесника у оружаним снагама у рату, на побољшању судбине рањеника, болесника и бродоломника, оружаних поморских снага и на поступање са ратним заробљеницима. Најзад, ратни злочини се врше за време рата или оружаног сукоба или у време окупације. Ратни злочин против цивилног становништва је један од три групе ратних злочина и под њим се сматрају многобројни и садржајно разноврсни облици, пре свега нехуманог поступања са овим становништвом, али и друге опасне делатности којима се угрожава живот или безбедност људи, односно имовине.

Кривично дело из члана 142 став 1 КЗ СРЈ врши онај ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, које има за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи, напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво, да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечно поступање, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља, расељавање или пресељавање или присилно однародовање или превођење на другу веру, присиљавање на проституцију или силовање, примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на правилно и непристрасно суђење, присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији, присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, пљачкање имовине, становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине која није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дела.

Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ може бити извршен само за време рата, оружаног сукоба или окупације, а појам оружаног сукоба обухвата не само међународни оружани сукоб, већ и унутрашњи оружани сукоб уколико су испуњени услови из II Допунског Протокола из 1977. године, уз Женевску конвенцију из 1949. године. За постојање кривичног дела довољно је предузимање било које од бројно алтернативно набројаних радњи, а пасивни субјекат, односно жртва кривичног дела јесте цивилно становништво. Ратни злочин се може извршити наређивањем извршења забрањених радњи или извршењем тих радњи. Издавањем наређења дело је довршено и није потребно да је наређење извршено.

Оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружаном сили између држава или продуженом оружаном насиљу између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група унутар једне државе. Наведена дефиниција оружаног сукоба обухвата оба типа сукоба – унутрашњи и међународни. Мора постојати блиска повезаност оружаног сукоба и оптуженикових дела с тим сукобом. У односу на Косово, установљено је да је тамо у току 1998-1999. године постојао оружани сукоб на који се примењују одредбе међународног хуманитарног права.

У конкретном случају несумњиво је утврђено да су оптужени Репановић Радојко, Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, као припадници ОУП-а Сува Река и Нишавић Милорад као припадник деташмана ДБ-а у Сувој Реци, **за време оружаног сукоба према цивилном становништву албанске националности** који су живели у Сувој Реци, тзв. «Беришанском насељу» и који су у смислу напред наведених одредби имали статус заштићених лица, предузимали радње које представљају кршење међународног права, лишавајући живота 49 чланова породице Бериша, као и Ељшани Абдулаха који је пре критичног догађаја био задржан у ОУП-у Сува Река, те запалили куће Фаика Берише и Весела Берише.

На основу изведених доказа суд је утврдио да су оштећени били цивили албанске националности, грађани СРЈ и неспорно је да су као такви били заштићена лица на основу одредби члана 3 став 1 тачка 1 а) и д) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата.

Одредбом члана 22 КЗ СРЈ предвиђено је да саизвршилаштво постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења или на други начин, заједнички учине кривично дело. Код саизвршилаштва морају бити испуњени објективни и субјективни услови, а то су учешће у делу и свести о заједничком деловању.

На основу свих изведених доказа, начина на који су се догађаји развијали, од наредбе опт.Репановић Радојка за напад и убијање албанских цивила, извођења притвореног лица, опкољавања кућа породице Бериша, претрес и паљење, истеривање чланова породице из куће, раздвајање мушкараца од жена и деце, па до последице ових радњи које се огледају у лишавању живота албанских цивила, једини закључак је да су оптужени Репановић Радојко, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад и Петковић Мирослав, деловали **као саизвршиоци**.

Несумњиво је да је код оптужених постојала **свест о заједничком деловању**, свако од извршилаца је био свестан деловања других извршилаца, тако да међу њима постоји субјективна веза. Такође је остварен и објективан елемент саизвршилаштва, с обзиром да су саизвршиоци предузимали управо радње извршења кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва, а које су у закону таксативно набројане, те предузимањем било које од набројаних радњи оптужени врше наведено кривично дело, у конкретном случају тако што су оптужени, тачније свако од њих, предузели радње како је то горе наведено.

Са свега напред наведеног суд је утврдио да је код свих оптужених постојао **јединствени умишљај** да се оштећени лише живота и активно су учествовали у радњи која је имала ту последицу и један је прихватао радње другог као своје и заједничке, изражавајући вољу да заједно изврше дело. Радње сваког од оптужених представљају једну јединствену целину и доприносе заједничкој последици овог кривичног дела, те дакле и објективни и субјективни елемент саизвршилаштва у конкретном случају је остварен и то у међусобној вези. Ради се о повезаном и сагласном деловању свих оптужених који су кривично дело хтели као своје. Сви оптужени као саизвршиоци тачно знају шта, где и како треба да раде, сви они имају улогу и свест о заједничком деловању.

Кривично дело је учињено са **умишљајем** када је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење.

Оцењујући психички однос учинилаца према кривичном делу, суд је утврдио да су оптужени Репановић Радојко, Петковић Мирослав, Чукарић Слађан и Нишавић Милорад, поступали са директним умишљајем, с обзиром да су били свесни свога дела и да су хтели његово извршење. Наиме, оптужени су радње предузимали свесни како својих поступака тако и њихових последица, хтели су да лише живота цивилна лица и то само због тога што су припадници друге националности.

Како није било околности које би искључивале кривичну одговорности оптужених, суд их је огласио кривим и осудио на казну по закону.

Одмеравање казне

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према оптуженима које је суд огласио кривима, исти је имао у виду закон који је важио у време извршења кривичног дела, а који је као запређене казне, за дело ратни злочин прописивао казне затвора од најмање 5 година или затвор од 20 година, те полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које су оптужени оглашени кривим, имао је у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа.

Одлучујући о кривичним санкцијама суд је ценио све *олакшавајуће* околности на страни оптужених, те је узео у обзир да опт.Репановић Радојко [REDACTED]

У односу на опт.Нишавић Милорада суд је као *олакшавајућу* околност имао у виду што оптужени [REDACTED].

Као *олакшавајућу* околност на страни опт.Петковић Мирослава суд је ценио чињеницу да исти [REDACTED]. На страни оптуженог суд је такође ценио као *олакшавајућу* околност и то што је признао да је био на лицу места када су се убиства догодила и тиме делимично олакшао расветљавање ове кривично правне ствари.

У односу на опт.Чукарић Слађана као *олакшавајућа* околност цењена је од стране суда чињеница да је исти [REDACTED].

Од *отежавајућих* околности суд је ценио на страни опт.Репановић Радојка да је као командир ОУП-а Сува Река, наредио напад и убијање албанских цивила, по чијој наредби је исто и извршено, те да такве наредбе није било 50 цивила остали би живи. Притом треба имати у виду да ти цивили ничим нису допринели таквој одлуци коју је донео опт.Репановић Радојко – наредби да буду убијени.

У односу на опт.Чукарић Слађана суд је од *отежавајућих* околности имао у виду његов ранији живот, да је

, затим изражену бахатост у поступању приликом извршења кривичног дела, агресивност, упорност и одлучност. Такође суд је имао у виду тежину извршеног кривичног дела и настале последице, тј. да је страдало укупно 50 људи, већином жена, једна чак у осмом месецу трудноће и 19-торо малолетне деце од којих је најмлађе имало 9 месеци. С друге стране суд је имао у виду и његово понашање након извршења кривичног дела и то према у то време малолетним лицима, које је терао да утоварају тела из пицерије говорећи им «немојте да будете на њиховом месту, боље да плаче његова мајка него твоја».

На страни опт.Нишавић Милорада суд је као отежавајуће околности ценио чињеницу да се оптужени самоиницијативно прикључио припадницима полиције у нападу на албанско становништво и да је при том лишио живота ошт.Нецада Беришу, а његов основни мотив освете (како је то ближе описано у образложењу пресуде на страни 117) и на тај начин изражавајући свој став према лишавању живота лица друге националности.

У односу на опт.Петковић Мирослава суд је ценио као отежавајуће околности тежину извршеног кривичног дела и настале последице, да је том приликом страдало укупно 50 људи, већином жена и деце из породице Бериша чији поједини чланови су му били и комшије са којима је и одрастао.

Суд је ценио све напред наведене отежавајуће околности на страни оптужених Репановић Радојка, Чукарић Слађана, Нишавић Милорада и Петковић Мирослава, те да су оштећени били незаштићена и беспомоћна лица која ничим нису допринела понашању оптужених, нити су могли код њих изазвати осећај угрожености, као и дугорочне штете нанете преживелим члановима породице.

Суд је такође имао у виду физичке и душевне патње нанете жртвама које су лишене живота том приликом, као и очегледне душевне патње које су задесиле преживеле.

Посебно треба имати у виду да су оптужени у време извршења кривичног дела били припадници полиције чија је дужност била да штите грађане Републике Србије. Такође суд је ценио и друге тешке последице овога дела, да је преживелим оштећенима Шурети Бериша,

Вјолци Бериша и Грамосу Бериша нарушено психичко и физичко здравље.

Имајући у виду све напред наведене околности као и висину запрећене казне за ово кривично дело суд је оптуженом Репановић Радојку изрекао максималну казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година са урачунатим временом provedеним у притвору, налазећи да је то једина правична одлука. Очигледно је да други разлози не могу утицати на изрицање блаже казне.

Суд је имајући у виду све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности приликом одлучивања о казни, оптуженог Чукарић Слађана осудио на казну затвора у трајању од по 20 (двадесет) година налазећи да је максимална казна затвора једина правична одлука.

У односу на опт. Нишавић Милорада суд је такође ценио све олакшавајуће и отежавајуће околности приликом одлучивања о казни, па је оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година.

Такође, суд је ценио напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности и на страни оптуженог Петковић Мирослава, те га осудио на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година.

Напред изречене казне по оцени суда су нужне и истовремено довољне да би се остварила сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

С обзиром на наведено, суд налази да су изречене казне затвора сразмерне тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим штетним последицама, те степену кривице оптужених.

На основу одредбе члана 50 КЗ СРЈ оптуженима Репановић Радојку, Чукарић Слађану, Нишавић Милораду и Петковић Мирославу у казну затвора урачунава се и време provedено у притвору од 26.10.2005. године, када су лишени слободе.

Применом одредбе члана 196 став 4 ЗКП-а, суд је оптужене ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка у целини, налазећи да би плаћањем истих било доведено у питање издржавања чланова њихових породица, с обзиром да се оптужени налазе у притвору и без извора материјалних средстава.

На основу одредбе члана 206 ЗКП-а, оштећени су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу, с обзиром

да подаци кривичног поступка нису пружили поуздан основ за одлучивање о овим захтевима.

Суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале доказе који су изведени на главном претресу, али је нашао да су **исти без утицаја на другачију одлуку у овој кривично правној ствари**, па их није посебно образлагао, нити је наводио имена свих лица која су сведоци спомињали, јер нису предмет овог кривичног поступка.

Разлике у изреци пресуде у односу на диспозитив оптужнице

У односу на прецизирану и измењену оптужницу тужиоца за ратне злочине, суд је утврдио чињенично стање знатно другачије, те је пресуда резултат правне оцене чињеничног стања како га је суд утврдио. Поједине радње из оптужнице су изостављене из чињеничног описа, с обзиром да су остале недоказане.

С обзиром на чињеницу да суд поступа искључиво по оптужници и да се може судити само о оном догађају који је обухваћен оптужницом, то је из дела измењене и прецизиране оптужнице изоставио **радњу «пљачкали»**, имајући у виду да иста није описана као догађај.

Такође суд је из измењене и прецизиране оптужнице изоставио **«уништавање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама»**, јер је изведеним доказима током овог поступка **утврђено** да су критичном приликом дана 26. марта 1999. године, две куће на Рештанском путу запаљене, и то кућа Фаика Берише и кућа Весела Берише, а локал-пицерија «Калабрија» који се налазио у Тржном центру у коме су лишени живота чланови породица Бериша, уништен од детонација ручних бомби. Међутим, напред наведено се по налажењу суда не може сматрати уништавањем имовине у великим размерама. Суд је имао у виду да су саслушани сведоци током овог кривичног поступка наводили да је било доста запаљених кућа у Сувој Реци, па и на Рештанском путу. Међутим, суд није могао на поуздан начин да утврди да је 26. 03.1999. године запаљено и уништено више кућа и објеката, те да су те радње предузели овде оптужени.

Суд је из измењене и прецизиране оптужнице **изоставио део** «са непознатим припадником ресора Државне безбедности», јер ни из једног изведеног доказа није утврђено да су критичном приликом били

присутни и други припадници Државне безбедности, осим оптуженог Нишавић Милорада.

Суд је из измењене и прецизиране оптужнице **изоставио део** «и другим непознатим припадницима Територијалне одбране», с обзиром да током овог кривичног поступка није на несумњив начин утврђено да су у радњама извршења заједно са Чукарић Слађаном, Петковић Мирославом, сада пок.Тановић Радованом и Нишавић Милорадом учествовали и други непознати припадници Територијалне одбране.

Суд је из измењене и прецизиране оптужнице у односу на опт.Репановић Радојка изоставио радњу у делу **«поступајући по примљеној наредби»**, с обзиром да ни из једног доказа који је изведен у току доказног поступка, као ни из одбране оптужених, није се могло утврдити да је наредба коју је издао опт.Репановић Радојко, пренета њему од стране опт.Митровић Радослава, због чега суд ову чињеницу није могао узети као утврђену. Такође ни из једног изведеног доказа, као ни из одбране оптужених није се могло утврдити да је у конкретној ситуацији опт.Митровић Радослав издао наредбу опт.Репановић Радојку, као и да је било уопште критичном приликом сусрета између ових оптужених. Саслушан је велики број сведока на околности сусрета и односа оптужених Митровић Радослава и Репановић Радојка и ниједан од тих сведока није могао да потврди да је опт.Митровић издао наредбу Репановићу, нити да је било када присуствовао издавању наредбе Митровића Репановићу. Пре свега сведок «А» на главном претресу 06.12.2006. године, наводи да никада није чуо да је «Чегар 1» (опт.Митровић Радослав), издао било какво наређење командиру, начелнику, помоћнику нити припадницима ОУП-а Сува Река. Сведок Борисављевић Драган, у то време заменик командира ОУП-а Сува Река, на главном претресу дана 05.07.2007. године, наводи да Митровић Радослав није могао да припадницима ОУП-а издаје наређења, нити је икада био присутан на колегијуму коме су присутни начелник, командир, заменик и помоћник у ОУП-у Сува Река. Сведок Војновић Милош у то време начелник СУП-а Призрен, на главном претресу 07.02.2007. године, изјавио је да њему командант Митровић није могао да нареди и није био у обавези уопште да га послуша. Сведок Миљковић Милутин, у то време официр СУП-а Призрен, на главном претресу 11.01.2007. године, наводи да је Митровић Радослав могао да командује само својим јединицама, а њиховим могуће ако су имали заједничке задатке и ако су на те задатке ишли заједно. Међутим, суд у току овог кривичног поступка извођењем великог броја доказа није могао на поуздан начин да утврди да су припадници ОУП-а Сува Река учествовали у акцији, тј. у борбеним активностима спровођеним од 25. марта. Сведок Витошевић Добривоје, у то време начелник ОУП-а Сува

Река, саслушан на главним претресима дана 02.07.2008. године и 03.09.2008. године навео је да њему опт.Митровић Радослав није могао да нареди и да је сведок искључиво подређен начелнику СУП-а Призрен, те да опт.Митровић никада није био присутан на колегијуму ОУП-а Сува Река. Сведок Вељковић Велибор, у то време припадник ОУП-а Сува Река на пословима евидентичара, изјавио је да у марту 1999. године Митровића уопште није видео.

Такође чланом 6 Правилника о унутрашњој организацији МУП-а који је био на снази у критичном периоду и решења о образовању Посебних јединица милиције од 31.12.1992. године, предвиђено је да командант ПЈП-а, команданти одреда, командири чета, водова и одељења ПЈП, за време приправности, окупљања и ангажовања ПЈП на извршавању задатака који се односе на заштиту безбедности републике и њених грађана, имају дужности и **овлашћења руководиоца одговарајућих организационих јединица министарства, односно јединица полиције у тим организационим јединицама**. Из наведеног решења произилази да команданти одреда као и командири чета и водова **немају шира овлашћења** приликом ангажовања јединица ПЈП од оних овлашћења која су им дата у редовним организационим јединицама.

Суд је даље из измењене и прецизиране оптужнице изоставио у односу на окр.Репановић Радојка речи **«идите убијајте товарице и возите»**, јер није могао на поуздан начин да уврди које речи је изговорио опт.Радојко Репановић критичном приликом, обзиром да и сам сведок Вељковић Велибор наводи да је чуо наредбу за коју не зна како је тачно гласила, али из које је јасно произилазило да треба да се иде на Рештански пут, да се убијају албански цивили и да се утоваре на камион и склоне са лица места. Саслушан на главном претресу дана 04.11.2008. године, сведок је навео да **није чуо речи Радојка Репановића «идите убијајте, товарице и возите»**. Такође и на претходним главним претресима на којима је сведок био саслушаван исти није могао да потврди које је то тачно речи опт.Репановић изговорио критичном приликом.

Даље је из измењене и прецизиране оптужнице изоставио **део радње опт.Чукарић Слађана описане под тачком I Ц-1**, да је Ељшани Абдулаха из притворске јединице ОУП Сува Река извео «везаног» и да је у њега испалио још један метак «у главу», с обзиром да је из исказа сведока Ђорђевић Новице који је на детаљан начин описао убиство притвореника Ељшани Абдулаха, **утврђено** да критичном приликом није видео да је био везан и уочио је да су му руке биле опуштене уз тело, а када је Абдулах пао на земљу «Јајце» му је пришао и у њега

опалио још један метак, притом ни у једном свом исказу сведок није навео да је притворенику пуцано у главу, а који исказ је прихваћен као доследан и уверљив.

Суд је из измењене и прецизиране оптужнице, у делу «заједно са сада покојним Тановић Радованом» **изоставио Ђорђевић Мирослава, наведеног у I Ц-2 оптужнице**, а за кога је утврђено да је био заменик команданта ТО у Сувој Реци, с обзиром да сведок «А» и опт.Петковић Мирослав, који су били присутни критичном приликом код кућа Бериша, наводећи ко је све био, ниједног тренутка нису указали на присуство Ђорђевић Мирослава.

Суд је у делу изреке **пресуде I Б-2**, у радњама описаним под **I Ц-2 оптужнице** да су опт.Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић Милорад заједно са сада пок.Тановић Радованом, **додао «и НН лицима припадницима полиције»**. С обзиром да је суд из сагласних исказа сведока Вељковић Велибора и Новковић Ивице, (како је то у претходном делу образложења пресуде детаљније наведено), а којима је суд поклонио веру, на несумњив начин је утврђено да је поред оптужених било још припадника полиције.

Суд је из описа радњи прецизиране оптужнице **I Ц-2**, изоставио део «у којима су се налазили њихови чланови породица, њих око педесет» и «насилно ушли у куће», тако што је у изреци пресуде под **I Б-2 а)** наведено да су Петковић Мирослав и два НН лица припадника полиције «насилно ушли у део куће Фаика Берише, који је припадао Фатону Бериши и вршили претрес, а потом је и запалили», а затим да су опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован и друга НН лица припадници ОУП-а Сува Река из куће Бериша Весела извели све укућане као и чланове породице Неџада и Фатона, коју су у кућу Весела Бериша прешли 25. марта. Напред наведено је из разлога што је суд из исказа сведока Агрона Берише утврдио да су критичном приликом у део куће Фаика Берише који је користио Фатон Бериша, ушао опт. Петковић Мирослав и још два полицајца, након чијег изласка је кућа одмах почела да гори. Да су критичном приликом били присутни и НН полицајци који су истеривали чланове породица Бериша из куће Весела Берише, суд је утврдио из исказа оштећених Шурета Берише и Вјолца Берише, као и сведока Агрона Берише, који су навели да је том приликом било око 30-так полицајаца. Из исказа оштећених Шурете и Вјолце Бериша утврђено је да су чланови породице Неџада и Фатона Берише који су живели у кући Фаика Берише (ОЕБС) 25. марта прешли у кућу Весела Берише у којој су се сви чланови наведених породица налазили и 26. марта.

Суд је из дела из измењене и прецизиране оптужнице **изоставио** опис радњи дела прецизиране оптужнице **I Ц-2**, «заједно са припадницима 3. чете 37. одреда ПЈП усмеравали групу». Ово имајући у виду да суд из доказа који су изведени у току доказног поступка није на несумњив начин утврдио да су се критичном приликом припадници 3. чете 37. одреда ПЈП налазили код кућа породице Бериша, те и сведок «А» који је у више наврата био саслушаван током овог кривичног поступка је доследан у свом исказу да припадници како их он назива «Чегрова» нису били код кућа породице Бериша. Такође суд није могао на несумњив начин да утврди да је полиција усмеравала цивиле ка Тржном центру и пицерији, с обзиром да је из исказа сведока оштећених Шурете и Вјолце Берише које су преживеле масакр у пицерији утврђено да им полицајци том критичном приликом нису рекли куда да иду, те да су они сами дошли до пицерије, а из исказа сведока «А» утврђено је да му је опт. Чукарић рекао да прати цивиле и види куда су отишли. Напред наведени искази прихваћени су од стране суда као истинити и уверљиви и међусобно сагласни.

У изреци пресуде под **I Б-2 б)** суд је додао «и друга НН лица», а која нису наведена у опису радњи дела прецизиране оптужнице **I Ц-2 а)**, а ово имајући у виду исказ Агрона Берише који је доследан у тврдњи да Седата и Бујара лишавају живота 10-так њему непознатих припадника полиције.

Такође, суд је **изостаио** из описа измењене и прецизиране оптужнице **I Ц-2 а)**, реч «постројили», јер изведеним доказима у току овог кривичног поступка није се могло на несумњив начин утврдити да су ова лица била постројена код зида куће Бериша Фаика. Сведок Агрон Бериша приликом давања исказа код хашких истражитеља 21.04.1999. године, навео је да су између две куће била постројена **4 мушкарца** Фатон, Неџад, Седат и Бујар, а саслушан путем видео конференцијске везе 03.03.2008. године, током којег му је предочен исказ дат хашким истражитељима децидирано је изјавио да је и тамо исто говорио, те да је и тада рекао ово што и данас наводи, да је он видео убиство Бујара и Седата, а за Фатона и Фатиму наводи да само види њихова тела када су већ лишени живота. Из свих изведених доказа током кривиног поступка, суд није могао да на несумњив начин утврди да су Фатон и Фатима били критичном приликом **постројени**.

Суд је из описа измењене и прецизиране оптужнице под **I Ц-2 ц)** **изоставио** «поред куће Фатона Берише», те у изреци пресуде под **I Б-2 в)** навео «поред куће Фаика Берише и то у левом углу гледано са Рештанског пута, у делу куће где је живела породица Неџада Берише». Ово из разлога што је суд на несумњив начин утврдио место лишавања

живота Нецада Берише, из исказа оштећене Шурете Берише, иначе супруге Нецада Берише, који је прихватио као убедљив и уверљив.

Такође суд је из описа измењене и прецизиране оптужнице у делу где је наведено да су лешеве убијених пренели до куће Фаика Берише **изоставио «коју су запалили»**, јер је из исказа саслушаних сведока Агрона Берише, као и оштећених Бериша Вјолце и Шурете, утврђена хронологија дешавања критичном приликом код њихових кућа, из чега произилази да је кућа Фаика Берише запаљена пре куће Весела Берише, а како је то описано у изреци пресуде под **I Б-2 а).**

Из дела измењене и прецизиране оптужнице у делу где се наводи **изоставио «да сви заједно истовремено рафално укључујући и припаднике 3. чете 37. одреда ПЈП испаљују пројектиле»**, те је у изреци пресуде под **I Б-2 г)** прецизирао да опт.Чукарић Слађан, пок.Тановић Радован и опт.Петковић Мирослав са још три НН лица пуцају у њиховом правцу, а ово је утврдио из исказа сведока Ђорђевић Новице саслушаног код тужиоца за ратне злочине дана 01.06.2005. године, као и на главном претресу 01.02.2007. године, који је навео да управо ова лица пуцају за цивилима који беже ка Занатском центру, а које исказе је суд у том делу прихватио.

Суд је изоставио из описа радњи измењене и прецизиране оптужнице у делу «и његову супругу Лирију», **«наневши им устрелне ране по телу и ногама, а када су се они склонили у двориште аутобуске станице, сустигли су их окр.Петковић Мирослав и сада пок.Тановић Радован и заједно истовремено испалили из својих аутоматских пушака неколико пројектила у њих којом приликом је Неџмедин задобио устрелину главе од које је преминуо»**, те «да је том приликом Лирија рањена», те у изреци пресуде под **I Б-2 г)** додао **«кога је његова супруга Лирија вукла ка Занатском центру»**. Изведеним доказима нису се могле на несумњив начин утврдити врсте повреда које је задобио Неџмедин Бериша, већ је само на основу исказа сведока Агрона Берише који посматра Неџмедина и његову жену Лирију утврдио да је Неџмедин тешко рањен а да га његова супруга Лирија вуче ка Занатском центру. Такође, суд није могао на несумњив начин да утврди у току овог кривичног поступка да су опт.Петковић Мирослав и сада пок.Тановић Радован сустигли Неџмедина Беришу и његову супругу, испалили из својих аутоматских пушака неколико пројектила од којих је Неџмедин Бериша задобио устрелину главе, а да је Лирија том приликом била рањена. Ово из разлога што је суд као истинит и уверљив прихватио исказ сведока Агрона Берише који је навео да критичном приликом са свог прозора посматра двојицу полицајаца како прате траг крви иза рањеног Неџмедина, међутим међу њима није био

опт.Петковић Мирослав кога сведок добро познаје. Такође, из исказа сведока «А» утврђено је да су на самом улазу Тржног центра били рањени **старији људи**, које потом сведок види као убијене (који измењеном и прецизираном оптужницом нису ни обухваћени), те том приликом на том месту није видео опт.Петковић Мирослава.

Из исказа оштећене Шурете Бериша на главном претресу 04.12.2007. године, која је преживела овај масакр, а који део исказа је суд прихватио као уверљив и изричит у томе да Лирија приликом доласка до пицерије где се оштећена налазила **није била погођена**, већ само крвава. Ово произилази и из исказа сведока Агрона Берише који је изјавио да је Лирија вукла рањеног Неџмедина, те се може закључити да су крвави трагови на Лирији од њеног супруга.

Суд је у изреци пресуде под **I Б-2 г)** додао да су НН лица лешеве оних који су убијени код кућа Бериша пренели до куће Фаика Берише, која је већ горела, те је **изоставио део оптужнице «коју су запалили и у којој су тела ових лица изгорела»**. Ово имајући у виду да је суд током овог кривичног поступка утврдио, и то из исказа сведока Агрона Берише саслушаног на главном претресу дана 03.03.2008. године, као и сведока Бардила Берише у исказу датом хашким истражитељима 10.07.2001. године чији исказ је прочитан на главном претресу дана 15.01.2009. године, у којем делу ових исказа је суд исте прихватио као веродостојне и сагласне, да су НН лица чланове породице Бериша убијених код кућа пренели до куће Фаика Берише која је већ горела. Такође ни из једног изведеног доказа суд није могао на поуздан начин утврдити да су управо оптужени наведена тела пренели до куће Фаика Берише.

Суд је из измењене и прецизиране оптужнице **изоставио опис радње под I Ц-3 «а након изношења лешева ради транспорта са лица места онима који су показивали знаке живота свако из свог аутоматског оружја рафално испалио пројектиле у виталне делове тела и лишили живота»**. Ово имајући у виду да из доказа изведених током овог кривичног поступка суд није могао да утврди да су Чукарић Слађан и Петковић Мирослав након изношења лешева лишавали живота преживеле испред пицерије, већ је из исказа сведока и то сведока «А», Вељковић Велибора, Недељковић Светозара, сведока «Б», Трајковић Трајка, на несумњив начин утврђено да су преживели чланови породице Бериша лишавани живота **у пицерији, а не изван ње**. Наведени искази су у сагласности и са исказима сведока оштећених Шурете и Вјолце Берише, које су говориле о пуцњави са врата пицерије и у њој, а које исказе је суд прихватио као тачне и уверљиве.

Суд је ценио део одбране опт.Петковић Мирослава (транскрипт аудио записа са главног претреса од 06.10.2006. године, стр.16/116), где је навео да је у једном моменту приликом изношења тела из пицерије, једно тело испуштено, човек је јаукнуо, пао је ту **непосредно испред кафића**, буквално испред Бобанових ногу, када је пришао Тановић и испалио два појединачна хица у то тело. Бобан је почео да виче, рекао је «не смеш то да радиш јер може метак да рикошетира и да погоди неког од нас који смо ту присутни». Међутим, овај део одбране опт.Петковић Мирослава суд није прихватио обзиром да није поткрепљена ниједним изведеним доказом, већ напротив сви саслушани сведоци Вељковић Велибор, Недељковић Светозар, Трајковић Трајко и сведок «Б» (о чему је детаљно у пресуди већ било речи), који су том приликом учествовали у изношењу тела из пицерије не описују овакву ситуацију, већ да је преживелих било **у пицерији, а не изван ње**, а чије исказе је суд прихватио као истините, уверљиве и међусобно сагласне.

Суд је **изоставио** опис радње из дела измењене и прецизиране оптужнице на страни **6 под тачком 3. «посмртне остатке камионом ГП «Градац» из Суве Реке окр.Зоран Петковић у два наврата одвезао у круг војне касарне у Призрену»**. Суд је током овог кривичног поступка из изведених доказа и то саслушањем сведока који су иначе били присутни приликом изношења лешева из пицерије и стављања у камион, утврдио да лице које је возило камион не препознају и није из Суве Реке. Сведоци Трајковић Трајко и Крстић Спира наводе да су возача видели, али да им исти није познат и да није из Суве Реке. Такође и сведок «А» који у својим исказима наводи да су лешеви одвожени са два камиона, те да је из првог камиона изашло двоје људи у цивилу, а једног од њих познаје из виђења који је по мишљењу сведока био или инспектор или крим техничар муслиман кога су звали Ћеза, док је други камион довезао човек у цивилу којег сведок не познаје. Делове напред наведених исказа суд је у потпуности прихватио као сагласне, убедљиве и истините.

Такође суд је ценио и исказ сведока оштећене Шурета Берише у делу у коме је навела да није видела ко је возио камион, али када је пошао након извесног времена камион се зауставио и један женски глас је рекао «синови моји да ли сте овај посао обавили, сретан вам пут», није видела ко је, али како каже у глави јој је било да је то била Зоранова мајка. Са Зорановом мајком никада није разговарала, оштећеној се чини да је то била Зоранова мајка, није је видела, али јој је у главу ушло да је била то Зоранова мајка. Суд овакав исказ није прихватио обзиром да сведок оштећена није видела ко је возио камион, већ су њене тврдње само на бази њеног закључивања, а посебно имајући у виду њено психичко и физичко стање у коме се она у том тренутку налазила у

камиону са осталим телима чланова њене породице. Суд је ценио исказ сведока Краснићи Марјана дат на главном претресу дана 07.02.2008. године, када је навео да је 26. марта 1999. године, око четири сата по подне приметио један камион, типа «застава», наранџасте боје, покривен церадом. Задњи део цераде је био спуштен. Око двадесетак метара иза његовог стана у правцу Призрена један локални пут који води за амбуланту и ту се камион зауставио, и како каже «разговарао је са једном женом, старијом женом» коју је сведок познавао а то је била Зоранова мајка. И камион је веома добро видео те је видео да је возио Зоран. Међутим, суд овакав исказ није прихватио налазећи да је неубедљив, а нарочито имајући у виду да је сведоку предочена изјава дата хашким истражитељима у два наврата и то 08.06. и 14.06.1999. године, где није ни једног тренутка спомињао напред наведену ситуацију, те сматра да је неубедљиво и нелогично објашњење сведока да је то пропуст хашких истражитеља, а да је он управо и код њих исто наводио.

Суд током поступка није могао на поуздан начин да утврди да камион који је превозио посмртне остатке припада предузећу ГП «Градац», с обзиром да сви саслушани сведоци нису могли да одреде прецизно чији камион је у питању. Опт.Зоран Петковић с тим у вези је навео да је на камиону који је био паркиран код Занатског центра писало «Прогрес». Сведоци присутни приликом утовара тела из пицерије у камионе наводе да су камиони били велики са церадом, а што су потврдиле и преживеле оштећене Вјолца и Шурета Бериша, док су сведоци у својим исказима наводили да су том приликом пред крај утовара лешева дошли припадници Цивилне заштите са возилом «ТАМ» без цераде, који је припадао Комуналном предузећу «Градац» из Суве Реке, у који значи нису тела товарена, већ у велике камионе са церадом. Са свега напред изнетог суд није могао на поуздан начин да утврди да је камион који је превозио посмртне остатке припадао Комуналном предузећу ГП «Градац».

Током овог кривичног поступка суд није могао на поуздан начин ни из једног изведеног доказа да утврди да су камиони са телима критичном приликом у два наврата одвежени у круг касарне у Призрен.

Из исказа сведока Крстић Спире саслушаног на главном претресу дана 07.03.2007. године, утврђено је да је прво скупљање лешева било у Занатском центру, а потом наредних дана код кућа. Изричит је био да је када је сакупљао тела у Занатском центру и након завршеног утовара камион кренуо у правцу Призрена, а где је отишао није му познато. Овакав исказ суд је прихватио као истинит и уверљив, те сагласан са

исказима осталих сведока који су говорили о утовару тела из пицерије и одласку камиона у правцу Призрена.

Суд је несумњиво утврдио да одвожење 16 лешева у круг касарне у Призрену, а прикупљених у Сувој Реци, није у вези са одвожењем тела страдалих чланова породице Бериша дана 26.03.1999. године.

Такође суд је изоставио опис радње из дела измењене и прецизиране оптужнице **на страни 6 под тачком 3.** «па су тела неидентификовани припадници полиције СУП-а Призрен и радници Комуналног предузећа «Хигијена» из Призрена сахранили у масовну гробницу». Током овог кривичног поступка није изведен нити један доказ којим би ова тврдња била потврђена, те је у делу изреке пресуде изоставио опис радње из наведеног дела прецизиране оптужнице «која су преузели непознати припадници Специјалне антитерористичке јединице (САЈ) МУП-а Републике Србије и одвезли у Батајницу», с обзиром да ни ову тврдњу суд током овог кривичног поступка није могао на поуздан начин да утврди.

Суд је даље **изоставио** опис радње из измењене и прецизиране оптужнице «те потом извршавајући примљену наредбу НН припадници полиције ОУП Сува Река, а након извршене ликвидације ишли од куће до куће преживелих мештана Суве Реке и наредили им да **напусте** подручје ове општине и подручје Косова и Метохије и оду у Албанију, иначе ће проћи као њихови суграђани у пицерији, а од Бериша Агрона и његовог брата тражили новац да им поштеде живот, па када им је Бардил предао 1000 ДМ упозорили га да ипак није безбедан и да са породицом напусте Суву Реку и Косово и оду за Албанију, јер ће наићи други полицајци и побити их, па су га они послушали и са породицом напустили кућу и прикључили се избегличкој колони, отишли у правцу Призрена и отишли за Албанију».

С тим у вези суд је ценио исказ сведока Агрона Берише који у свим својим датим исказима наводи да 26. марта нико није долазио од полиције у његову кућу, а да су 27. марта дошла три полицајца које он није препознао. Такође сведок је у свом исказу навео да је 27. марта њих 11 било у његовом возилу и затим су кренули према Албанији, те наводи да тога дана и овом приликом са њима није било неких других њихових комшија, рођака и сународника који су такође пошли за Албанију и каже да тога дана нико није смео да се креће аутомобилом по граду. Овакав исказ сведока суд је прихватио као уверљив и истинит.

Несумњиво је да је сведок Агрон Бериша са члановим своје породице напустио Суву Реку дана 27.марта 1999.године, услед доласка

њему непознатих полицајаца у његову кућу који су га упозорили да није безбедан и да напусте Суву Реку и Косово те оду за Албанију. Међутим, ниједним изведеним доказом није се на несумњив начин могло утврдити да је постојала наредба да се иде од куће до куће преживелих мештана и да им се нареди да напусте подручје општине Сува Река и подручје Косова и Метохије и оду у Албанију. Имајући у виду да су и сами сведоци Албанци навели, а саслушани на главном претресу, и то Фејзулах Бериша да тог критичног дана полиција није долазила у његову кућу, а Суву Реку је напустио 29. марта када је чуо да је отворена граница према Албанији, сведок Краснићи Марјан Суву Реку је напустио 28.03.1999. године, а сведок Хисни Бериша 21. априла 1999. године, с тим што наводи да марта 1999. године полиција није долазила и није га терала да иде из куће.

Суд налази да се током овог кривичног поступка није могло доказати да су припадници полиције ОУП-а Сува Река извршавајући примљену наредбу, а након извршене ликвидације чланова породице Бериша, ишли од куће до куће преживелих мештана Суве Реке и наредили им да напусте подручје ове општине и подручје Косова и Метохије и оду у Албанију, иначе ће проћи као њихови суграђани у пицерији, те да су се прикључили избегличкој колони, с обзиром да су напред наведени сведоци албанске националности изјавили да су касније самоиницијативно напустили своје куће из страха, те и други саслушани сведоци наводе да су колоне кроз Суву Реку пролазиле неколико дана касније.

Сведок Бунгу Сејди на главном претресу дана 08.06.2007. године наводи да су колоне почеле да пролазе кроз Суву Реку недељу или две након почетка бомбардовања. Сведок Јанковић Крунислав на главном претресу 16.05.2007. године наводи да првих пет, шест дана није било колона, већ су се појавиле касније, те то наводи и сведок Кајкуш Мирвен на главном претресу 08.06.2007. године. Сведок Милојевић Небојша на главном претресу 05.03.2007. године, је навео да је колона било касније, те и сведок Крстић Мирослав на главном претресу 06.06.2007. године наводи да су исте кренуле 5 дана након почетка бомбардовања, а сведок Нојић Ђура на главном претресу дана 17.05.2007. године изјављује да је колона било у мају 1999. године. Сведок Казих Крунислав на главном претресу 06.06.2007. године је навео да је видео колоне неколико дана од повратка са терена, значи од 01. априла 1999. године. Такође и сведок Ђорђевић Новица саслушан на главном претресу дана 01.02.2007. године, је навео да 26. марта колона није било.

Сведок Вељковић Велибор је на главном претресу дана 07.11.2006.године, навео да након што се самоиницијативно из пицерије

вратио у полицијску станицу, од колега је чуо, али не може тачно да се сети од кога, да је стигло наређење из Београда да се више не убијају људи, већ да се иде од куће до куће у правцу Мовљана и Будакова, и људима каже да у року од пола сата напусте територију Суве Реке и да оду за Албанију. Међутим, не може да се сети ко је све ишао од куће до куће, али зна да када се вратио у полицијску станицу ту је био командир станице, али му ништа није рекао, нити овај њему.

Сведоку под псеудонимом «А» на главном претресу дана 03.11.2008.године, а везано за **исељавање** је предочено да је хашким истражитељима рекао да му није било познато да је постојала икаква наредба да се Албанци протерују, док је на главном претресу 07.12.2006. године навео да је постојала једна патрола, да је у тој патроли био Андрејевић Срђан, Бојовић Дејан, Папић Рамиз, али да није видео где су они отишли, међутим Бојовић му је рекао да иду у претрес, да се обавесте људи да изађу из куће, те да је на главном претресу 05.12.2006. године рекао да има сазнање да је стигла наредба да се врши попис људи који се исељавају и то тако што му је Бојовић то рекао на питање где ће и шта ће, рекао му је да морају да иду да обавесте ове куће да се иселе с обзиром да нису хтели да пријаве где су терористи, на шта је сведок изјавио да њему није било познато да је била нека наредба, али му је Бојовић рекао да иду да обавесте куће да се иселе.

Сведоци Вељковић Велибор и сведок «А» нису били присутни издавању овакве наредбе, већ је сведок Вељковић Велибор од колега, али не зна тачно од кога, чуо да је из Београда стигла наредба да се иде од куће до куће и људима каже да у року од пола сата напусте територију Суве Реке и оду за Албанију. Такође и сведок «А» наводи да је само од Бојовић Дејана чуо да морају да иду да обавесте куће да се иселе с обзиром да нису хтели да пријаве где су терористи. *Ценећи овакве исказе сведока Вељковић Велибора и сведока «А», суд није могао на несумњив и поуздан начин да утврди да је постојала наредба да се лица албанске националности иселе из Суве Реке и Косова и оду за Албанију.*

Отклоњени и одбијени доказни предлози

Суд је током овог кривичног поступка отклонио и одбио одређене предлоге изнете од стране бранилаца окривљених, самих окривљених, тужиоца за ратне злочине, као и пуномоћника оштећених из следећих разлога:

ОДБИО је и то:

–предлоге бранилаца оптужених адвоката Вељка Ђурђића, Игора Исаиловића и Татомира Лековића, да се из списка издвоји исказ сведока Вељковић Велибора дат на записнику 22.09.2005.године, у просторијама Окружног суда у Лесковцу пред Тужилаштвом за ратне злочине од стране поступајућег заменика тужиоца, јер је ова изјава узета од сведока на противзаконит начин, мимо знања суда, мимо знања окривљених и њихових бранилаца. Одбијен је из ралога што је наведена изјава узета на законит начин на основу одредбе чл.504ј и чл.226 ЗКП-а, у преткривичном поступку дана 22.09.2005.године, пре подношења захтева за спровођење истраге дана 03.10.2005.године. Одредбом чл.504ј ЗКП предвиђено је да се искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у преткривичном поступку могу користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима. *(Главни претрес од 07.11.2006. године)*

-предлог адв.Вељка Ђурђића да се из списка издвоји записник о саслушању сведока «А» дат на заменику тужица за ратне злочине дана 21.07.2005.године, с обзиром да је након тога поднет захтев за спровођење истраге. Одбијен је из претходно наведеног разлога. *(Главни претрес од 04.12.2006. године)*

-предлог адв.Горана Петронијевића и адв. Вељка Ђурђића да се Наташи Кандић ускрати својство пуномоћника оштећених. Овај предлог је одбијен с обзиром да пуномоћник може бити свако физичко лице које ужива пуну пословну способност, те може али и не мора имати стручну правну спрему. С тим у вези и увидом у пуномоћје достављено од стране адв.Драгољуба Тодоровића и Наташе Кандић, утврђује се да је пуномоћје дато на обрасцу издатом од «Савремене администрације» и да постоји печат адв.Драгољуба Тодоровића са адресом Београд, ул. Јасенова бр.10, као и руком исписано Наташа Кандић из Београда, Фонд за хуманитарно право, ул.Макензијева 6. Из свега напред изнетог несумњиво се утврђује да је достављено уредно пуномоћје потписано и од стране оштећених, а да се Фонд за хуманитарно право означава као адреса пријема писмена. *(Главни претрес од 05.11.2007. године)*

-предлог адв.Игора Исаиловића да се издвоји записник о саслушању сведока Велибора Вељковића са главног претреса од 09.11.2006.године. Одбијен је с обзиром да суд не налази законске разлога да исти буде издвојен.

-предлози адв.Вељка Ђурђића да се извоји записник о саслушању сведока «А», датог тужиоцу за ратне злочине 21.07.2005.године,

адв.Горана Петронијевића да се издвоје сви записници који су дати тужиоцу за ратне злочине, адв.Драгана Палибрка да се издвоји и исказ сведока Вељковића и сведока «А» датог тужиоцу за ратне злочине, као и адв. Татомира Лековића да се издвоји исказ сведока «А» и осталих саслушаних пред тужиоцем за ратне злочине. Ови предлози одбијени су из разлога који су горе већ наведени.

-предлог опт.Чукарић Слађана да се прибаве спискови ко је полагао у Ауто школи «Бос» у Крагујевцу. Одбијен је јер није од утицаја на чињенично и правно стање у овом кривично-правном предмету.

-предлози опт.Радојка Репановића да се изврши вештачење везано за карте и мапе које се налазе у списима и да се од МУП-а или Истуреног командног места СУП-а Призрен прибави «књига евиденције примењених овлашћења» су такође одбијени из разлога што је од Војногеографског института дат налаз бр.1148-7 од 1.12.2008.године, у вези одређивања растојања између објеката у Сувој Реци, те је и на главном претресу дана 13.01.2009.године као стручно лице саслушан сведок дипл.инж. мајор Станковић Саша који је притом објаснио метод рада који је примењен приликом давања оваквог налаза, а вештачење осталих мапа и карата које се налазе у списима је непотребно за разјашњење ове кривично правне ствари. Суд је нашао да је прибављање књиге примењених овлашћења од Истуреног командног места СУП-а Призрен, такође непотребно и без утицаја на одлуку суда у овој кривично правној ствари.

-предлози опт.Чукарић Слађана и његовог браниоца адв.Владице Васиљковића да се изврши неуропсихијатријско вештачење опт.Чукарића. И ове предлоге суд је одбио налазећи да не постоји сумња која доводи у питање урачунљивост оптуженог.

-поновљени предлог адв.Ненада Војновића да се издвоји записник сведока Велибора Вељковића дат тужиоцу за ратне злочине. Одбијен је из разлога већ напред наведеног.

-предлог опт.Чукарић Слађана да се изврши суочавање сведока «А» са сведоком Агроном Бериша и сведоком оштећеном Шуретом Бериша. Одбијен је јер суд налази да би то довело до непотребног одуговлачења поступка, с обзиром да су чињенице које су ови сведоци износили у својим исказима довољно разјашњене.

-предлог опт.Чукарић Слађан да се прибави списак погинулих цивила у Ораховцу. Одбијен као небитан за овај кривично правни предмет.

-предлог адв.Игора Исаиловића да се обави вештачење сведока Вељковић Велибора. Одбијен је из разлога непостојања сумње у душевно и психичко стање овог сведока.

-предлог опт.Нишавић Милорада да се утврди из ког оружја је убијен Неџад Бериша, те да ли муниција потиче из његовог оружја. Овај предлог је суд одбио налазећи да су све чињенице везане за убиство

Некада Берише потпуно утврђене током овог кривичног поступка и ничим нису доведене у сумњу.

-предлог адв.Вељка Ђурђића да се прибаве оригинали прибављених докумената. Одбијен је с обзиром да су документа прибављана од надлежних органа и преко МУП-а, Службе за откривање ратних злочина, те се не доводи у питање њихова веродостојност.

-предлог адв.Игора Исаиловића да се суоче сведок «А» и сведок Бојовић Дејан, као и предлог да се суоче сведок Вељковић са оптуженима, сведоцима Поповић Анђелком, Гогић Милованом и Фатић Милованом. Суд је исте одбио налазећи да су све околности и чињенице о којима су ови сведоци говорили разјашњени и утврђени током овог кривичног поступка.

-предлози браниоца опт.Чукарић Слађана, адв.Владице Васиљковића да се прибаве персонални досијеи осталих окривљених као и да се прибави Правилник о поступању припадника полиције из 1974. године. Одбијени су као непотребни за разјашњење ове кривично правне ствари.

-предлози опт.Митровић Радослава, као и његовог браниоца адв.Горан Петронијевића, да се саслушају сведоци Грујић Предраг, Ћирковић Младен, Човић Небојша и Кујунџија Драган. Одбио их је из разлога што је нашао да је салушање предложених сведока непотребно и сувишно за разјашњење ове кривично правне ствари.

-предлог опт.Чукарић Слађана да се суоче сведоци под псеудонимом «Б» и «Ц» као и Трајковић Трајко са сведоцима Трајковић Јовицом, Петковић Недељком и Недељковић Светозаром, да се поново саслуша сведок Савић Миливоје, да се суоче окр.Нишавић Милорад са сведоцима Милојевић Небојшом и Крстић Мирославом. Суд је исти одбио с обзиром да су ови сведоци већ дали своје исказе у којима су изнели своја сазнања о спорном догађају, а изведени су и други докази који у склопу са исказима наведених сведока указију да је чињенично стање довољно утврђено и разјашњено.

-предлог опт.Нишавић Милорада да се изврши суочавање сведока «А» са оштећеном Шурете Бериша и сведоком Агроном Бериша, као и да се суоче сведоци Шурета Бериша и Агрон Бериша. Суд је овај предлог одбио као сувишан из разлога што налази да су чињенице о којима су ови сведоци давали своје исказе довољно разјашњене и ничим нису доведене у сумњу. *(Главни претрес од 04.12.2008. године)*

-предлоге Тужилаштва за ратне злочине да се прочитају транскрипти сведока ISTY Ерик Бакарда од 22.05.2002. године, Џона Здрилића од 09.09.2002. године, од 08.08.2002. године, Џон Кросланда од 15.07.2002. године, К-25 од 10.07.2002. године и К-32 од 02.07.2002. године, Питера Де Ла Билијера од 05.09.2002. године, Вилијама Фултона од 28.05.2002. године, 03.01.2002. године и 16.10.2001. године. Исти су

одбијени из разлога што су искази дати у другом кривичном предмету, или искази датих хашким истражитељима који се односе на пронађене жртве, а које околности и чињенице везане за њихово лишавање живота и идентификацију је суд утврдио из других изведених доказа током овог кривичног поступка, па налази да су ови предлози сувишни.

-предлог Тужилаштва за ратне злочине за извођење доказа саслушањем сведока Цветковић Небојше, Поповић Небојше, Лалић Небојше, Ракић Миленка, Микић Драгослава, Ђорђевић Милуна, Мишић Стојана и Ненада Драгића. Одбијен је с обзиром да ова лица немају непосредна сазнања о кривично правном догађају,

-предлог тужиоца за ратне злочине за извођење доказа саслушањем сведока предложених у оптужници и то Боре Бањца, Протић Божидара, Перић Душка, Липовац Богдана, Башановић Драгана, Ненадовић Душка, Зековић Петра, Ђоковић Зорана, Стијовић Зорана, Кнежевић Радована, Трајковић Живка, Фурдуловић Драгана и Илић Драгана. Одбијен је с обзиром да је њихово саслушање предложено на околности које су без утицаја на чињенично стање у односу на кривично правне радње овде оптужених,

-предлоге опт.Митровић Радослава од 04.12.2008. године да се прибави његов персонални досије, да се у својству сведока саслуша Грујић Предраг, да се прибави од његовог возача Стојановић Љубише фотографија, а коју је исти доносио када је био саслушан на главном претресу. Исти су одбијени као сувишни, непотребни и без утицаја на чињенично и правно стање у овој кривично правној ствари,

-предлоге опт.Чукарић Слађана од 04.12.2008. године да се изврши суочење сведока «А» и Јовановић Тодора са Срђаном Андрејевићем и Бојовић Дејаном, суочење Ђорђевић Новице и Фејзулах Берише, Хисни Берише, као и са Гогићем и Ђокићем, да се вештаче фотографије да ли Ђорђевић може да види полицијску станицу, као и суочење сведока «А» и Ђорђевић Новице на околности шта се види испред куће где је био смештен ОЕБС. Суд их је одбио налазећи да су наведени сведоци већ саслушани на главном претресу када су се детаљно изјаснили о свим релевантним чињеницама везаним за овај кривично правни догађај, те је чињенично стање довољно разјашњено.

-предлог браниоца опт. Јовановић Ненада, адв. Вељка Ђурђића, од 13.01.2009. године да се одреди вештачење ради одређивања раздаљине предметних објеката у Сувој Реци. Ово из разлога што је од стране Војногеографског института дат налаз бр.1148-7 од 1.12.2008.године, у вези одређивања растојања између објеката у Сувој Реци, те је и на главном претресу дана 13.01.2009.године као стручно лице у својству сведока саслушан дипл.инж. мајор Станковић Саша који је притом објаснио метод рада који је примењен приликом давања оваквог налаза.

-предлоге пуномоћника оштећених адв. Драгуљуба Тодоровића да се саслушају сведоци Илић Драган, Радосављевић Горан и Ненадовић

Душко, као и предлог заменика тужиоца за ратне злочине да се саслушају сведоци Драган Илић, Ненадовић Душко, Протић Божић, Горан Радосављевић и Зековић Петар, као и да се прибаве записници са састанака штаба МУП-а за КиМ. Предлози су одбијени, имајући у виду да наведени предложени сведоци немају никаква непосредна сазнања везана за догађај који је предмет овог кривичног поступка и радње које су оптуженима стављене на терет. Такође, суд налази да евентуални записници са састанка штаба МУП-а за КиМ, не би имали утицаја на другачију одлуку суда, а с обзиром на све изведене доказе у овом кривичном поступку.

-предлози браниоца опт. Чукарић Слађана, адв. Дозет Ђорђа, да се саслуша Горан Петровић, Марковић начелник ДБ-а Крагујевац на дан 27.08.2001. године и Наташа Јанковић, да се изврши суочење између Новице Ђорђевића и сведока «А», Гогића и Ђокића са Новицом Ђорђевићем, суочење Новице Ђорђевића и Агрона Берише, сведока Новице Ђорђевића и Фејзулаха Бериша и Шурете Бериша, сведока «А» са сведоцима «Б» и «Ц», са Јовановић Тодором, сведока «А» са Новицом Ђорђевићем и Шуретом Бериша, сведока «Б» и «Ц» са Недељковић Светозаром и са Крстић Спиром, да се у форми реконструкције увиђаја и вештачења утврде раздаљине уз помоћ Новице Ђорђевића, да се од Војне библиотеке затражи таблица видљивости која се налази у Приручнику командира одељења пешадије. Ови предлози су одбијени из разлога што лица која су предложена да се саслушају као сведоци немају непосредна сазнања о догађају и радњама оптужених који су предмет овог кривичног поступка, а суочавање већ саслушаних сведока би довело до непотребног одуговлачења поступка, с обзиром да су ти сведоци већ изнели сва своја сазнања о критичном догађају, која су и цењена појединачно као и у склопу са осталим изведеним доказима, те суд налази да су чињенице о којима су говорили довољно разјашњене. Предлог да се изврши реконструкција, увиђај и вештачење раздаљине уз помоћ Новице Ђорђевића, одбијен је као сувишан. Што се тиче предлога да се затражи таблица видљивости која се налази у Приручнику командира одељења пешадије, суд је исти одбио с обзиром да је прибавио таблицу видљивости и чујности који је саставни део приручника за војника пешадије достављене од Министарства одбране РС, ВБА број 8386-2 од 16.06.2008. године,

-предлог опт. Чукарић Слађана од 15.01.2009. године да се прибави податак када је рањен Малеш Раде. Одбијен је као сувишан и непотребан, с обзиром да су саслушани сведоци, као и сам окривљени у својим исказима сагласни у томе да Малеш Раде у критично време није био присутан, те је самим тим и небитна чињеница када је он рањен.

-предлог адв. Дозет Ђорђа да се од Централног регистра за моторна возила МУП Србије прибави податак о томе ко је власник

возила ПЗ 485-67 за '99. годину. Одбијен је као сувишан и без утицаја на решавање ове кривично правне ствари.

-предлог браниоца опт. Репановић Радојка, адв Игора Исаиловића, да се издвоје све хашке изјаве из овога списка. У делу пресуде под насловом *Коришћење изјава узетих од стране истражитеља Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију (МКТЈ)*, дато је образложење везано за коришћење наведених изјава.

-предлог адв. Ђорђа Дозета да се затражи којим оружјем је опт. Чукарић Слађан био задужен и да ли је уопште био задужен радио станицом. Одбијен је као сувишан, те налазећи да није од утицаја на утврђивање чињеница и доношење одлуке у овом кривичном поступку, с обзиром да су изведени докази пред овим судом пружили довољно основа да спорне чињенице буду довољно разјашњене.

-предлог браниоца адв. Горана Петронијевића да се затражи извештај о свим идентификованим жртвама које су сахрањене у гробници у Батајници. Одбијен је с обзиром да предмет овог кривичног поступка нису све жртве које су пронађене на локалитету у Батајници, већ су суду достављени они извештаји који се односе на страдале чланове породица Бериша, који су обухваћени прецизираном оптужницом тужиоца за ратне злочине, а који су пронађени у Батајници. *(Главни претрес 03.03.2009. године)*

-предлог браниоца оптуженог Чукарић Слађана, адв. Ђорђа Дозета да се од МУП-а затраже подаци о возилима забележним у књизи «Дневника догађаја» за 02. и 05. април 1999. године. Одбијен је с обзиром да суд налази да то није од значаја и утицаја у овом кривичном поступку, нити се односи на радње овде оптужених које су им стављене на терет.

-предлоге опт. Митровић Радослава и његовог браниоца адв. Горана Петронијевића да се поново саслушају сведоци Обрад Стевановић, Коњиковац Стојан и Сикетић, као и сведоци Јосифовић Бориша, Рађеновић Вељко, Грујић Предраг, сви командири водова, одељења 3. чете, те и Властимир Ђорђевић у својству сведока. Предлози су одбијени с обзиром да су сведоци Обрад Стевановић, Коњиковац Стојан, Сикетић Зоран као и поједини припадници 3. чете 37. одреда ПЈП већ саслушани, те су том приликом изнели сва своја сазнања везана за одређене чињенице и околности битне за овај кривични поступак, док остали предложени сведоци немају непосредна и битна сазнања која се односе на догађај и радње оптуженог Митровића које су му стављене на терет. Предлог да се саслуша у својству сведока Властимир Ђорђевић, а на околности да ли је 1999. године у почетку рата постојао здружени 37. ПЈП одред, да ли је командант такве јединице био овде оптужени Митровић, одбијен је као сувишан с обзиром да је суд у току овог

кривичног поступка извео довољан доказа којима се утврђује ова чињеница. *(Главни претрес од 06.04.2009. године)*

ОТКЛОНИО ИЗВОЂЕЊЕ ДОКАЗА и то:

-саслушање оштећеног Бериша Грамоса из разлога што је позив примио лично и преко УНМИК-а, није се одазвао на позив суда.

-саслушање оштећене Гаши Дашурије из разлога што је позив за главни претрес 05.06.2008. године примила лично, а није се истом одазвала, на главном претресу 18.01.2008. године пуномоћник оштећених адв. Драгољуб Тодоровић изјавио је да иста не жели да сведочи ни путем видео линка.

-саслушање оштећене Гаши Ђулије из разлога што је позив за главни претрес 30.06.2008. године, преко Поште враћен неуручен, на главном претресу 18.01.2008. године пуномоћник оштећених адв. Драгољуб Тодоровић изјавио је да иста не жели да сведочи ни путем видео линка.

-саслушање оштећеног Шефкет Берише, из разлога што је позван по предлогу пуномоћника оштећених Наташе Кандић од 25.11.2008. године, а позив је и уручен преко пуномоћника оштећених, главном претресу није приступио јер се ћерке противе, а по казивању пуномоћника оштећених Наташе Кандић на главном претресу 01.12.2008. године.

-саслушање сведока Хамит Берише, из разлога што је за главни претрес од 30.06.2008. године позив враћен као неуручен преко ПТТ, а за главни претрес 02.10.2007. године исти је одбио пријем позива преко УНМИК-а.

-извођење доказа вештачењем сведока, у делу који се односи на сведока «Б» обзиром да је дописом Службе за откривање злочина 03/4-3-1 број 230-4928/07 од 19.11.2008. године, суд извештен да сведок «Б» не борави на датој адреси и да се налази у Шведској на привременом раду. *(Главни претрес 15.01.2009. године)*

-саслушање оштећене Тахире Ељшани из разлога немогућности организације саслушања исте путем видеоконференцијске везе, што произилази из службене белешке радника овог суда, Славице Јевтић од 02.12.2008. године о обављеном разговору са Лором Флорином Бисок из канцеларије УНМИК правосуђа у Приштини, а којом извештавају да из техничких разлога није могућа организација саслушања видеоконференцијском везом из Приштине оштећене Тахире Ељшани и Мевљуде Бериша Кући.

-саслушање сведока оштећене Вјолца Бериша, с обзиром да је више пута суд покушао да успостави контакт са оштећеном Вјолца Бериша, и то за главни претрес 04.12.07. лично примила позив (ПТТ), за главни претрес 04.12.07. одбила да прими позив преко УНМИК-а, за главни претрес 05.06.08. примљено ПТТ – примило друго лице, за главни претрес 05.06.08. примила лично преко УНМИК-а, и за главни претрес 02.10.08. примила преко УНМИК-а, међутим иста није желела да се одазове ни на један главни претрес.

-да се од Амбасаде САД прибави извештај о томе да ли је у периоду 1998. и 1999. године на територији КиМ у граду Сува Река, боравила америчка мисија «Кејдом», те да ли се иста трансформисала у организацију ОЕБС-а и тачно када у наведеном периоду, као и да ли је исто особље које је радило у америчкој мисији аутоматски наставило рад у мисији ОЕБС, имајући у виду да је суд од ОЕБС-а у два наврата добио дописе и то дана 25.10.2007.године и 09.05.2008.године, у којима су навели податке којима они располажу, а односе се на њихову мисију као и на мисију КЕЈДОМ.

-да се од Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију у Хагу прибави пројектил означен као доказ НФ/5/БА и радиографијски снимак на коме би био идентификован пројектил који је наведен у извештају о обдукцији доказни број СЦГ/28/СР, с обзиром да је суд дана 06.11.2008.године, послао наведени допис, а потом и ургирао исти, међутим није добијен никакав одговор до завршетка овог кривичног поступка. *(Главни претрес од 03.03.2009. године)*

-опт.Митровић Радослав је предложио да се саслуша сведок Сретен Лукић, али је суд овај предлог одбио, међутим накнадно је ступио у контакт са браниоцем Сретена Лукића, који је писменим путем обавестио суд дана 09.03.2009.године да је Сретен Лукић изјавио да није у могућности да сведочи пред овим судом из разлога што је у току жалбени поступак у предмету пред Трибуналом у Хагу где је осуђен на казну затвора. *(Главни претрес од 06.04.2009. године)*

Нетачна је теза заменика тужиоца за ратне злочине у завршној речи да се из исказа сведока «А» и опт.Јовановић Ненада утврђује да је Митровић Радослав био у Сувој Реци на дан 26. марта око поднева, најпре у дворишту полицијске зграде, а потом ушао у зграду и отишао код командира.

Међутим сведок «А» у свим својим исказима децидирано наводи да критичном приликом се он налази на тротоару **испред полицијске станице** када им Митровић Радослав, кога он назива «Чегар 1» прилази и обраћа се Јовановић Ненду, односно сведок **никада није изјавио** да је

«Чегар 1» тог критичног дана ушао у двориште, а потом и у зграду полицијске станице код командира.

Такође и опт.Јовановић Ненад у својој одбрани наводи да **када је дошао испред станице на тротоар приближава један плави «Ланд ровер»** и паркира се на самој раскрсници тих путева за Рештане и **препознаје господина Митровића** који излази из возила и полази према њему. Када му је Митровић пришао, оптужени је кренуо да га поздрави, пар корака, поздравља га, међутим у том тренутку Митровић га је прекинуо и почео одједном на њега да виче изговарајући «шта је ова гужва овде, шта се овде ради». У том тренутку када је Митровић то све изговорио, одједном се окреће, улази у возило, исто је окренуо и продужио ка Призрену.

С обзиром на напред наведене исказе сведока «А» и опт.Јовановић Ненада, суд је одбацио тезе заменика тужиоца за ратне злочине као неосноване и нетачне.

Суд није прихватио тезу заменика тужиоца за ратне злочине да сведок Сикетић Зоран описује како су припадници његове чете дошли до полицијске станице у Сувој Реци и како су одатле ишли пешке и развили се у стрелце и претресали објекте и да из оваквог описа произилази да се управо ради о догађају од 26. марта 1999.године, те да је наредба за учешће у овом нападу издата управо од стране опт. Митровића. Ово из разлога што сведок Зоран Сикетић саслушан на главном претресу дана 06.02.2008. године, описујући напред наведену ситуацију изрчито наводи да је то било 25. марта, а након 25., тј. њиховог одласка на положај ниједан део његове јединице није се враћао ка Сувој Реци, а који исказ је суд у потпуности прихватио.

Не стоји ни теза заменика тужиоца за ратне злочине да саслушани бивши припадници ОУП-а Сува Река Митровића доживљавају као команданта јер су били непосредни сведоци његовог односа према старешинама ОУП-а и сведоци одређених наредби које им је овај издавао а они извршавали. Међутим саслушани сведоци припадници и активног и резервног састава ОУП-а Сува Река, у својим исказима нису наводили да су били присутни ситуацијама критичном приликом да је Митровић издавао било каква наређења њиховим старешинама.

Такође у својој завршној речи ***заменик тужиоца за ратне злочине као чињеницу износи*** да је опт.Митровић био у Сувој Реци на

дан 26. марта 1999. године, а што утврђује на основу исказа сведока Горана Обрадовића његовог пратиоца и Љубише Стојановића његовог возача, који обојица износе тврдњу да је тога дана опт.Митровић боравио у Сувој Реци, с тим што сведок Обрадовић наводи да је опт.Митровића допратио до полицијске станице у Сувој Реци око 14 часова, а сведок Стојановић да је опт.Митровића довезао у Суву Реку до зграде „Метохија вина“ око 15-16 часова, а што би значило да се то одиграло након што је истог дана око 12 часова извршен напад на цивиле у Сувој Реци.

Међутим, оваква тврдња заменика тужиоца за ратне злочине није тачна. Напротив, суд је из исказа сведока Обрадовић Горана који је био у обезбеђењу Митровић Радослава и сведока Стојановић Љубише у то време возача опт.Митровића, саслушаних на главном претресу дана 05.02.2008. године, несумњиво утврдио да приликом одласка ка СУП-у Призрен трпели су жестоку пуцњаву код каменолома, те су из тих разлога свратили у ОУП Сува Река, ради информисања да услед те ватре буду у приправности и након тога су наставили пут ка Призрену. Сведок Стојановић Љубиша ((транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.02.2008. год, стр.62/92) наводи да је наведени догађај био можда 28. марта, док сведок Обрадовић Горан наводи (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.02.2008. год, стр.17/92) да је било тих дана, у сваком случају када су се њихов одред комплетизовао, односно спојио са делом одреда који је дошао из правца Ораховца и из правца Суве Реке.

Суд је ценио и тезу браниоца опт.Нишавић Милорада, адв.Татомира Лековића, изнету у завршној речи дана 07.04.2009. године, да имајући у виду исказ судског вештака др Ђорђа Алемпијевића саслушаног на главном претресу дана 04.12.2008. године, који тврди да за лице које је обдуковано, а које је идентификовано као сада пок.Неџад Бериша, је мала вероватноћа да је могло бити усмрћено са више пиштољских хитаца у грудни кош, онако како то појашњава оштећена Шурета Бериша, јер је тај део људског тела заштићен костима. Од три испалена хица како је наведено у оптужници, они би морали да наиђу најмање на 6 препрека, тако да је немогуће да ниједан од тих хитаца није закачио нити једну кост.

Међутим судском вештаку др Ђорђу Алемпијевићу, саслушаном на напред наведеном главном претресу, предочено је да је преживела оштећена Шурета Бериша, чији је супруг Неџад Бериша, тврдила да је видела како је он убијен тако што му је 3 пута пуцано у леђа, па је питање да ли је на основу тих посмртних остатака могуће закључити да

је на тај начин био усмрћен, на шта је вештак навео да овде није било таквих елемената јер да су нађени елементи повреде из ватреног оружја као што је то било за прва два случаја о којима је већ претходно говорено, онда би обдуценти навели да су установљене повреде, односно требали би да наведу да су установљене повреде као последица дејства ватреног оружја у пределу рецимо грудног коша, па би то могло да представља узрок смрти за ту конкретно особу. Мање је вероватно ако су у питању 3 повреде да су сва три пројектила уколико су погодила грудни кош прошла тако да нису оставила ниједну повреду на костима грудног коша, а што се не може апсолутно искључити.

С обзиром на напред наведени исказ судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, не може се прихватити теза браниоца опт. Нишавић Милорада, адв. Татомира Лековића да је немогуће да ниједан од испалена три хица не закаче кост јер је и сам судски вештак навео да се тако нешто не може апсолутно искључити.

Суд је ценио тезу браниоца опт.Петковић Мирослава, адв.Горана Фолића, у којој наводи да се убиство породице Бериша не може приписати опт.Петковић Мирославу јер је он припадао резервном саставу полиције чије је задужење било да заједно са сведоком «А» обезбеђује активни састав полиције и увиђајне екипе.

Међутим суд је овакву тезу браниоца одбацио имајући у виду одредбу члана 27 Закона о унутрашњим пословима који је био на снази у време НАТО бомбардовања, којим је предвиђено да се Министарство унутрашњих послова за рад у случају непосредне ратне опасности и рата попуњава војним обвезницима који су распоређени у резервни састав министарства. Такође, сведок Обрад Стевановић саслушан на главном претресу дана 02. и 03.06.2008. године, а везано за резервни састав МУП-а, наводи да од момента ангажовања резервног полицајца његова овлашћења не разликују се од полицајца активног састава, значи има иста овлашћења као активни полицајац, а који део исказа је од стране суда прихваћен с обзиром да налази да је и компетентан јер је сведок у то време био један од помоћника министра унутрашњих послова. Самим тим опт.Петковић Мирослав имао је иста овлашћења као активни полицајац и у сваком случају могао је да одбије да учествује у конкретној ситуацији и у конкретном догађају где је лишено живота велики број цивила, већ напротив учествује у тим догађањима све време. Суд је имао у виду да је сведок Вељковић Велибор који је у критично време био активни полицајац, одбио наређење свог претпостављеног да учествује у убиству цивила, али како он каже, прикључио се групи која

је скупљала лешеве јер како он то каже друго, поновно одбијање наређења, би за њега било опасно.

Ослобађајући део пресуде

Пажљивом оценом и свестраном анализом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, **није на несумњив и поуздан начин доказано да су оптужени Митровић Радослав, Јовановић Ненад и Петковић Зоран, извршили радње које су им измењеном и прецизираном оптужницом стављене на терет.**

Опт.Митровић Радослав је у својој одбрани и током поступка негирао извршење кривичног дела и своју кривичну одговорност (ближе описано у образложењу пресуде од стр.40) .

Суд је утврдио из Основа за образовање Посебних јединица полиције МУП-а РС од 01.08.1993.године да су **Посебне јединице полиције** образоване као маневарске снаге Министарства унутрашњих послова за извршавање посебних безбедносних задатака који се односе на заштиту безбедности републике и њених грађана у редовним условима, и у случају ванредног стања са тежиштем на извршавању борбених задатака и интервенцијама у случајевима озбиљнијег ремећења јавног реда и мира.

Одредбом члана 6 Правилника о унутрашњој организацији МУП-а који је био на снази у критичном периоду, предвиђено је да се актом о образовању Посебне јединице из става 1. овог члана одређују задаци јединице, рокови, овлашћења и права припадника и други услови рада Посебних јединица и начин попуње. Решењем о образовању Посебних јединица милиције од 31.12.1992. године (каснијом изменом промењен је назив милиције у полицију), предвиђено је да командант ПЈП-а, команданти одреда, командири чета, водова и одељења ПЈП, за време приправности, окупљања и ангажовања ПЈП на извршавању задатака који се односе на заштиту безбедности републике и њених грађана, имају дужности и овлашћења руководиоца одговарајућих организационих јединица министарства, односно јединица полиције у тим организационим јединицама. Из наведеног решења произилази да команданти одреда као и командири чета и водова **немају шира овлашћења приликом ангажовања јединица ПЈП од оних овлашћења која су им дата у редовним организационим јединицама.**

Како се за учешће у оружаним акцијама на подручју АП Косово и Метохија рачуна време од 23.03.1998. године, што је утврђено из дописа Војне поште бр.1122-1, инт.бр.02/657-2 од 22.02.2008. године, образован је **Штаб Министарства за сузбијање тероризма** решењем Министарства унутрашњих послова ДТ 01 број 1580/98 од 16.06.1998. године.

Из решења о образовању Штаба Министарства за сузбијање тероризма Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, ДТ 01 бр.1580/98 од 16.06.1998. године утврђено је да је наведеним решењем образован штаб Министарства унутрашњих послова Републике Србије за сузбијање тероризма на подручју АП Косово и Метохија са седиштем у Приштини, чији руководиоца је био генерал-мајор Сретен Лукић. Задатак штаба је да планира, организује и руководи радом и ангажовањем организационих јединица министарства, као и упућених и придодатих јединица на сузбијању тероризма на подручју АП Косово и Метохија. **Задатак** штаба је и да планира, организује, усмерава и обједињава рад организационих јединица министарства на Косову и Метохији у извршавању сложенијих посебних безбедносних задатака.

Да је опт.Митровић Радослав **обављао функцију команданта 37. одреда ПЈП МУП Републике Србије** утврђено је из дописа МУП РС, Служба за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број:230-4928/07 од 13.09.2007. године, у коме је наведено да је Радослав Митровић у периоду НАТО бомбардовања командовао 37. одредом Посебних јединица полиције Министарства унутрашњих послова.

Да је у периоду марта 1999. године **командант 87. одреда ПЈП био мајор Ранђеловић Зоран** који је погинуо 24.04.1999. године у селу Студенчане, општина Сува Река док је обилазио јединицу, суд је утврдио из дописа МУП-а, Службе за откривање ратних злочина бр. 230-9155/07 од 03.01.2008. године. Такође, из исказа сведока утврђено је да је **након погибије мајора Ранђеловић Зорана функцију команданта 87. одреда ПЈП преузео капетан Миодраг Станковић**, а његов заменик је био Богосав Јовановић, који је то и потврдио приликом саслушања у својству сведока дана 02.07.2008. године.

Што се тиче ангажовања 37. и 87. одреда ПЈП-а на подручју општине Призрен, утврђено је из депеша МУП-а РС за период јануар, фебруар и март 1999. године да се припадници наведених одреда истовремено упућују на испомоћ секретеријату Призрен. Из прегледа полицијских снага на Косову и Метохији са стањем на дан 26.03.1999. године, утврђено је да су на подручје Призрен упућени 37. и 87. одред ПЈП-а.

Суд је ценио извештај МУП-а, Управе за борбу против организованог криминала број 2369/05 од 07.07.2005. године у коме је наведено, између осталог да су у реону Суве Реке ангажоване следеће јединице и то 37. здружени одред ПЈП (сачињавали су га 37. и 87. одред ПЈП), да су старешине наведених јединица 37. здруженог одреда ПЈП пуковник Радослав Митровић командант 37. одреда ПЈП, капетан Миодраг Станковић командант 87. одреда ПЈП. Међутим, овакав извештај суд није прихватио налазећи да је извођењем непосредних доказа током овог поступка, оповргнут.

Суд је на несумњив начин утврдио из свих напред изведених доказа и то из депеша МУП-а о ангажовању припадника 37. и 87. одреда ПЈП-а и њиховог упућивања на испомоћ секретеријату у Призрен (јануар, фебруар, март 1999. године), из прегледа полицијских снага на Косову и Метохији са стањем на дан 26.03.1999. године, прегледа за упућивање смена на Косово и Метохију, из извештаја о ангажовању 3. чете 37. одреда ПЈП из Секретеријата Крушевац на територију КиМ, достављено од стране Службе за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 29.02.2008. године, као и из исказа саслушаних сведока припадника 37. и 87. одреда, да су постојала **два одреда (37. и 87. одред), са својим командама и командантима, а не здружени 37. одред ПЈП-а** (којег су сачињавали 37. и 87. одред), како је то наведено у измењеној и прецизираној оптужници.

У току овог кривичног поступка суд је на несумњив начин утврдио и то из исказа саслушаних сведока припадника 37. и 87. одреда ПЈП-а, као и сведока Обрада Стевановића, Божидара Делића, сведока Војновић Милоша у то време начелника СУП-а Призрен сасушаног на главном претресу 07.02.2007. године, да је 37. одред (А формација) борбени маневарски одред, а да је 87. одреда ПЈП-а (Б формација) територијални одред чији је задатак држање територије која је претходно очишћена од припадника ОВК од стране 37. одреда ПЈП.

Оптужени Митровић Радослав у својој одбрани наводи да је био командант Нишког одреда полиције који су сачињавали СУП Ниш, Прокупље, Крушевац, Лесковац, Врање и Пирот. Јединице из тих Секретеријата, тј. чете из тих Секретеријата биле су њему подређене. **Над локалном полицијом никаквих апсолутно овлашћења није имао. Такође, није могао да наређује 87.ореду, с обзиром да је то посебна јединица и има свог команданта, односно своју команду.**

Из исказа сведока Обрада Стевановића саслушаног на главном претресу дана 02.06.2008.године, а који је марта 1999. године био на

функцији помоћника министра унутрашњих послова, иначе по његовој изјави, до почетка 1997. године био је и формално и фактички командант Посебних јединица полиције, утврђено је да **нема субординације између 37. и 87. одреда**, јер су они потпуно равноправни одреди и стицајем околности на истом простору, тако да на истом простору постоје 3 структуре, постоје маневарске одреди, територијални одреди и локално надлежне полицијске станице које нису ни у каквом односу субординације.

Из депеша МУП-а РС Ресора јавне безбедности, које се налазе у списима предмета и то депеше од 08. јануара, 08. фебруара и 09. марта 1999. године, утврђено је ангажовање припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су упућени на испомоћ секретеријату у Призрену, и то из СУП-а у Нишу, Пироту, Крушевцу, Прокупљу, Лесковцу, Врању.

Даље из депеше од **21.03.1999. године** утврђује се да је ради извршења посебних безбедносних задатака на подручју Аутономне покрајине Косова и Метохије потребно да дана 22.03.1999. године се упуте припадници ПЈП одреда и то између осталих у СУП Призрен и припадници 37. одреда.

Из заповести Заједничке команде за КиМ, стр.пов.бр.455-63 од 23.03.1999. године, за подршку снага МУП-а у разбијању и уништењу ОВК у реону Ораховац-Сува Река и Велика Круша од 23.03.1999. године, утврђено је да у последњих 15 до 20 дана ШТС су појачале борбене активности и нападе на јединице ВЈ и припаднике МУП-а. Најјача упоришта ШТС су у реону села Ретимља, планине Милановац, села Студенчане, села Самодраже, Добродељане и Пагаруша. **Задатак** наведен у овој заповести је да се подрже снаге МУП-а у блокади, разбијању и уништењу ШТС у ширем реону Ораховац-Сува Река-Велика Круша. **Одлука** у овој заповести је подржати снаге МУП-а у извршењу напада ангажујући се између осталих и на правцу села Раштана, села Студенчана, а циљ је блокирати ШТС између осталих и у ширем реону села Ретимље, Добродељане, Студенчане, Слапужане и Семетиште. Готовост за разбијање и уништење ШТС је у 05,00 часова дана 25.03.1999. године.

Из напред наведене заповести утврђено је да је задатак 549.мтбр (БГ-549-1,2,5,6,7), да се и из реона размештаја изврши довођење на линију блокаде, између осталих, и на линију села Раштане.

Из заповести команде 549. моторизоване бригаде од 23.03. 1999. године, и то заповести команданта Божићара Делића у којој се наводи да су најјача упоришта ОВК шири простор Ретимља, планине Милановац,

села Студенчане, села Самодраже, Добродељане и Пагаруша, **утврђено је** да је одлучио да у сарадњи са 37. одредом ПЈП, Петом четом ПЈП, Четвртом четом ПЈП Ђаковица, изврши деблокаду комуникације Сува Река-Ораховац, и блокира и уништи ОВК у **ширем реону села Ретимља** и успостави контролу територија на том подручју, групишући главне снаге на правцима Студенчане – Самодраже и Оптеруша – Ретимље. Деблокада комуникације, блокирање и уништење ШТС извршити у трајању од два до три дана. **Готовост за почетак подршке снага МУП-а је 25.03.1999. године у 7 часова. Задаци** јединица и то 549. моторизоване бригаде је да у сарадњи са две чете 37. одреда ПЈП изврши деблокаду комуникације села Раштане и села Студенчане и Самодраже.

Из напред наведених заповести утврђено је да задатак акције **није обухватао град Суву Реку, него од села Раштане**, а како је то управо у својој одбрани истакао и овде опт.Митровић Радослав као и сви саслушани сведоци припадници 37. одреда ПЈП који су учествовали у наведеној акцији, те и припадници војске, сведоци Божидар Делић и Коњиковац Стојан, а чији искази су од стране суда прихваћени као веродостојни, уверљиви, логични и међусобно сагласни.

Опт.Митровић Радослав везано за борбене активности које су отпочеле 25. марта 1999. године, у својој одбрани наводи да су задатак, односно одговарајућа писмена документа, наредбу, кодиране карте, топографске карте, примили у здруженој команди, 20. или 21. марта, пуковник Божидар Делић од својих старешина, а оптужени од својих. Задатак је био прецизан и јасан, да он са делом свог одреда, са три чете и са једном борбеном групом из 549. бригаде крене из правца Суве Реке, али не захватајући град Суву Реку, него од села Рештане, Студенчане, итд., а други део његовог одреда, две чете, са којима је командовао његов заменик, тада мајор Грујић Предраг, и са борбеним групама којима је командовао пуковник Божидар Делић, крену из правца Призрена према Ораховцу и у том правцу су биле ангажоване и друге снаге полиције. **Ујутру 25-ог** пошто су већ добили задатак и командири чета су добили свој задатке, правце, локације, те извршили одговарајуће припреме, кренули су заједно здружено са борбеним групама Војске Југославије на реализацију. Значи акција је кренула, и у тим раним јутарњим сатима, а иза Раштана, село Студенчане, била прва одбрана тог **међупростора** према Ораховцу.

Из исказа сведока Божидара Делића, у то време командант 549. мтбр Приштинског корпуса, саслушаног у претходном поступку као и на главном претресу одржаном дана 04.06.2008.године утврђено је, а што се тиче борбених дејстава 25. марта, да је 22. или 23. марта био у

Приштини, на позив команданта корпуса, где је био и потпуковник Митровић као и други представници МУП-а. Сведок је 22. или 23. у Приштинском корпусу у Приштини, примио те заповести заједничке команде. Добио је задатак да изводи борбена дејства у троуглу Сува Река-Ораховац-Призрен. Такође је и Митровић добио заповест Заједничке команде за КиМ, међутим у тој заповести се нису конкретно помињале које јединице МУП-а, стога је од стране Приштинског корпуса по војној линији сведоку јављено да ће бити ангажован 37. одред ПЈП. За сведока није био проблем, што је у заглављу заповести писало «заједничка команда», јер је он тај документ добијао од своје команде, тј. од команде Приштинског корпуса. Сва та документа су заведена и оверена у команди Приштинског корпуса. Даље наводи да он не би прихватио да изводи борбена дејства ако би на заповестио писало Штаб МУП-а. Иначе, заповест је давана и штабу МУП-а у Приштини и он је достављао такође својим јединицама, и за МУП је опет било прихватљиво јер је писало да је то нешто заједничко, није писало да је то од војске.

Дана 24. марта са Митровићем је извршио координацију у Призрену. Та координација подразумева да они прво на карти заједно са својим старешинама, сведок са својим оперативцем, а Митровић сам или са својим командирима чета, виде и на лицу места се договоре где ће која јединица да дејствује, на ком правцу.

Све јединице су морале бити на својим одређеним местима 25.03.1999. године, и борбена дејства не би могла почети, односно не би била готовост да нису јединице биле комплетне и МУП-а и војске.

Из исказа сведока Божицара Делића у то време команданта 549. мтбр, утврђено је да је почетком напред наведене акције од 25. марта 1999. године, дејствовао је из правца Ораховца са својом шестом борбеном групом, а са њим су биле и Пета чета ПЈП Призрен и две чете 37. одреда ПЈП, док је његова пета борбена група на челу са мајором Коњиковац Стојаном заједно са три чете 37. одреда ПЈП дејствовала из правца Суве Реке, тачније од села Раштане, преко села Студенчане и Самодраже.

Што се тиче борбених дејстава 25. марта, наводи да мисли да су три чете 37. одреда и борбена група Пет, напредовале пар стотина метара.

Дана 26. марта на том другом правцу, пуковник Коњиковац га је извештавао да су успели да Студенчане преко објекта Граб заузму, да се приближе селу Самодраже. Тога дана заузео је Оптерушу и већ када је

пао мрак, борбена група Пет и борбена група Шест су биле можда на 500 метара до један километар, једна од друге. По ватреном дејству знао је где се они налазе и они су знали где се он налази. Пошто је била ноћ наредио је да се на свим правцима прекину дејства, да се јединице припреме за ноћ, да се припреме за евентуално спречавање извлачења терористичких снага и да сутра у јутарњим часовима 27. наставе дејства.

Из исказа сведока Коњиковац Стојана саслушаног у претходном поступку 20.02.2006. године и на главном претресу дана 06.03.2008. године, утврђено је да је на правцу на коме је сведок нападао у садејству борбене групе Пет, његова улога била остварити ватрену моћ са борбеним средствима. Три чете 37. одреда ПЈП су такође на овом правцу. У то време део јединица 37. одреда Посебних јединица полиције, такође је **запосео своје полазне положаје** који су били у висини заједно са његовим, значи од села Раштане, који води према селу Студенчане. Задатак борбене групе Пет био је да се споји са борбеном групом Шест која се од Ораховца кретала према њима, те на тај начин спречи извлачење шиптарско-терористичких снага из овог подручја, деблокира пут и касније у садејству са свим осталим снагама, успоставе контролу на тој територији.

Даље је утврђено да су на место поседања полазног положаја стигли можда око 6 сати ујутру и непосредно после тога је била готовост.

С обзиром да су имали заједнички задатак са делом 37. одреда Посебних јединица полиције најстарији старешина испред три чете је био командант 37. одреда ПЈП, у то време потпуковник Митровић. Задатак је да заједно крену од села Раштане, да елиминишу отпор у Студенчанима, односно да ослободе село Студенчане и касније продуже према Самодражи и по потреби ка Оптеруши, и споје се са борбеном групом шест.

Што се тиче локалне полиције изричит је да локална полиција није обухваћена наређењима у саставу групе која извршава задатак и у саставу задатка нису били поменути припадници локалне полиције.

Борбене активности су почеле 25. марта негде од 6, можда и касније, али најкасније до 7 ујутру. Пре тога, да би активност могла да почне, подразумевало се да су све јединице запоселе полазни положај. Након поседања полазних положаја, обавеза је да извести претпостављеног да је посео полазни положај, те кренути на извршење задатка, што је и учињено. Поседање положаја подразумева поседање **свих снага** које крећу на извршење задатка од Раштана према

Студенчанима, а те снаге су сведокова бобрена група Пет, те су на том правцу биле три чете 37. одреда ПЈП-а, а две чете 37. одреда ПЈП-а су биле са борбеном групом Шест. На његовим правцима колико се сећа била је Нишка чета, која је поседала полазне положаје од Широког, даље у захвату заједно са борбеном техником лево и десно је Крушевачка чета и колико се сећа, била је Врањска чета у садејству са делом снага 243. бригаде на десној страни.

У преподневним часовима 26. марта 1999. године, биле су јаке борбе активноси.

Већ у поподневним часовима уз обухват са десна и заузимањем објекта Граб полако улазе у Студенчане, прошли су кроз траншее у којима су шиптарско-терористичке снаге држале своје положаје. Негде до пред мрак успели су овладати објектом Студенчане, и избити на северни део села Студенчане.

До пада мрака успоставили су линију на Студенчанима, ослонцем на објекат Граб, увезали положаје и ту се обезбедили да сачекају ноћ. У вечерњим сатима вратио се на командно место пуковника Митровића, где су се поново видели.

Колико се сећа он лично није имао контакт са локалном полицијом било ког од та три, четри дана. Опт.Митровић му је касније када су разговарали пренео да је дана 28. марта 1999. године, свратио до полицијске станице у Сувој Реци, да им пренесе да је имао дејства на своје моторно возило.

На напред наведеним потезима он одговара за своје снаге, а Митровић за своје снаге, а извршавају исти задатак.

Из исказа сведока Сикетић Зорана саслушаног од стране тужиоца за ратне злочине дана 20.05.2005. године, у претходном поступку 22.12.2005. године и на главном претресу дана 06.02.2008.године, а у критично време командир III чете 37. одреда, утврђено је да 25. марта одлазе на положаје, те је и на мапи (која се налази у списима предмета), уцртао правац одакле из измештеног места у Мовљанима долазе до Рештана, долазе до главне магистрале, ту пролазе поред станице полиције Сува Река. Из Мовљана и Речана иду том комуникацијом, долазе до Суве Реке и од раскрснице се развијају у стрелце, претресају прве, објекте и иду даље према Студенчану. Према његовом сећању Рештане је било чисто, и ту нису затекли, нити цивиле, а поготову не припаднике УЧК, међутим, на некој половини Рештана, са десне стране су били виногради, и одатле су почели да трпе ватру.

Наводи да је та акција о којој говори, како му се чини била **25., јер 26., наредног дана су имали три рањена припадника**, а чини му се да се село звало Оптеруша или Пагаруша, које је на некој удаљености од око 30 километара од Суве Реке.

Наводи да су држали средишњи део, са леве стране су требали да се споје са нишком четом, а са десне са врањском. Спојили су се у Великој или Малој Хочи и даље су се извукли према Ораховцу, где је био један део јединице 37. одреда.

Из исказа сведока Јовић Радета саслушаног у преткривичном поступку дана 10.06.2005. године, у претходном поступку 28.11.2005. године и на главном претресу дана 08.02.2008.године, који је у то време био командир Другог вода Треће чете 37. одреда, утврђено је да му је непосредно надређен био командир Треће чете, Зоран Сикетић.

23. марта ујутру долазе у хотел «Балкан» где је била редовна смена која је на редовном извршавању задатака. Мисли да је била комплетна чета.

25. марта долазе остали водови Крушевачке чете, тј.Треће чете, како сведок мисли пре подне-до подне, и добијају наређење да иду даље према селу Студенчане. Сикетић је из Суве Реке дошао са четом до њих у Рештане. 25. марта добијају наређење да крену даље према селу Студенчане или Самодраже, тако да крећу можда неких 500-600 метара и трпе јаку ватру. Успели су да уђу у то прво село, ту су опет преноћили, а сутрадан 26. марта су кренули према Добродељану и том приликом рањена су им три човека.

Из исказа сведока Спасић Горана саслушаног у преткривичном поступку дана 10.06.2005. године, у претходном поступку дана 29.11.2005. године и на главном претресу одржаном дана 06.02.2008.године, у то време командир вода III чете 37.одреда, утврђено је да су добили задатак да изврше претрагу терена према Ораховцу.

У јутарњим сатима (25-тог) око седам, осам часова, можда и пре кренули су како мисли из Мовљана, Речанским путем. До позиције раскрснице, негде непосредно у близини полицијске станице, дошли су својим возилима, камионима, а одатле су наставили искључиво пешице. Углавном то се одвијало у колонама с тим што је испред колоне ишло пар људи који су били као извиђачи. Не сећа се тачно али наводи да је

вероватно командир Сикетић био тада са њим. Стигли су до крајњих позиција **према** Самодражу, Оптеруши.

Из исказа сведока Обрадовић Милорада, саслушаног у преткривичном поступку 10.06.2005. године и претходном поступку 28.11.2005. године и на главном претресу дана 04.03.2008.године, који је у то време био командир 5.вода 3.чете 37.одреда ПЈП, утврђено је да им задатак преноси командир чете 25. марта, значи објашњава им где ће бити њихов реон дејства, ко ће бити лаво, а ко десно. Сведок не зна тачно одакле се креће с обзиром да је он остао, објашњавајући да је његов пети вод, чији је он био командир, специјалистички вод, што значи да је подељен на три целине. Вод се одвајао по потреби. **25. ујутру када је кренула акција,** одељење његових минобацача било је постављено иза објекта полицијске станице у Сувој Реци, а сведок је био у хотелу са мањим бројем људи, међутим опет су били раздвојени по тим групама да не би били заједно, а остатак је кренуо својом линијом, тако да сведок није тада био присутан са њима.

Остао је у Сувој Реци са делом његовог вода и минобацачима као подршка. Међутим, 25. док је још била обданица, позвао га је Сикетић да се са техником и људством премести у Рештане.

Одлазе Рештанским путем ка селу Студенчане и пре тог њиховог пункта, на самом крају села где је раскрсница Студенчане-Пећане.

У 06 часова ујутру 26. марта, креће се поново у те акције, покушавају да дођу до села Студенчане. Користе се минобацачи, изнад Суве Реке не зна тачно где. Ту је била распоређена војска.

Наводи да је Сикетић био испред њега, ка том селу Студенчане, негде на пола пута, међутим не зна тачно локацију јер је било врло тешко да узнатредују тј.да приђу селу. Следеће место где се сведок премешта 26., а датум зна по томе што је тада рањен у селу Добродељане, један полицајац Миленовић Срђан.

Из исказа сведока Мишковић Саше саслушаног у претходном поступку дана 22.12.2005. године и на главном претресу дана 08.02.2008.године, у то време командир 1.чете 37.одреда, утврђено је да је имао задатак да са три вода која су била са њим, у раним јутарњим часовима изађу на простор испред Суве Реке на простор који одатле иде према Студенчану, десним крилом наслоњени из правца Суве Реке према Студенчану где има један поток – река, простор Широко где су плантаже винограда, неке зграде и са тих простора преко тих винограда изађу у Студенчане, јер су располагали податком и информацијом да су

припадници УЧК држали под својом контролом то место, а све у циљу да би се комуникација која иде од Суве Реке према Ораховцу ставила под контролу.

Њима је за извршење тог задатка било придодато садејство војне технике, те зна да је са њим био Коњиковац. Коњиковац је лично био са њим испред Студенчана када су трпели ватру непријатеља. Сусрели су се у том реону Студенчана, с обзиром да Коњиковац није био са сведоком у тренутку кретања, али касније када им је придодата техника Коњиковац је дошао на тим позицијама где су они већ били надомак можда првих кућа на једно 800 метара до километар где су имали јак отпор и ватру и где су морали да застану, па су покушавали да уведу технику на том правцу.

Иначе, када су кренули тог дана увече су дошли до Студенчана и ту су остали до ујутру.

Из исказа сведока Стојковић Ненада саслушаног у претходном поступку дана 22.12.2005.године и на главном претресу дана 08.02.2008.године, у то време командир четврте чете 37. одреда ПЈП, утврђено је да је био распоређен са својом јединицом у Ораховцу. Сам почетак бомбардовања дочекао је у Ораховцу, а након почетка бомбардовања значи **25. су већ кренули у акције** против албанских терориста. Конкретно он је ишао на правцу од Ораховца према Сувој Реци, брдо Милановац, те је од прилике до 28. трјала нека прва фаза борбе. То је било чишћење терена у троуглу између Ораховца, Суве Реке и Призрена.

Даље је утврђено да су имали садејство са војском, када је војска распоређена и они су распоређени, тако да је ишао на том правцу по планини Милановац. Десно од њега је била једна борбена група војске која је ишла путем, то је макадамски пут Ораховац-Сува Река, затим десно од те војне формације, војне групе, мисли да је ишла пиротска чета. Из правца Суве Реке су ишле чете из Крушевца, Ниша и Врања. Задаци су били да се на том троуглу између Призрена и Суве Реке изврши претрага терена и да се неутралишу групе УЧК, с обзиром да су имали података да их има на том терену, односно да функционишу две њихове бригаде 122. и 124. Нешто западније од села Оптеруша према Добродељану, **26. на њих је дејствовано.**

Након елиминисања терориста из тог троугла Ораховац – Сува Река, са њему супротне стране ишле су три чете Врање, Ниш и Крушевац, те су се спојиле од прилике на пола пута, што је неких километар од села Добродељане на једној раскрсници.

Из исказа сведока Илић Срђана саслушаног у претходном поступку дана 22.12.2005.године и на главном претресу дана 07.03.2008.године, утврђено је да је у то време командовао Петом врањском четом 37. одреда ПЈП. У јутарњим сатима 25. прошао је са јединицом кроз Суву Реку само у транзиту и кренуо према Дуљу. Када пролази кроз Суву Реку, пролази главним путем, те су прошли поред полицијске станице, али је у то време још увек била ноћ, међутим, не иду Рештанским путем.

Тог 25. известио је команданта Митровића да су дошли на позицију, те је командант пренео да се организује одбрана како треба и да се заштити максимално. На напред наведеном месту преноћили су и у јутарњим часовима, 26. требали су да крену да би се одржао део изнад Пећана, међутим имали су страховиту минобацачку ватру. С обзиром на ватру коју су трпели остали су ту до даљњег, и све време били на тим позицијама.

Задатак, пре него што су кренули у његово извршење, гласио је да обезбеде проходност комуникације и заштите локално становништво на делу Призрен-Сува Река, према Дуљу, да се та комуникација не би пресекла.

Измењеном оптужницом тужиоца за ратне злочине опт.Митровић Радославу стављено је на терет да је претходно испланирао и наредио да припадници Треће чете 37. одреда ПЈП дана 26. марта око 12 часова дођу камионима до полицијске станице у Сувој Реци и да се одатле крећу пешке са леве и десне стране.

Међутим, из напред наведених заповести, из свих задатака тачно прецизираних и исказа саслушаних сведока, може се утврдити да је Трећа чета 37. одреда ПЈП била на задатку, због којег је и послата на прву борбену линију, на положаје које су били дужни да запоседну дана 25.03.1999. године.

Ово имајући у виду конкретан задатак, време и место отпочињања борбених активности одређених из наведених заповести, као и из напред наведених сагласних исказа саслушаних сведока припадника и Треће и других чета 37. одреда ПЈП, као и извештаја командира Треће чете 37. одреда ПЈП, Зорана Сикетића, из којих се утврђује да је наведена чета управо имала 26. марта 1999. године борбене активности од села Раштане којег дана су имали и повређене, о чему је Сикетић и радио везом обавестио Митровића који му је послао помоћ ради

збрињавања. Дакле, 26. марта они су већ били у борбеним активностима, те нису могли бити у исто време и у граду Сува Река.

Одбрана опт.Митровић Радослава у делу где наводи да је задатак за акцију 25.03. био прецизан и јасан, тј.да он са делом свог одреда, односно са три чете и са једном борбеном групом 549.мтбр (Пета група) крене из правца Суве Реке, али не захватајући Суву Реку као место, већ од села Раштане, а други део његовог одреда, тачније две чете са којима је командовао његов заменик Предраг Грујић, и са борбеном групом Божицара Делића крену из Призрена према Ораховцу, те да су његове чете 26. ујутру кренуле из Раштана, прихваћена од стране суда као истинита, недвосмислена и сагласна у погледу битних чињеница са исказима сведока Божицара Делића и Стојана Коњиковца као и исказима саслушаних припадника 37. одреда ПЈП-а, које је суд прихватио као истините, међусобно сагласне и повезане у једну логичну целину и дају објективну слику догађаја онако како се он одиграо. Оваква одбрана оптуженог поткрепљена је и писменом документацијом коју је суд такође ценио и прихватио као веродостојну.

Ниједним изведеним доказом није утврђено да је опт.Митровић Радослав командант дела борбене операције здружених снага ВЈ и јединица МУП-а. Конкретно из заповести заједничке команде за КиМ од 23.03.1999. године утврђено је да задатак 549.мтбр и то конкретно борбене групе V и VI подржати снаге МУП-а у блокади, разбијању и уништењу ШТС у ширем реону Ораховац-Сува Река и Велика Круша. Такође из исказа сведока Божицара Делића, команданта 549.мтбр произилази да је напред наведена подршка дата због технике коју је војска поседовала али не и полиција.

Изричиту тврдњу сведока Божицар Делића да је војска била савезна институција, а МУП Србије републичка, те да не могу да себе препотчине један другоме, суд је прихватио као истиниту, јасну и веродостојну.

Из свега напред наведеног произилази да опт.Митровић Радослав није могао да руководи и командује борбеном операцијом здружених снага ВЈ и МУП-а, већ искључиво својим јединицама ПЈП-а, као припадницима МУП-а Републике Србије. Суд је несумњиво утврдио да је опт.Митровић Радослав у критичном периоду био командант 37. одреда ПЈП-а, који одред је учествовао у борбеној операцији у периоду од 25. до 29. марта 1999. године на потезу Призрен-Ораховац-Сува Река.

Ценећи одбрану опт.Митровић Радослава у делу где наводи да је командант 37. одреда ПЈП, да је искључиво могао да командује својим

јединицама и да као командант 37. одреда ПЈП-а у конкретном случају критичном приликом у борбеним активносима могао је да командује **само са своје три чете** које су се налазиле у борбеним активностима **од села Раштане**. Са две чете које су се налазиле у правцу са Божидаром Делићем, у конкретним борбеним активностима командује његов заменик Предраг Грујић.

У овом делу, *одбрану опт. Митровића суд је прихватио*, с обзиром да је сагласна са напред наведеном писменом документацијом, као и исказима наведених сведока, пре свега сведока Божидара Делића коме је суд у потпуности поклатио веру с обзиром да се ради о лицу које је због своје функције коју је обављао у том периоду, као и непосредног учешћа у конкретној акцији од 25. марта 1999. године, био у могућности да суду пружи релевантне податке.

С обзиром на све напред изнето суд ни из једног доказа изведеног током овог поступка није могао на несумњив начин да утврди да је Трећа чета 37. одреда, дана 26. марта 1999. године, била у Сувој Реци, нити да је било која чета 37. одреда у критично време и критичном приликом била у Сувој Реци.

Да је у граду Сува Река поред локалне полиције ОУП-а Сува Река, присутан и 87. одред ПЈП-а и то конкретно 3. чета 87. одреда 1999. године такође смештен у месту Сува Река, Рештане и Дуље са конкретним задатком заштите комуникација, држање територије која је претходно очишћена од припадника ОВК, а од стране припадника 37. одреда ПЈП, суд је несумњиво утврдио из Извештаја о ангажовању 3. чете 87. одреда од 28.10.1999. године, сачињеног од стране командира 3. чете 87. одреда, Миливоја Гркајца.

Суд је ценио део исказа сведока Миливоја Гркајца дат на главном претресу 30.06.2008. године, у којем је навео да су у месту Дуље била **само два вода** и да су то водови који су били тамо и пре него што је сведок стигао 26. марта, са остатком чете тј. са 4 вода.

Међутим, *овај део исказа сведока суд није прихватио* налазећи да је **оповргнут** напред наведеним извештајем, управо сведока Гркајца Миливоја од 28.10.1999. године у којем је изричито наведено да је 3. чета 87. одреда ПЈП, била смештена и у Сувој Реци, Рештану, као и на Дуљу.

Суд је имао у виду и депеше из којих се несумњиво утврђује **перманентно присуство** 3. чете 87. одреда на подручју СУП Призрен. Од јануара 1999. године вршене су смене, а од 23.03.1999. године чете су

биле у комплетном сасаву, када је проглашена непосредна ратна опасност.

Везано за напред наведено и из исказа сведока Јовић Радета, у то време **командира Другог вода Треће чете 37. одреда**, саслушаног на главном претресу 08.02.2008. године, утврђено је да је на Косову био 1999. године када је прво био на једној редовној смени, па је 16. марта дошао кући, међутим после неких 5-6 дана, тачније 22.марта ноћу су поново позвани и кренули су и у Суву Реку стигли су 23.марта ујутру. Суд је овакав исказ сведока прихватио као истинит и уверљив, те у сагласности са изведеним писменим доказима, а и логичан с обзиром на Одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности од 23. марта 1999. године.

Ценећи одбрану опт.Митровић Радослава у делу где наводи да и пре рата и за време рата, **87. одред је присутан у Сувој Реци**, суд је исту прихватио налазећи да је истинита и сагласна са напред наведеним изведеним доказима.

Неспорно је да су у граду Сува Река биле присутне и ангажоване јединице Цивилне заштите и **Територијалне одбране**.

Из исказа сведока Обрада Стевановића утврђено је да су Територијални одред и ОУП на истом простору, а имају различите задатке. Из исказа сведока Јовановић Новице, са надимком «Манекен», који је 1999. године био на дужности команданта 70. Војнотериторијалног суворечког одреда, утврђено је да су припадници ТО-а вршили обезбеђење у граду Сува Река. Надређени старешина био му је командант Војног одсека у Призрену који је био потчињен Призренској бригади 549. моторизованој бригади. Из исказа сведока Делић Божидара утврђено је да као и свака друга општина Сува Река је имала војно територијални одред, 101. војно територијални одред који међутим у то време није имао дејства. Такође постојала је сарадња између војске и Цивилне одбране, те је Цивилна одбрана била везана за Министарство одбране.

Са свега напред изнетог не може се сматрати да су полицијске снаге ОУП-а Сува Река, снаге Територијалне одбране и Цивилне заштите Сува Река били елеменат борбеног распореда снага 37. одреда ПЈП којим је командовао Митровић Радослав. Нарочито имајући у виду да је 37. одред критичног дана 26. марта 1999. године био у борбеним активностима, али које нису захватале и град Суву Реку.

Ценећи део одбране опт.Митровић Радослава у којем наводи да није имао овлашћења да издаје наредбе оптуженима Репановић Радојку и Јовановић Ненаду, нити је то икада чинио, суд је наведени део одбране прихватио, с обзиром да је сагласна и са исказима сведока Обрада Стевановића који наводи да је Митровић био командант 37. одреда ПЈП-а и да је искључиво командовао припадницима своје јединице и никако неким другима. Такође, сведоци Војновић Милош у то време начелник СУП Призрен, Витошевић Добривоје у то време начелник ОУП-а Сува Река, Миљковић Милутин у то време официр СУП Призрен и Борисављевић Драган у то време заменик командира ОУП-а Сува Река и командир вода ПЈП из Суве Реке, изричито су тврдили да им опт.Митровић Радослав није могао наређивати, нити је наређивао. Напред наведене исказе сведока суд је прихватио као истините, веродостојне и међусобно сагласне.

Суд је утврдио и из дела одбране опт.Репановић Радојка, који је био изричит и доследан у тврдњи, да њему опт.Митровић Радослав не може да наређује. Суд је прихватио исказе оптужених који су у основи међусобно сагласни, обзиром да су на идентичан начин приказали начин функционисања и командну структуру, а што је и поткрепљено исказом сведок Обрада Стевановића, чији је исказ као истинит и веродостојан прихваћен.

Суд је ценио исказ сведока Ђокић Горана дат у претходном поступку 11.01.2006. године, као и на главном претресу 12.01.2007. године и 03.10.2008. године, да је почетком бомбардовања, не опредељујући тачан датум, била нападнута патрола, што је и регистровано у књигама ОУП-а, након чега је Митровић дошао код начелника, па је уследила акција ПЈП. Међутим, сведок наводи да он у то време није познавао опт.Митровић Радослава, већ је само чуо од других да је то «неки Митровић». Након предочавања на главном претресу 12.01.2007. године, да у књизи дневних догађаја ОУП-а Сува Река у периоду од 22. марта до 05. априла 1999. године, није ништа уписано, сведок није могао да да никакво објашњење.

Суд је прихватио овакав исказ сведока Ђокић Горана, међутим налази да се током овог кривичног поступка није могло на несумњив начин утврдити када се десио напад на напред наведену патролу, нити је исти напад регистрован у књигу дневних догађаја у којој од 22.03. до 05.04. није ништа регистровано. Из прегледа безбедносно знајачних догађаја СУП Призрен број 223-1 од 31.03.1999. године, утврђено је да је **дана 28.03.1999. године**, у општини Сува Река, село Семетиште, био терористички напад на припаднике полиције и Војске Југославије, којом приликом је убијен полицајац СУП-а Врање, а телесне поврде задобили

већи број полицајаца СУП-а Врање. Суд је имао у виду и део одбране опт.Митровић Радослава где наводи да је 28.марта био напад и на његово возило у којем се налазио са Обрадовић Гораном и Стојановић Љубишом, те да су том приликом отишли до ОУП-а Сува Река да би их обавестили о истом, *те је овакав део одбране и прихваћен* као истинит и сагласан са исказима сведока Обрадовић Горана, Стојановић Љубише, као и Коњиковац Стојана који су напред наведену ситуацију и потврдили.

Како је тих дана било више догађаја јер су се одвијале везане борбене активности, логично је да сведок Ђокић Горан није могао прецизно да се сети датума када је чуо преко радио везе да је нападнута патрола и када је Митровић, кога он иначе у том периоду и није познавао, долазио у ОУП Сува Река.

Са свега изнетог нема поузданих доказа да је опт.Митровић Радослав критичног дана 26.03.1999. године, био у згради ОУП-а Сува Река.

Током поступка изведен је велики број доказа, саслушан је велики број сведока и ни из једног доказа не произилази да је опт.Митровић Радослав био дана 26. марта 1999. године у контакту са Репановић Радојком. Нико га није видео, нити чуо да издаје наређења опт.Репановић Радојку.

Опт. Митровић Радослав је износећи своју одбрану, а везано за 26. март, навео да је у јутарњим сатима између 8 и пола 9 са командног места које се налазило у згради «Метохија вино» отишао у Призрен због погибије полицајаца Бараћ Драгана и Репић Драгана, као и због повређеног Милојевић Ненада, те је навео и које је све активности предузео тог критичног дана, а да се на своје командно место из Призрена вратио пред мрак.

Суд је ценио овакву одбрану опт.Митровић Радослава и прихватио је у делу у којем је навео да је исти био у Призрену, а из разлога бомбардовања касарне «Цар Душан Силни» у Призрену, тачније објекта МУП-а који се налазио у оквиру ове касарне 25. марта 1999. године и увиђаја који је обављан 26.марта. Овај део одбране опт.Митровић Радослава *поткрепљен је и исказима* сведока Обрадовић Горана који је у то време био у његовом обезбеђењу и Стојановић Љубише који је у то време био његов возач, као и исказима сведока Вујчић Мирка саслушаног на главном претресу дана 04.09.2008. године, који је у то време био шеф крим технике СУП-а Призрен, а који је навео да је Митровића видео приликом вршења увиђаја у касарни 26.03.,

такође сведока Милојевић Ненада саслушаног на главном претресу 04.03.2008. године, који тврди да га је у преподневним сатима након јутарње визите посетио опт.Митровић Радослав, његов непосредни старешина. Напред наведени делови исказа прихваћени су као истинити, логични и међусобно сагласни.

Међутим, суд *не прихвата део одбране опт.Митровић Радослава* да се у Суву Реку, односно на командно место вратио пред мрак.

Суд је из извештаја Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе ВМА, Сектор за лечење број 5-51 од 25.01.2007. године, утврдио да је Милојевић Ненад допремљен у Центар Хитне помоћи дана 26.03.1999. године у 11,00 часова. Прихватљиво је и логично да је оптужени био у обилазак погођеног објекта МУП-а и рањеног припадника његовог одреда Милојевић Ненада, међутим нелогично је и неуверљиво да се опт.Митровић Радослав у време одвијања борбених активности, у Призрену задржао скоро цео дан, и да је тек пред мрак дошао до свог измештеног командног места «Метохија вино», код Суве Реке.

Из дела одбране опт.Јовановић Ненада утврђено је да је дана 26.03.1999. године око 12 часова опт. Митровић Радослав био у Сувој Реци, да је дошао из правца Призрена и да се оптуженом обратио на тротоару испред дворишта полицијске станице, да одмах након тога одлази са лица места, те је суд наведени део одбране прихватио као истинит у делу где се потврђује да је опт. Митровић био тога дана на кратко у граду Сува Река.

Из дела исказа сведока «А», који је суд прихватио као истинит и уверљив, утврђено је да се у критично време и критичном приликом опт.Митровић Радослав обраћа опт.Јовановић Ненаду испред дворишта полицијске станице, а након што сведок заједно са оптуженим Петковић Мирославом, Чукарић Слађаном и сада пок.Тановић Радованом креће Рештанским путем, оптуженог више не види.

Из напред наведене одбране опт.Јовановић Ненада и исказа сведока «А» утврђено је да се опт. Митровић Радослав на кратко задржао испред дворишта ОУП-а Сува Река. Даље из исказа сведока «А» утврђено је да опт.Митровић Радослав није био присутан догађајима који су уследили на Рештанском путу и код кућа Бериша.

Кратко присуство опт.Митровић Радослава испред дворишта ОУП-а Сува Река, те утврђена чињеница да није био присутан

критичним догађајима у критично време, **није довољно за доношење закључка о одговорности на начин како је то представљено у измењеној и прецизираној оптужници.**

Чињеница је да је сведок «А», више пута саслушан током кривичног поступка, различито описивао физички изглед опт.Митровић Радослава (висина, дужина косе, униформа), али суд налази да су такви описи резултат способности личне перцепције, те уколико не може да да тачан опис лица, може га препознати.

Суд није утврдио ни из једног изведеног доказа током овог кривичног поступка да је опт.Митровић Радослав припадницима 3. чете 37. одреда ПЈП и припадницима ОУП-а Сува Река наредио да изврше напад на цивилно становништво албанске националности у Сувој Реци, а ово из следећих разлога:

Опт.Јовановић Ненад је у својој одбрани наводи да када се опт.Митровић Радослав појавио из правца Призрена плавим «ланд ровером», у моменту када испред ОУП-а посматра људе који излазе из камиона који су паркирани код раскрснице и који се развијају у стрелце крећући се Рештанским путем, никога од њих није препознао, нити је чуо неку команду. Такође наводи да су га људи из дежурне службе упознали са тим да је дана, када су кренули људи у јутарњим часовима, значи 25., на пунктове за Ђиновце и Топличане, један део јединица «Чегрови» прошао кроз Суву Реку у правцу Рештана.

Сведок «А», о лицима која се искрцавају из паркираних камиона и развијају у стрелце крећући се Рештанским путем, говори о њима као о «Чегровима», мада никога од припадника јединица које су дошле из Србије на испомоћ, није познавао, те их све назива «Чегровима», као и сведок Ђорђевић Новица, те оба сведока наводе да не знају ништа о подели на А и Б формацију, или 37. и 87. одред.

И сведок «А» и сведок Ђорђевић Новица у својим исказима наводе да, како их сведок «А» назива «Чегрови», а сведок Ђорђевић Новица «посебне јединице», дакле чак небитно да ли су припадници 37. одреда или припадници 87. одреда, нису били код кућа породице Бериша када је убијен Ељшани Абдулах и неки чланови породице Бериша, док су остали истерани из кућа и лишени живота у пицерији Занатског центра.

Суд је прихватио наводе из дела одбране опт.Јовановић Ненада, опт.Петковић Мирослава, као и наводе сведока «А» да су се том критичном приликом униформисана лица у зеленим маскирним

униформама кретала Раштанским путем развијени у стрелце, међутим током овог кривичног поступка и **из свих изведених доказа није могао на поуздан и несумњив начин да утврди којој јединици су припадала наведена лица.**

С обзиром на све напред наведено, као и кратко присуство овде опт.Митровић Радослава, речи упућене помоћнику Јовановић Ненаду, па и чињеница да одбрана алибијем опт.Митровић Радослава није прихваћена, по налажењу овога суда не представља доказ да је опт.Митровић издао наредбу опт.Репановићу и опт.Јовановићу на начин како је то описано у измењеној и прецизираној оптужници и не пружа основ за извођење несумњивог закључка о његовој кривично правној одговорности.

Да би опт.Митровић Радослав могао да издаје наређења припадницима ОУП-а, морао би да има и ефективну власт у односу на непосредне извршиоце. Међутим у конкретном случају изведеним доказима није доказано да је опт.Митровић Радослав био особа на положају власти која је било коме од припадника ОУП-а Сува Река могла да нареди, имајући у виду функцију и задатке које је опт.Митровић конкретно обављао. Суд је имао у виду и исказе сведока припадника и СУП-а Призрен и ОУП-а Сува Река, који су говорили о томе да је Митровић био виши старешина по чину са ауторитетом у полицији, међутим налази, а имајући у виду напред наведено, да **није довољно** што би Митровић Радослав **евентуално имао знатан утицај** на другог јер то не би било довољно да се закључи да је он и на тај начин могао да издаје и да је издавао наређења припадницима СУП Призрен или ОУП Сува Река.

На основу утврђеног чињеничног стања и оценом изведених доказа како засебно тако и у међусобној повезаности и у вези са одбраном опт.Митровић Радослава, суд је нашао да није доказано да је опт.Митровић Радослав извршио кривично дело ратни злочин против цивиног становништва како му је измењеном и прецизираном оптужницом стављено на терет, **због чега је ослобођен од оптужбе.**

У односу на опт.Јовановић Ненада суд је нашао да није несумњиво доказано да је опт.Јовановић Ненад у време, на месту и на начин ближе описан у изреци ове пресуде извршио радње које су му измењеном и прецизираном оптужницом стављене на терет.

Опт.Јовановић Ненад у својој одбрани негира извршење кривичног дела које му се ставља на терет (како је то ближе описано у образложењу пресуде од стр.50)

Суд је ценио одбрану опт.Јовановић Ненада у делу у коме је навео да док је стајао на тротоару испред полицијске станице, видео је да се из правца Призрена приближава један плави «Ланд ровер» и паркира на раскрсници путева за Раштане, препознаје Митровића који излази из возила и полази према њему и када му је Митровић пришао, кренуо је да га поздрави обзиром да је он био високи старешина, међутим у том тренутку Митровић га је прекинуо у отпоздрављању. Почео је одједном на њега да виче притом изговарајући «шта је ова гужва овде, шта се овде ради». Оптужени је био збуњен и није знао зашто на њега виче, с обзиром да он са њим апсолутно нема ништа. У том тренутку како је то све изговорио, Митровић се окреће, улази у возило, исто је окренуо и продужио ка Призрену, а оптужени одлази у Ђиновце, те у том моменту нико од припадника полиције ОУП-а Сува Река није био поред њега, па самим тим није ни могао издати наредбу да се крене.

У склопу одбране опт.Јовановић Ненада суд је ценио исказ сведока «А» у делу у коме наводи да им је опт.Јовановић Ненад рекао «ајде, ајде», а након обраћања опт.Митровић Радослава. Међутим, суд у овом делу није прихватио исказ овог сведока, налазећи да исти настоји да умањи своју улогу у догађајима представљајући да су се ту он, пок.Тановић, Чукарић, Петковић Мирослав и Јовановић Ненад случајно задесили, те да му је наредбу издао Јовановић Ненад речима «ајде, ајде, крените», а све то да не би себе изложио кривичној одговорности. Суд је несумњиво утврдио током поступка да је управо опт.Репановић Радојко одредио групу у којој се и сведок «А» налазио, са јасним задатком, као и чињеницу да је сведок «А» као актер учествовао од почетка до краја у предметном догађају.

Суд је имао у виду део исказа сведока «А» дат у претходном поступку дана 14.03.2006. године, када је навео «да «Чегар 1» који је наишао није наредио помоћнику да они крену, они не би имали потребе да уопште одлазе у те куће», а и када им је рекао «ајде, ајде» они су кренули без икаквог договора, такорећи на слепо, нису имали никакву команду у смислу да ли треба да избацују људе из кућа, да ли треба да их приводе и слично, једноставно су само кренули не знајући ни шта ни зашто. На главним претресима 05-07.12.2006. године и 10.01.2007. године, сведок «А» наводи да их је помоћник Ненад Јовановић позвао и наредио им да крену ка кућама где су кренули и «Чегрови», али Јовановић Ненада сведок после тога више није видео.

Чак и уколико би суд прихватио напред наведене делове исказа сведока «А», суд налази да ни у том смислу нема јасне наредбе јер и сам сведок говори да критичном приликом стоје испред зграде ОУП-а на

тротоару и гледају шта се дешава, и том приликом им помоћник Јовановић Ненад ништа не говори јер он није знао о чему се ради, те да је након обраћања Митровића био збуњен и уплашен, а и када је сведок са осталима кренуо нису знали ни где треба да иду, ни шта да раде, ни зашто. Ово имајући у виду да наредба мора да буде довољно јасна и прецизна за онога коме је упућена, а сведок «А» наводи да није схватио где треба да иду и шта треба да раде, те да нису имали никакву команду у смислу да ли треба да избацују људе из кућа, да ли треба да их приводе и слично, једноставно су само кренули не знајући ни шта ни зашто.

Ценећи део одбране опт.Петковић Мирослава у делу где наводи да том критичном приликом испред ОУП-а Сува Река није од опт.Јовановић Ненада примио наређење «ајде ајде крените», те је у овом делу одбрану опт.Петковић Мирослава прихватио као истиниту с обзиром да је сагласна и са исказом сведока Вељковић Велибора који је на детаљан начин описао издавање наредбе од стране опт.Репановић Радојка.

Суд је ценио одбрану опт.Јовановић Ненада у делу где је навео да 26. марта није био са члановима аутопатроле у обилазак пунктова у Топличанима и Ћиновцима, те је овакав део одбране прихватио као истинит, с обзиром да је и сагласан са деловима одбране опт.Петковић Мирослава и Чукарић Слађана, у којима су навели да критичном приликом опт.Јовановић Ненад није био са њима у патроли. Суд је ценио део исказа сведока «А» дат у претходном поступку, као и на главним претресима где је навео да је 26. марта са њима у патроли у обиласку наведених пунктова био и опт.Јовановић Ненад, међутим исти није прихватио с обзиром да приликом давања исказа у преткривичном поступку 04.03.2004. године није навео опт.Јовановића да је са њима био у патроли, а који исказ је суд прихватио као истинит и у сагласности са деловима одбране опт.Петковић Мирослава и Чукарић Слађана. Суд није могао поуздано да утврди разлог промењеног дела исказа сведока «А», а што и није битно за разјашњење ове кривично правне ствари.

Током овог кривичног поступка из свих изведених доказа није доказано да су опт.Митровић Радослав и опт.Јовановић Ненад наредили да се изврши напад на цивилно становништво, да се према цивилном становништву врше убиства, расељавање, пљачкање имовине становништва и уништавање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама, због чега их је суд на основу члана 355 тачка 3 ЗКП-а, ослободио од оптужбе и одлучио као у изреци пресуде.

Оцењујући сваки изведени доказ засебно и у међусобној вези једног доказа са другим и у вези са одбраном **опт.Петковић Зорана**

суд је нашао да није доказано да је опт.Петковић Зоран у време, на месту и на начин ближе описан у изреци ове пресуде, извршио радње које су му измењеном и прецизираном оптужницом стављене на терет.

Опт. Петковић Зоран у својој одбрани **негира извршење кривичног дела** које му се ставља на терет и наводи да се критичног дана у преподневним часовима налазио у Призрену одакле се у Суву Реку вратио око 15 часова (како је то ближе описано у образложењу пресуде од стр.56).

Сведоци који су говорили о критичним догађајима код полицијске станице, код кућа породице Бериша и код пицерије у Занатском центру, а то су Вељковић Велибор, сведок «А», Агрон Бериша, Ђорђевић Новица, Недељковић Светозар, Петковић Недељко, Трајковић Богољуб чији је исказ Кри.В.1/04 од 04.03.2004.године, прочитан на главном претресу дана 03.04.2007.године, сведоци «Б» и «Ц», нису у овим приликама видели Петковић Зорана. Напред наведене исказе сведока суд је прихватио као истините, уверљиве и међусобно сагласне.

Сведок оштећена Вјолца Бериша чији је исказ Кри.В.1/04 од 25.11.2004.године, прочитан на главном претресу дана 15.01.2009.године, с обзиром да иста није желела да приступи на главни претрес нити да буде салушана путем видео линка, навела је да није могла да види полицајце и да их препозна, али њен супруг и други су их препознали и рекли су да је то Зоран, Мики, та два имена се сећа и већина тих полицајаца је била из Суве Реке. Њен супруг Седат и девер Бујар су рекли да су препознали тог Микија и Зорана. На истом том записнику наводи да је видела полицију чије је униформе чак и описала, али да међу њима никога није препознала.

Сведок оштећена Шурета Бериша у исказу датом хашким истражитељима маја 1999. године наводи да се сећа да је Седатов син Дрилон рекао своме оцу «види у групи је Зоран онај дебели», Седат је погледао кроз прозор и рекао «они су сви из Суве Реке, Зоран је тамо са својим братом». Један Србин виче на албанском «Бујаре где си», па каже «препознала сам да је то глас Србина који се звао Зоран». Приликом саслушања од стране истражног судије, изјавила је да је у тој групи док су полицајци трчали и прошли Исметову кућу, дошли до њене куће, препознала Зорана, што није навела у претходној изјави у којој је спомињала само његов глас. На изричито питање истражног судије «јесте ли видели ко је пуцао у Бујара», сведок је одговорила «не, само сам чула да је Зоранов глас и онда сам само чула пуцање», а на главном претресу је изјавила да она **није видела убиство Бујара**, али наводи да **верује** да га је Зоран убио.

Такође, на главном претресу наводи да не може да се сети када је последњи пут пре 26.марта видела Зорана, али зна његов глас јер оног дана када је дошао код куће стрица Весела, он је највише викао и увек јој се чинило да је то његов глас, међутим наводи да је и можда неко други звао, али јој се чини да је он. Раније није са њим разговарала.

Приликом обављеног препознавања дана 04.12.2007. године, сведок оштећена је Зорана описала као крупног, ни плавог ни црног, а када га је виђала имао је малу браду. Међутим, у врсти за препознавање у којој се налазио и Петковић Зоран, оштећена је изјавила да није сигурна и да никога не препознаје.

Сведок «А» који је присуствовао критичним догађајима код кућа породица Бериша и пицерије у Занатском центру је приликом саслушања навео да Петковић Зорана познаје, и да тога дана када су испред СУП-а кренули према кућама Бериша, исти са њима није био, нити га је уопште видео испред куће која се налази иза куће ОЕБС-а, као ни код кафића.

Предочен му је део исказа оштећене Ширете Бериша која је навела да је око 12 сати једна група полицајаца изашла из полицијске станице у правцу куће Исмета Кућија када су Седат и Дрилон, као и Неџад, а први Дрилон рекао «оче види Зоки са његовим братом», први је био Зоки са својом групом и када су дошли до њих, сви су били у униформи, носили су капе и аутоматске пушке, прво су звали Бујара, «Бујаре излази одавде», Бујарова мајка је рекла «не Бујаре сине остани ти ја ћу изаћи», и када је она изашла рекли су још шта хоћеш, а глас је био Зоранов и он је рекао «улази ти унутра Бујар нека овде излази». Сведок «А» категорично је то негирао наводећи да то није тачно, да он Зорана није видео и да је том приликом ту био Петковић Мики. Предочено му је да је оштећена рекла да је Петковић Зоран имао униформу, капу исто као и униформу, као и нешто бело на рамену, те да је носио аутомат, на шта сведок наводи да Петковић Зоран сигурно није имао униформу, а за аутомат се не сећа. Сведок је остао при својој тврдњи да је сигуран да би видео Зорана Петковића испред куће Беришанаца да је он тамо био, како каже «па толиког човека од 120 кила може да га виде са 5 километара, а не». Овај део исказа сведока «А» суд је прихватио као истинит, уверљив, доследан и категоричан.

Сведок Агрон Бериша, иначе рођак страдалих породица Бериша, чија се кућа налазила до кућа Фаика и Весела Берише и који је са свог прозора посматрао читав догађај у дворишту између Фаикове и Веселове куће, наводи да му је познато да Мики Петковић има брата који се зове

Зоран, међутим њега том приликом, 26. марта, није видео. Микија и Зорана је добро познавао, с обзиром да су из Суве Реке, а са Микијем је и генерација. Микија је видео када је ушао у Фатову кућу, а после тога је кућа горела. Међутим Зорана уопште није видео. Иначе, Зорана описује као крупног и високог који је био возач аутобуса, тога дана га није видео, није га видео ни у марту месецу, а можда чак ни тих месеци га уопште није видео.

Сведок Ђорђевић Новица који је са звоника посматрао Рештански пут и део догађаја испред куће где је раније био смештен ОЕБС (кућа Фаика Берише) наводи да до куће Бујара долазе 3 лица у цивилу у црним јакнама, наоружана, али их он пре тога никада није видео, и ниједно од тих лица није Петковић Зоран.

Напред наведене исказе сведока Агрона Берише и сведока Ђорђевић Новице, суд је прихватио налазећи да су истинити, уверљиви, убедљиви и доследни, те сагласни и са исказом сведока «А».

Ценећи исказ оштећене Бериша Шурете суд је нарочито имао у виду њено психичко стање, да је била толико трауматизована догађајем, те да је самим тим њена моћ перцепције била ослабљена имајући у виду и њену велику забринутост за своје четворо малолетне деце од којих је најстарија ћерка имала 16 година, а најмлађи син непуне 2 године. Сама оштећена је навела да се због читавог догађаја скоро онесвестила па јој је Седат дао средство за смирење.

Такође, треба имати у виду да се оштећена Шурета Бериша критичном приликом налазила у сутерену куће Весела Берише, како је то и она сама изјавила, а што је и у сагласности са сведоком Агроном Беришом који наводи да из полуподрума излазе чланови породице Бериша, као и са исказом сведока «А» који је изјавио да из подрума куће (иза куће ОЕБС), чује галаму. У том сутерену оштећена је била са осталим члановима породице Бериша, а кућа је удаљена од пута и више од 40 метара, с обзором да је сведок Агрон Бериша изјавио да је раздаљина од прозора његове куће који гледа у двориште између кућа Фаика и Весела, до Веселове куће око 40 метара. Оштећена и сведок Агрон Бериша говоре о 30-так, а оштећена Вјолца Бериша о великом броју полицајаца том приликом, који су били у униформи. Оштећена прво чује од тринаестогодишњег Дрилона «оче, Зоки са својом гурпом», а онда су Седат и њен муж Неџат, као и остали трчали до једног прозора и оштећена је изјавила, али тек код истражног судије, да је видела да је ту био Зоран. Значи, то је једини тренутак, док полицајци трче

Рештанским путем, да оштећена наводно види опт.Петковић Зорана, док касније говори само о његовом гласу.

Исказ оштећене Шурета Берише у том делу суд није прихватио јер га је више пута мењала, њен исказ је у погледу битних чињеница контрадикторан свим осталим изведеним доказима.

Суд је нашао да није поуздан део исказа оштећене Шурете Бериша у делу где наводи да је препознала глас опт. Петковић Зорана, у ситуацији када ниједан од саслушаних сведок није могао да потврди да је критичном приликом чуо његов глас, нити га видео.

Повезујући све напред изнето, тј. тешко психичко стање оштећене, о чему је и она сама говорила, већи број униформисаних лица која трче Рештанским путем, раздаљина прозора сутерена куће одакле посматрају чланови породице Бериша и одакле наводно оштећена види Петковић Зорана, а касније говори о његовом гласу, по оцени овога суда не може пружати ван сваке сумње, основ за тврдњу да је опт.Петковић Зоран био присутан критичном приликом.

Суд је такође ценио и део напред наведеног исказа *сведока оштећене Вјолце Бериша*, у којем наводи да од полицајаца никога није препознала (иначе оптуженог познаје од раније, у детињству и младости живели су зграда до зграда), те је њено сазнање у вези Петковић Зорана критичном приликом само посредно, јер је само чула да његово име спомињу дечак Дрилон и њен девер. Суд је имао у виду и разлике у исказу сведока оштећене у делу где у првом моменту каже да не види полицајце, а потом да их види и чак описује њихове униформе, међутим у тим ситуацијама она доследно наводи да не препознаје никога. Са свега изнетог суд налази да ни тај део исказа не пружа довољно елемената за несумњив доказ да је критичном приликом опт.Петковић Зоран био присутан.

Суд је поклатио веру исказу сведока Агрона Берише који је очевидац догађаја у дворишту између кућа Фаика и Весела Берише, те убиства свог рођака Бујара Берише, које је је стављено на терет опт.Петковић Зорану, кога наведени сведок није видео критичном приликом када је Бујар лишен живота, а детаљно је описао како је и од кога лишен живота Бујар Бериша (од 10-так њему непознатих полицајаца). Такође, суд није нашао разлоге зашто би сведок Агрон Бериша штитио опт.Петковић Зорана, као и сведок «А» који је

децидирано и убедљиво тврдио у свим својим датим исказима да оптужени није био присутан код кућа и у дворишту породица Бериша, наводећи да је четворицу лишених живота знао из виђења, с обзиром да је ту живео 25 година, те је међу њима **препознао и Бујара. Тановић и Чукарић почињу да пуцају на њих** и људи су пали на лицу места, а сведок је све то видео са удаљености од можда 10 метара. Сведок ту четворицу мушкараца, зна из виђења, али им имена не зна, те када су му показане **фотографије (Бујар Весел Бериша)** сведок је изјавио да га зна као Брку који је убијен поред куће, а иначе је играо кошарку.

Такође суд је ценио и прочитан исказ из преткривичног поступка сведока оштећене Вјолца Берише од 25.11.2004. године, у којем наводи да када су критичном приликом изашли у двориште ту су задржани Бујар, Седат и Неџад, као и Фатон, Лирија, Неџмедин и Фатима, и овакав исказ је прихватио јер је сагласан са исказом сведока Агрона Берише који је категоричан да је Бујар убијен у дворишту, а не на тераси како је то тврдила сведок оштећена Шурета Бериша.

У конкретном случају нема непосредних доказа да је опт.Петковић Зоран извршио кривично дело, али суд налази да основ за осуђујућу пресуду у односу на опт.Петковић Зорана може представљати само такав низ чињеница утврђених на основу посрднох доказа које су несумњиво утврђене и међусобно чврсто и логички повезане, тако да са пуном сигурношћу упућују на једино могући закључак да је управо опт.Петковић Зоран извршио кривично дело које је предмет оптужбе. Наводи сведока оштећених Шурете и Вјолце Берише могли би евентуално указивати на сумњу у погледу евентуалног присуства опт.Петковић Зорана на Раштанском путу код кућа њихових породица, али никако на јасан и недвосмислен закључак о тој чињеници.

На основу детаљне анализе изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, суд није могао несумњиво и пуздано **да утврди да је Петковић Зоран на начин како је то описано у измењеној и прецизираној оптужници, извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, поступајући по принципу у сумњи у корист оптуженог, на основу одредбе члана 355 став 3 ЗКП-а, ослободио га од оптужби услед недостатка доказа.**

Суд је на основу одребе члана 354 став 1 ЗКП-а, према опт.Папић Рамизу ОДБИО оптужбу из разлога одустанка од оптужбе, тужиоца за ратне злочине на главном претресу дана 03.03.2009. године.

На основу одредаба члана 197 став 1 ЗКП-а одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

На основу свега напред наведеног, одлучено је као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Сњежана Ивановић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Винка Бераха-Никићевић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Врховном суду Србије, у року од 15 дана
од дана пријема писменог отправака
пресуде, а преко овог суда.